

2442
Α. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. — Χ. ΚΟΡΑΚΙΔΟΥ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1888

Ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημ. Ἐκπαίδευσως
[ὑπ' ἀριθμὸν 874 καὶ ἡμερομηνίαν 30 Τεσπίν-ι-Σανὶ 1305].

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΓΓΕΛΙΔΩΝ

Βασιδὲ Σουλτάν χάνιον πλησίον τῆς Γεφύρας.

—
1887.

Α. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. — Χ. ΚΟΡΑΚΙΔΟΥ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ

ΚΥΡΙΑΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1888

Ζε
343

Ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημ. Ἐκπαιδείσεως
[ὑπ' ἀριθμὸν 874 καὶ ἡμερομηνίαν 30 Τεσρίν-ι-Σανὶ 1305].

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΓΓΕΛΙΔΩΝ

Βασιδὲ Σουλτάν χάνιον πλησίον τῆς Γεφύρας.

—
1887.

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ !

Βάψασαι τὸν κάλαμον εἰς τὴν τυπογραφικὴν μελάνην, δὲν εἴμεθα ἀδαεῖς τῶν ἀναμενουσῶν ὑμᾶς κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων· ἐγγωρῶμεν ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει ἀσύτηδος πρὸς τὰς ἀγγύστους γραφίδας. Καίτοι ὅμως ἐν πᾶσι μεμνημένοι, προέβημεν θαρραλέαι εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος ἔργου, τῇ συνεργασίᾳ προσφιλῶν Δεσποινίδων καὶ ἀξιοτιμῶν Κυριῶν.

Αἱ πλεῖσται πρὸς ἃς ἀπετάθημεν ζητοῦσαι συνεργασίας ἔσπευσαν πρόθυμοι γὰρ μᾶς εὐχαριστήσῃσι, βλέπονσαι ὅτι δὲν ἠρεώγη μάτηρ ἡ ὁδὸς ἦρ ἡ Κυρία Παρρὲν μετὰ τῶν λογίων αὐτῆς φίλων ἐλείπε. Ἴδου τί ἡ ἐκ Βουκουρεστίου συνεργάτις, ἡ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος κρυπτομένη, γράφει «..... καὶ ἤδη ἃς σᾶς συγχαρῶ ἐκ καρδίας διότι πάντῃ φιλοτιμίᾳ ἀρελάβατε ἡ ἀραπληρώσητε τὴν ἡμῶν ἐπαισθητῆρ ἔλλειψιν παρὰ τῷ φύλῳ μας Ἡμερολογίου Κυριῶν. Εὐμερὲς καὶ ὠρατὸν ἀληθῶς τὸ ἔργον, θερμὸς δ' ἔπαιρος ὀφείλεται εἰς τὰς συλλαβούσας τὴν ιδέαν ».

Εἰς τὸ ἔργον ὠθησεν ἡμᾶς ἡ πεποιθήσις, ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐνασχόλησις θὰ σώσῃ τὴν ταπεινὴν τοῦ συρμοῦ ὑπήκοον γυναικα. Ἡ γραφικὴ ἐργασία εἶναι καθ' ἡμᾶς ἀφύπνισις τῶν ἐν τῇ κλίτῃ τῆς ἀπραξίας

οιωμένων γραμμάτων. Ἡ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ τριποδοῦ τῆς Πυθίας κεκρυμμένη συνάδελφος, παρασχοῦσα τὴν συνεργασίαν αὐτῆς, εἶπεν ἡμῖν, ὅτι ἐκδίδουσαι τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἐξυπηρετοῦμεν σπουδαίως τὸ φῶλον ἡμῶν.

Τον ἄνδρα δὲν ἀπεκλείσαμεν τοῦ ἡμετέρου ἔργου, διότι καὶ ἐκεῖνος οὐδέποτε τὴν γυναικα ἀπέκλεισεν. Ἐδέχετο ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τὴν γυναικα ἀσθενῆ καὶ βρεφικὸν κρατοῦσαν κάλαμον· διατὶ λοιπὸν νὰ ἀποκλείσῃ αὐτὸν γράφοντα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς πείρας; Οὐχί!! τὸ ἔργον ἡμῶν δὲν εἶναι γυναικωρίτης.

Βεβαίως δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ζητήσωμεν τὴν κρίσιν τῶν ἐριτίμων ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν ἤδη τὸ «Ἡμερολόγιον» ἡμῶν, ἄπειρον καὶ βρεφικὸν ὄν, ἐπιεικείας μόνον ἔχει ἀνάγκη. Ὡς εἰς τὰ ρήπια συγχωρεῖ τις τὰ μικρὰ σφάλματα, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἡλικιούμενα θὰ καθαρισθῶσιν αὐτῶν, οὕτω καὶ ἡ ἀστηρὰ ἐπίκρισις ἃς ὀξύνῃ τὰ βέλη της σὺν θεῷ διὰ τὸ ἐρχόμενον.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ (Ἔτος Βίσεκτον).

Ἐχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 19 καὶ ἡ νύξ 14.

N.	Π.	
13	1	Πα. Ἡ ΠΕΡΙΤΟΜΗ τοῦ Χριστοῦ· καὶ Βασιλείου ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τοῦ Μεγάλου. <small>Νέα Σελήνη 2 ὥρ. λ. 21 π. μ.</small>
14	2	Σα. Σιλβέστρου Π. Ρώμης.
15	3	Κ. Μαλαχίου τοῦ Προφήτου καὶ Γερσίδου μάρτυρος.
16	4	Δε. Ἡ σύναξις τῶν 70 Ἀποστ. καὶ Θεοκτίστου μάρτ.
17	5	Τρ. Θεοπέμπτου μ. καὶ Συγκλητικῆς τῆς Ὁσ. Νηστείας.
18	6	Τε. Τὰ ἅγια ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.
19	7	Πέ. Ἡ σύναξις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
20	8	Πα. Δερμνίκης τῆς Ὁσίας. <small>Ἡ ἡμέρα εἰς τὸν Ἰνδρον, 4 ὥρ. 19 λ. π. μ.</small>
21	9	Σά. Πολυεύκτου μάρτ. [Σελ. πρ. τέτ., 8 ὥρ. 49 λ. π. μ.]
22	10	Κυ. Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νύσσης.
23	11	Δε. Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.
24	12	Τρ. Τατιανῆς μάρτυρος.
25	13	Τε. Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου τῶν μαρτύρων.
26	14	Πέ. Τῶν ἐν Σινῆ καὶ Ραιθῶ ἀναireθέντων πατέρων.
27	15	Πα. Παύλου τοῦ Θηβαίου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.
28	16	Σά. Ἡ προσκύνησις τῆς ἀλύτσεως Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου. <small>Πανσέληνος 4 ὥρ. 30 λ. μ. μ.</small>
29	17	Κυ. Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου τοῦ Θεοφόρου.
30	18	Δε. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας
31	19	Τρ. Μακαρίου τοῦ Ὁσ. καὶ Ἀρτενίου ἐπισκόπου Κερκύρας.
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ		
1	20	Τε. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
2	21	Πέ. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Ν. Π.	
3 22	Πα. Τιμοθέου τοῦ Ἀποστ. καὶ Ἀναστασίου ὁσιομάρτυρος
4 23	Σά. Κλήμεντος ἱερομάρτ., καὶ Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος. Σελήνης ὕστερον τέταρτον 7 ὥρ. 44 λ. μ. μ.
5 24	Κυ. Ξένης τῆς Ὁσίας.
6 25	Δε. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Ἀρχιεπισκόπου Κ]πόλεως.
7 26	Τρ. Ξενοφῶντος τοῦ ὁσίου.
8 27	Τε. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστ.
9 28	Πέ. Ἐφραίμ τοῦ ὁσίου τοῦ Σύρου.
10 29	Πα. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος.
11 30	Σά. Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.
12 31	Κυ. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 29. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 41 καὶ ἡ νύξ 13.

Ν. Π.	
13 1	Δε. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς. Νέα Σελήνη 40 ὥρ. 28 λ. π. μ.
14 2	Τρ. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
15 3	Τε. Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἀννης τῆς Προφήτιδος.
16 4	Πέ. Ἰσιδώρου τοῦ ὁσίου τοῦ Πηλουσιώτου.
17 5	Πα. Ἀγάθης μάρτυρος.
18 6	Σά. Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
19 7	Κυ. Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμφάκου. Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς ἰχθῦς, 4 ὥρ. 52 λ. π. μ.
20 8	Σά. Θεοδώρου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Στρατηλάτου.
21 9	Τρ. Νικηφόρου μάρτυρος.
22 10	Τε. Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος.
23 11	Πέ. Βλασίου ἱερομάρτυρ. καὶ Θεοδώρας τῆς Λυγούστης.
24 12	Πα. Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Ν. Π.	
25 13	Σά. Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.
26 14	Κυ. Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ Αὔξεντιοῦ τοῦ ὁσίου. Ἀρχεται τὸ Τριῶδιον.
27 15	Δε. Ὀνησίμου τοῦ Ἀποστόλου. Πανσέληνος 5 ὥρ. 59 λ. μ. μ.
28 16	Τρ. Παμφίλου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ,
29 17	Τε. Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τήρωνος.
ΜΑΡΤΙΟΣ	
1 18	Πέ. Λέοντος Πάπα Ρώμης.
2 19	Πα. Ἀρχίππου τοῦ Ἀποστόλου.
3 20	Σά. Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
4 21	Κυ. Τοῦ Ἀσώτου καὶ Τιμοθέου τοῦ ὁσίου.
5 22	Δε. Ἡ εὔρεσις τῶν λειψάνων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίοις μαρτ. Σελήνης ὕστερον τέταρτον, 6 ὥρ. 5 λ. μ. μ.
6 23	Τρ. Πολυκάρπου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σμύρνης.
7 24	Τε. Ἡ α' καὶ β' εὔρεσις τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
8 25	Πέ. Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
9 26	Πα. Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης.
10 27	Σά. Τῶν Κεκοιμημένων καὶ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου
11 28	Κυ. Τῆς Ἀπόκρεω καὶ Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
12 29	Δε. Κασσιανοῦ τοῦ ὁσίου τοῦ Ρωμαίου.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 42 καὶ ἡ νύξ 12.

Ν. Π.	
13 1	Τρ. Εὐδοκίας ὁσιομάρτυρος. Νέα Σελήνη, 40 ὥρ. 5 λ. μ. μ.
14 2	Τε. Ἡσυχίου καὶ Εὐθαλίας τῶν μαρτύρων.
15 3	Πέ. Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων
16 4	Πα. Γερασίμου τοῦ Ὁσίου τοῦ ἐν Ἱεροδάνη.

N.	Π.	
17	5	Σά. Κόνωνος μάρτυρος.
18	6	Κυ. Τῆς Τυρινῆς καὶ τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων.
19	7	Δε. Εὐγενίου ἐπισκ. Χερσῶνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερομαρ. Ἄρχεται ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή.
20	8	Τρ. Θεοφυλάκτου τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπισκ. Νικομηδείας. Σελήνης πρῶτον τέταρτον 7 ὥρ. 38 λ. μ. μ. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν, 7 ὥρ. 49 λ. π. μ. Ἐκρινὴ ἰσημερία καὶ ἀρχὴ τοῦ ἔαρος.
21	9	Τε. Τῶν ἐν Σεβαστείῳ 40 μαρτύρων.
22	10	Πέ. Κοδράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
23	11	Πα. Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.
24	12	Σά. Ἡ ἀνάμνησις τῶν Κολλύβων παρὰ Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ.
25	13	Κυ. Τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ Νικηφόρου ἀρχιεπ. Κ/πόλεως. Α α τ. Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν Βαΐων.
26	14	Δε. Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
27	15	Τρ. Ἀγαπίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Πανσέληνος 9 ὥρ. 55 λ. μ. μ.
28	16	Τε. Σαβίνου μάρτυρος καὶ Χριστοδούλου τοῦ ὁσίου.
29	17	Πέ. Ἀλεξίου τοῦ ὁσίου τοῦ ἀνθρώπου Θεοῦ.
30	18	Πα. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.
31	19	Σά. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας τῶν μαρτύρων.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1	20	Κυ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἀγ. Σάββα ἀναρρεθέντων πατέρων. Α α τ. Πάσχα
2	21	Δε. Ἰκώδου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
3	22	Τρ. Βασιλείου ἱερομάρτυρος πρεσβυτέρου Ἀγκύρας.
4	23	Τε. Νίκωνος ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν 199 Μαθητῶν αὐτοῦ Σελήνης ὑστερον τέταρτον 3 ὥρ. 10 λ. π. μ.
5	24	Πέ. Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου καὶ Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμ.
6	25	Πα. Ὁ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

N.	Π.	
7	26	Σά. Ἡ σύνκλις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
8	27	Κυ. Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως καὶ Ματρώνης τῆς ὁσίας.
9	28	Δε. Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ νέου.
10	29	Τρ. Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίων καὶ Κυρίλλου τῶν μαρτ.
11	30	Τε. Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς κλίμακος.
12	31	Πέ. Ὑπατίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγρῶν. Νέα Σελήνη, 4 ὥρ. 21 λ. π. μ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἐχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 13 καὶ ἡ νύξ 11.

N.	Π.	
13	1	Πα. Μαρίας τῆς ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας.
14	2	Σά. Τίτου τοῦ ὁσίου τοῦ Θαυματουργοῦ.
15	3	Κυ. Ἰωάννου τῆς κλίμακος καὶ Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου
16	4	Δε. Γεωργίου τοῦ ὁσ. τοῦ ἐν Μαλεῶ.
17	5	Τρ. Κλαυδίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
18	6	Τε. Εὐτυχίου Ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως. Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 4 ὥρ. 4 λ. μ. μ.
19	7	Πέ. Καλλιοπίου μάρτυρος (ψάλλεται ὁ μέγας κανών).
20	8	Πα. Ἡρωδίωνος τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. (ψάλλεται ὁ ἀκάλιστος ὕμνος). [Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ταῦρον 4 ὥρ. 29 λ. μ. μ.]
21	9	Σά. Εὐψυχίου μάρτυρος τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.
22	10	Κυ. Τῶν ἀγ. μαρ. Τερεντίου, Πομπηίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
23	11	Δε. Ἀντίπα ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Περγάμου.
24	12	Τρ. Τοῦ ὁσ. Πατρὸς Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπ. Παρίου
25	13	Τε. Μαρτίνου τοῦ ὁμολογητοῦ Πάπα Ρώμης.
26	14	Πέ. Τῶν ἀγίων ἀποστόλων (ἐκ τῶν 70) Ἀριστάρχου, Πούδη, καὶ Τροφίμου.

N.	Π.	
		Πανσέληνος, 8 ὥρ. 37 λ. π. μ.
27	15	Πα. Τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κρήσκεντος.
28	16	Σά. Τῶν ἁγίων μαρτυρησασσῶν ἀδελφῶν, Ἀγάπης, Εὐρήνης καὶ Χιονίας. ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ.
29	17	Κυ. ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ. Συμεὼν ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Περσίδι.
30	18	Δε. Ἰωάννου τοῦ ὁσίου. Νομικὸν Φάσκα. [Ἀρχεται ἡ μεγάλῃ Ἑβδομάς.]
ΜΑΪΟΣ		
1	19	Τρ. Παφουτίου ἱερομάρτυρος.
2	20	Τε. Θεοδώρου τοῦ ὁσίου τοῦ Τριχινῆ.
3	21	Πε. Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Σελήνης ὑπερὸν τέταρτον 10 ὥρ. 3 λ. μ. μ.
4	22	Πα. Θεοδώρου τοῦ ὁσίου τοῦ Συκεώτου.
5	23	Σά. Γεωργίου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τροπαιοφόρου.
6	24	Κυ. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας.
7	25	Δε. Τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.
8	26	Τρ. Βασιλέως ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀμασειας.
9	27	Τε. Συμεὼν ἱερομάρτυρος καὶ συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.
10	28	Πέ. Τῶν ἐν Κυζίκῳ Θ', μαρτύρων
11	29	Πά. ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ. Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου.
12	30	Σά. Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου. Νέα Σελήνη, 8 ὥρ. 27 λ. π. μ.

ΜΑΪΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 14 καὶ ἡ νύξ 10.

N.	Π.	
13	1	Κυ. ΤΟΥ ΘΩΜΑ. Ἰερεμίου τοῦ προφήτου.
14	2	Δε. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου
15	3	Τρ. Τιμοθέου καὶ Μαύρας τῶν μαρτύρων.

N.	Π.	
16	4	Τε. Τῆς ἁγίας μάρτυρος Πελαγίας.
17	5	Πέ. Εὐρήνης μεγαλομάρτυρος. [Λ α τ. τῆς Ἀναλήψεως].
18	6	Πα. Ἰωβ τοῦ πολυθλήτου.
19	7	Σά. Ἡ Ἀνάμνησις τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ φανέντος ἐν Ἱερουσαλήμ τῷ 346. Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 4 ὥρ. 45 λ. π. μ.
20	8	Κυ. ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου.
21	9	Δε. Ἡσαίου τοῦ προφήτου, καὶ Χριστοφόρου Μάρτυρος Ὁ ἤλιος εἰς τοὺς Διδύμους, 7 ὥρ. 19 λ. π. μ.
22	10	Τρ. Σίμωνος Ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ.
23	11	Τε. Τὰ ἐγκαίνια τῆς Κων/πόλεως καὶ Μωκίου ἱερομάρτ.
24	12	Πέ. Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κύπρου καὶ Γερμανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
25	13	Πα. Γλυκυρίας μάρτυρος.
26	14	Σά. Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ μαρτυρήσαντος. Πανσέληνος, 3 ὥρ. 56 λ. μ. μ.
27	15	Κυ. ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ, Παχωμίου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀχιλλίου ἀρχ. Λαρίσσης. [Λ α τ. Πεντηκοστή].
28	16	Δε. Θεοδώρου τοῦ ὁσίου τοῦ ἡγιασμένου.
29	17	Τρ. Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν Ἀποστόλων.
30	18	Τε. Πέτρου Μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
31	19	Πέ. Πατρικίου ἱερ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
ΙΟΥΝΙΟΣ		
1	20	Πα. Θαλλελαίου Μάρτυρος.
2	21	Σά. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης. Σελήνης ὑπερὸν τέταρτον, 7 ὥρ. 56 λ. μ. μ.
3	22	Κυ. ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΑΟΣ. Βασιλίσκου μάρτυρος. [Λ α τ. τῆς ἁγίας Τριάδος].

- Ν. Π.
 4 23 Δε. Μιχαήλ τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπισκ. Συννάδων.
 5 24 Τρ. Συμεὼν τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει.
 6 25 Τε. Ἡ τρίτη εὕρεσις τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
 7 26 Πέ. Κάρπου τοῦ Ἀποστόλου. [Λ α τ. τῆς ἀγ. Δωρεᾶς].
 8 27 Πα. Ἐλλαδίου ἱερομάρτυρος.
 9 28 Σά. Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος [ἐπ. Μελιτινῆς].
 10 29 Κυ. τοῦ ΤΥΦΛΟΥ καὶ Θεοδοσίας Μάρτυρος.
 Νέα Σελήνη, 4 ὥρ. λ. 15 π. μ.
 11 30 Δε. Ἰσαακίου ἡγουμένου τῆς μονῆς τῶν Δαλαμάτων.
 12 31 Τρ. Ἐρμείου Μάρτυρος.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 15 καὶ ἡ νύξ 9.

- Ν. Π.
 13 1 Τε. Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου.
 14 2 Πέ. ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ καὶ Νικηφόρου ἀρχ. Κ/πόλεως.
 15 3 Πα. Λουκιλιανοῦ μάρτυρος.
 16 4 Σά. Μητροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως.
 17 5 Κυ. Τῶν ἀγ. Θεοφώραν πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἴκ.
 Συνόδου. Δωροθέου ἱερομάρτυρος,
 Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 6 ὥρ. 5 λ. π. μ.
 18 6 Δε. Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου,
 19 7 Τρ. Θεοδότου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀγκύρας.
 20 8 Τε. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Θεοδώρου τοῦ Στρατηγ.
 21 9 Πέ. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.
 Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκίνον, 0 ὥρ. 53 λ. μ. μ.
 Πλοιστάσιον καὶ ἀρχὴ τοῦ θέρους.
 22 10 Πα. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης τῶν μαρτύρων.
 23 11 Σά. Τῶν Κεκοιμημένων, Βαρθολομαίου τοῦ Ἀποστ.

- Ν. Π.
 24 12 Κυ. ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ καὶ Ὀνουφρίου τοῦ ὁσίου.
 25 13 Δε. Ἀκυλίνης Μάρτυρος.
 Πανσέληνος, 9 ὥρ. 40 λ. μ. μ.
 26 14 Τρ. Ἐλισσαίου τοῦ Προφήτου καὶ Μεθοδίου τοῦ ὁμολογ.
 27 15 Τε. Ἀμῶς τοῦ Προφήτου.
 28 16 Πέ. Τύχωνος ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, τοῦ θαυματουργοῦ
 29 17 Πα. Μανουὴλ Μάρτυρος.
 30 18 Σά. Λεοντίου Μάρτυρος.

ΙΟΥΛΙΟΣ

- 4 19 Κυ. Τῶν ἀγίων Πάντων. Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου.
 2 20 Δε. Μεθοδίου ἱερομ. ἐπ. Πατάρων. [Νηστ. ἀγ. Ἀποστόλ.]
 Σελήνης ὑστερον τέταρτον, 4 ὥρ. 37 λ. π. μ.
 3 21 Τρ. Ἰουλιανοῦ τοῦ Ταρσέως, μάρτυρος.
 4 22 Τε. Εὐσεβίου ἱερομ. ἐπισκόπου Σαμοσατών.
 5 23 Πέ. Ἀγριππίνης μάρτυρος.
 6 24 Πα. Γενέθλιον Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
 7 25 Σά. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
 8 26 Κυ. Δαβίδ τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
 9 27 Δε. Σαμψὼν τοῦ ὁσίου.
 Νέα Σελήνη, 9 ὥρ. 32 λ. π. μ.
 10 28 Τρ. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Κύρου καὶ Ἰωάννου,
 τῶν Ἀναργύρων.
 11 29 Τε. Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων.
 12 30 Πέ. Ἡ σύναξις τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 14 καὶ ἡ νύξ 10.

- Ν. Π.
 13 1 Πα. Κοσμῆ καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργῶν ἀναργύρων.

Ν.	Π.	
14	2	Σά. Ἡ κατάθεις τῆς ἐστῆτος τῆς Θεοτόκου ἐν Βλαχέρν.
15	3	Κυ. Ἀνατολίου ἀρχιεπ. Κ/πόλεως. Ἰακίνθου μάρτυρος.
16	4	Δε. Ἀνδρέου τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
17	5	Τρ. Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν καὶ Λαμπαδοῦ τοῦ θαυματ. Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 5 ὥρ. 14 λ. π. μ.
18	6	Τε. Τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σισώη τοῦ Μεγάλου.
19	7	Πέ. Θωμᾶ τοῦ ἐν Μαλαιῶν, καὶ Κυριακῆς τῆς Μεγαλομ.
20	8	Πα. Προκοπίου Μεγαλομάρτυρος.
21	9	Σά. Παγκρατίου ἱερομάρτυρος.
22	10	Κυ. Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μαρτύρων.
23	11	Δε. Εὐφημίας Μεγαλομάρτυρος. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Λέοντα, 8 ὥρ. 29 λ. π. μ.
24	12	Τρ. Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου τῶν Μαρτύρων. Πανσεληνος, 4 ὥρ. 47 λ. π. μ.
25	13	Τε. Ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ καὶ Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.
26	14	Πέ. Ἀκύλα τοῦ ἀποστ. καὶ Ἰωσήφ ἀρχιεπ. Θεσσαλον.
27	15	Πα. Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης τῶν Μαρτύρων.
28	16	Σά. Ἀθηνογένους ἱερομάρτυρος.
29	17	Κυ. Τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐξ Συνόδων. Μαρίνης Μεγαλομάρτυρος.
30	18	Δε. Αἰμιλιανοῦ Μάρτυρος.
31	19	Τρ. Δίου καὶ Μακρίνης τῶν ὁσίων. Σελήνης ὕστερον τέταρτον, ὥρ. 3, 0 λ. μ. μ.
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ		
1	20	Τε. Τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.
2	21	Πέ. Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, καὶ Ἰωάννου τοῦ σὺν αὐτῷ.
3	22	Πα. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς τῆς Μυροφόρου.
4	23	Σά. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος καὶ Ἰεζεκιὴλ τοῦ προφήτου.

Ν.	Π.	
5	24	Κυ. Χριστίνης Μεγαλομάρτυρος.
6	25	Δε. Ἡ Κοίμησις τῆς ἁγ. Ἄννης. (Λατ. Μεταμορφώσεως)
7	26	Τρ. Ἐρμολάου ἱερ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Παρασκευῆς ὁσιου.
8	27	Τε. Παντελεήμονος ἱερομάρτυρος τοῦ ἱαματικοῦ. Νέα Σελήνη, 2 ὥρ. 27 λ. π. μ.
9	28	Πέ. Νικάνορος τοῦ ἀποστόλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
10	29	Πα. Καλλινίκου καὶ Θεοδοῦ τῶν μαρτύρων.
11	30	Σά. Σίλα τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
12	31	Κυ. Εὐδοκίμου τοῦ Δικαίου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 43 καὶ ἡ νύξ 11.

Ν.	Π.	
13	1	Δε. Ἡ πρόδοσις τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν 7 παίδ. τῶν Μακκαβ. Ἀρχεται ἡ νηστεία τῆς Θεοτόκου.
14	2	Τρ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Στεφάνου τοῦ ἀρχιδιακόν.
15	3	Τε. Ἰσακίου τοῦ ὁσίου. (Λατ. Ἡ Κοίμ. τῆς Θεοτόκου).
16	4	Πέ. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ παίδων. Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 7 ὥρ. 5 λ. μ. μ.
17	5	Πα. Εὐσιγνίου Μάρτυρος.
18	6	Σά. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ.
19	7	Κυ. Δομετίου ὁσιουμάρτυρος.
20	8	Δε. Αἰμιλιανοῦ τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου.
21	9	Τρ. Μαθθία τοῦ Ἀποστόλου.
22	10	Τε. Λαυρεντίου μάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου. Ὁ ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον, 4 ὥρ. 47 λ. μ. μ.
23	11	Πέ. Εὐπλου μάρτυρος τοῦ Διακόνου. Πανσεληνος, 3 ὥρ. 47 λ. π. μ.
24	12	Πα. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων.
25	13	Σα. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

N.	Π.	
		Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως.
26	14	Κυ. Μιχαίου τοῦ Προφήτου.
27	15	Δε. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
28	16	Τρ. Τοῦ ἁγ. Μανδηλίου καὶ Διομηδούς μάρτυρος.
29	17	Τε. Μύρωνος μάρτυρος.
30	18	Πέ. Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων.
		Σελήνης ὑστερον τέταρτον, 8 ὥρ. 11 λ. π. μ.
31	19	Πα. Ἀνδρέου Μάρτυρος (Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ ΣΟΥΤΑΝ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ τοῦ Β').

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

1	20	Σά. Σαμουήλ τοῦ Προφήτου.
2	21	Κυ. Θαδδαίου τοῦ ἀποστόλου καὶ Βάσσης μάρτυρος.
3	22	Δε. Ἀγαθονίκου μάρτυρος.
4	23	Τρ. Λούππου μάρτυρος.
		Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως.
5	24	Τε. Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.
6	25	Πέ. Βαρθολομαίου καὶ Τίτου τῶν Ἀποστόλων.
7	26	Πα. Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τῶν μαρτύρων.
		Νέκ Σελήνη, 9 ὥρ. 45 λ. μ. μ.
8	27	Σά. Ποιμένος τοῦ ὁσ. (Λατ. Τὸ γενέθλιον τῆς Θεοτόκου).
9	28	Κυ. Μωϋσέως τοῦ ὁσίου τοῦ Λιθίοπος.
10	29	Δε. Ἡ ἀποτομή τῆς Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου. Νηστεία.
11	30	Τρ. Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
12	31	Τε. Ἡ κατάθεσις τῆς Ζώνης τῆς Θεοτόκου.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 12 καὶ ἡ νύξ 12.

N.	Π.	
13	4	Πέ. Ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτιῶνος. Συμεῶν τοῦ Στυλίου, Ἀειθαλῆ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μ., καὶ Ἰησοῦ Ναυῆ.

N.	Π.	
14	2	Πα. Μάμαντος μάρτ. καὶ Ἰωάννου Πατριάρχ. Κ/πόλεως Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 2 ὥρ. 24 λ. μ. μ.
15	3	Σά. Ἀνθίμου ἱερομάρτυρος καὶ Θεοκτίστου τοῦ ὁσίου.
16	4	Κυ. Βαβύλα ἱερομάρτυρος καὶ Μωϋσέως τοῦ Προφήτου.
17	5	Δε. Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου.
18	6	Τρ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ θαύματος Μιχαήλ τοῦ Ἀρχιστρ.
19	7	Τέ. Προεόρτια τῆς Γενν. τῆς Θεοτόκου καὶ Σώζοντος μ.
20	8	Πέ. ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ τῆς Θεοτόκου.
21	9	Πα. Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τῶν Θεοπατόρων.
		Φθινοπωρινὴ ἰσημερία καὶ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου.
		Πανσέληνος 7 ὥρ. 28 λ. μ. μ.
22	10	Σά. Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας τῶν μ.
		Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ζυγὸν, 9 ὥρ. 18 λ. π. μ.
23	11	Κυ. Θεοδώρας τῆς ὁσίας.
24	12	Δε. Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος.
		Ἀπόδοσις τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.
25	13	Τρ. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως Προεόρτια τοῦ Σταυροῦ καὶ Κορνηλίου ἱερομάρτ.
26	14	Τε. Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΓΥΨΩΣΙΣ τοῦ Σταυροῦ. Νηστεία.
27	15	Πέ. Νικήτα μάρτυρος.
28	16	Πα. Εὐφημίας Μεγαλομάρτυρος τῆς Πανευφήμου.
		Σελήνης ὑστερον τέταρτον, 9 ὥρ. 52 λ. π. μ.
29	17	Σά. Σοφίας μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.
30	18	Κυ. Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης τοῦ Θαυματουργοῦ.
		ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
1	19	Δε. Τροφίμου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
2	20	Τρ. Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
3	21	Τε. Κοδράτου τοῦ ἀποστόλου, καὶ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.
		Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ.
4	22	Πέ. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σινώπης.

N.	Π.	
5	23	Πα. Ἡ Σύλληψις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
6	24	Σά. Θέλης πρωτομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου.
7	25	Κυ. Εὐφροσύνης τῆς βασιᾶς. Νέα Σελήνη, 8 ὥρ. 49 λ. π. μ.
8	26	Δε. Ἡ Μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
9	27	Τρ. Καλλιστράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
10	28	Τε. Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ Βαροῦχ τοῦ Προφ.
11	29	Πέ. Κυριακοῦ βασιῶ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.
12	30	Πα. Γρηγορίου ἱερομάρτ. ἐπισκόπου τῆς Μεγ. Ἀρμενίας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἐχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 41 καὶ ἡ νύξ 13.

N.	Π.	
13	1	Σά. Ἀνανίου τοῦ ἀποστ. καὶ Μελωδοῦ τοῦ Ρωμανοῦ.
14	2	Κυ. Κυπριανοῦ ἱερομάρτυρος καὶ Ἰουστίνης μάρτυρος.
15	3	Δε. Διονυσίου ἱερομάρτυρος τοῦ Ἀρειοπαγίτου. Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 7 ὥρ. 30 λ. π. μ.
16	4	Τρ. Ἰεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
17	5	Τε. Χαριτίνης μάρτυρος.
18	6	Πέ. Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
19	7	Πα. Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν μαρτύρων.
20	8	Σά. Πελαγίας τῆς βασιᾶς. Πανσέληνος, 0 ὥρ. 52 λ. π. μ.
21	9	Κυ. Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου.
22	10	Δε. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν μαρτύρων.
23	11	Τρ. Φιλίππου τοῦ Ἀποστ. καὶ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Σκορπίον, 4 ὥρ. 39 λ. μ. μ.
24	12	Τε. Ἀνδρονίκου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
25	13	Πέ. Ἀγαθῶρου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
26	14	Πα. Ναζαρίου μάρτυρος καὶ Κοσμά τοῦ Μελωδοῦ.

N.	Π.	
27	15	Σά. Λουκιανοῦ μάρτ. πρεσβυτέρου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλ. Σελήνης ὑστερον τέταρτον, 4 ὥρ. 30 λ. μ. μ.
28	16	Κυ. Τῶν ἁγ. καὶ Θεοφώραν πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Λογγίνου μάρτ.
29	17	Δε. Ὡσηὲ τοῦ Προφήτου καὶ Ἀνδρέου ὁσιομάρτυρος.
30	18	Τρ. Λουκᾶ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
31	19	Τε. Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου καὶ Οὐάρου μάρτυρος.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1	20	Πέ. Γερασίου τοῦ βασιῶ (Λ α τ. Τῶν ἁγίων Πάντων).
2	21	Πα. Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλ. (Λ α τ. Τῶν Κεκοιμημένων),
3	22	Σά. Ἀθερκίου τοῦ Θαυματ. καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδ.
4	23	Κυ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.
5	24	Δε. Ἀρέθα μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Νέα Σελήνη, 4 ὥρ. 38 λ. π. μ.
6	25	Τρ. Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίων τῶν Μαρτύρων.
7	26	Τε. Δημητρίου Μεγαλομ. τοῦ Μυροβλήτου.
8	27	Πέ. Νέστορος μάρτυρος.
9	28	Πα. Νεονίλης καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.
10	29	Σά. Ἀναστασίας καὶ Ἀβραμίου τῶν βασιῶν.
11	30	Κυ. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν μαρτύρων. Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 6 ὥρ. 9 λ. π. μ.
12	31	Δε. Ἀριστοβούλου τοῦ ἀποστ. καὶ Ἐπιμάχου μάρτυρος

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 40 καὶ ἡ νύξ 14.

N.	Π.	
13	1	Τρ. Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων
14	2	Τε. Ἀκινδύνου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
15	3	Πέ. Ἰωσήφ μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ν.	Π.	
16	4	Πα. Ἰωαννικίου ὁσίου τοῦ Μεγάλου.
17	5	Σά. Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων.
18	6	Κυ. Παύλου ἀρχιεπ. Κων/πόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ.
19	7	Δε. Τῶν ἐν Μελίττῃ 33 μαρτ. καὶ Λαζάρου τοῦ ὁσίου. Πανσέληνος 3 ὥρ. 37 λ. μ. μ.
20	8	Τρ. Ἡ σύναξι. τοῦ Ἀρχ. Μιχαὴλ κ.τ.λ. ἀσωμάτων δυνάμ.
21	9	Τε. Πορφ. Μαρτ. καὶ Ματρώνης ὁσίας (Λ α τ. Εἰσόδια).
22	10	Πέ. Σωσιπάρχου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀποστόλων. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην, 4 ὥρ. 19 λ. π. μ.
23	11	Πα. Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου τῶν μαρτ.
24	12	Σά. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας.
25	13	Κυ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἀρχιεπ. Κων/πόλεως.
26	14	Δε. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου. Σελήνης ὑστερον τέταρτον, 7 ὥρ. 28 λ. π. μ.
27	15	Τρ. Γουρία καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρ. καὶ ὁμολογητ. Ἀρχεται ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων.
28	16	Τε. Ματθαίου Ἀποστόλου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
29	17	Πέ. Γρηγορίου ἐπισκόπ. Νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργ.
30	18	Πα. Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ τῶν μαρτύρων.
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ		
1	19	Σά. Ἀβδίου τοῦ Προφήτου καὶ Βαρλαάμ. μάρτυρος.
2	20	Κυ. Πρόκλου ἀρχ. Κ/πόλ. καὶ Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτ.
3	21	Δε. ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.
4	22	Τρ. Φιλήμονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀποστόλων.
5	23	Τε. Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου. Νέα Σελήνη 9 ὥρ. λ. 20 μ. μ.
6	24	Πέ. Κλήμεντος Πάπα Ρώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξ. ἱερομάρ.
7	25	Πα. Αἰκατερίνης Μεγαλομάρτ. καὶ Μερκουρίου μάρτυρος.
8	26	Σά. Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου. (Λ α τ. Ἁγ. Ἀννης.)
9	27	Κυ. Ἰακώβου Μεγαλομάρτ. τοῦ Πέρσου,

Ν.	Π.	
10	28	Δε. Στεφάνου ὁσιομάρτ. καὶ Εἰρηνάρχου μάρτυρος.
11	29	Τρ. Παραμόνου καὶ Φιλομένου τῶν μαρτ.
12	30	Τε. Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

*Ἐχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ 15.

Ν.	Π.	
13	1	Πέ. Ναοὺμ τοῦ Προφήτου.
14	2	Πα. Ἀββακούμ τοῦ Προφήτου.
15	3	Σά. Σοφονίου τοῦ Προφήτου.
16	4	Κυ. Βαρβάρας τῆς Μεγαλομ. καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκ.
17	5	Δε. Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καὶ Θεοφόρου.
18	6	Τρ. Νικολάου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργ.
19	7	Τε. Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων. Πανσέληνος 2 ὥρ. 33 λ. π. μ.
20	8	Πέ. Παταπίου τοῦ ὁσίου.
21	9	Πα. Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ τῆς Ἁγίας Ἀννης. Ἡλιοστάσιον καὶ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος.
22	10	Σά. Μηνᾶ, Ἐρμογένους καὶ Εὐγράφου τῶν μαρτύρων. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερον 9 ὥρ. 46 λ. π. μ.
23	11	Κυ. Τῶν ἁγίων προπατόρων, καὶ Δανιὴλ τοῦ Στυλίου.
24	12	Δε. Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.
25	13	Τρ. Εὐστρατίου Μάρτυρος (Λ α τ. Τῶν Χριστουγέννων)
26	14	Τε. Καλλινίκου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Σελήνης ὑστερον τέταρτον 7 ὥρ. 10 μ. μ.
27	15	Πέ. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
28	16	Πα. Ἀγγαίου τοῦ Προφήτου.
29	17	Σά. Δανιὴλ τοῦ Προφήτου, τῶν ἁγίων τριῶν παιδῶν καὶ Διονυσίου Ἀρχιεπ. Αἰγίνης.

- N. Π.
30 18 Κυ. (Πρὸ τῆς Χρ. Γεν.) Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μ.
31 19 Δε. Βονιφατίου Μάρτυρος.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1889

- 1 20 Τρ. Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος (Λατ. Περιτομῆ Χριστοῦ).
2 21 Τε. Ἰουλιανῆς μάρτυρος.
3 22 Πέ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας.
Νέα Σελήνη, 5 ὥρ. 29 λ. μ. μ.
4 23 Πα. Τῶν ἐν Κρήτῃ 10 μαρτύρων.
5 24 Σά. Παραμονὴ τῆς Χριστοῦ Γενν. καὶ Εὐγενίας ὁσιομάρτ.
6 25 Κυ. **Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΕ** τοῦ **ΧΡΙΣΤΟΥ** (Λ. Θεοφάν.).
7 26 Δε. Ἡ σὺνάξ. τῆς Θεοτ. καὶ Εὐθυμίου ἱερομ. ἐπ. Σάρδεων
8 27 Τρ. Στεφάνου τοῦ ἀρχιδιακόνου καὶ Πρωτομάρτυρος καὶ
Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.
9 28 Τε. Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καέντων Δισμυρίων μαρτύρων.
10 29 Πέ. Τῶν ἐν Βηθλεὲμ ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων 14,000
νηπίων καὶ Μαρκέλλου τοῦ ὁσίου.
Σελήνης πρῶτον τέταρτον, 4 ὥρ. 36 λ. π. μ.
11 30 Πα. Ἀνυσίας ὁσιομάρτυρος.
12 31 Σά. Μελάνης τῆς ὁσίας τῆς Ρωμαίας.
Ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

NEON ETOS.

Κοιμήθητι ὑψηλῆ, καὶ ὅταν ἐξυπνήσης
ἐκ τοῦ νεκροῦ ληθάργου σου καὶ τῆς πυκνῆς σκοτίας,
ἐν βρέφος χρυσοστόλιστον φαιδρὸν θὰ συναντήσης
ἐν βρέφος . . . ὅπερ γεννηθὲν κατέστη πατραλαίας.

Ἐόρτασον ὁ ἥλιος ὁ ἴδιος θὰ μείνη·
ἡ γῆ ἡμῶν λευκόπεπλος θὰ γένη νύμφη πάλιν,
θὰ δικμείνη ἀργυρᾶ ἡ φθισικὴ σελήνη
ἡ θάλασσα θὰ προκαλῆ τοὺς ναυτικούς εἰς πάλιν.

Θὰ διαμείνουν τὰ αὐτὰ . . . δὲν ἐορτάζουν ὅμως
τὸν βέοντα ἐνιαυτὸν τὸν βλέπουν ἀταράχως
ποτὲ δὲν τὰ ἐκλόνισε τοῦ μνήματος ὁ τρόμος
τὸν Ὀμηρον ἐγνώρισεν αὐτὸς ἐδῶ . . . ὁ βράχος.

Ἡμεῖς . . . ἐνῶ ἐγγίζομεν εἰς ἕκαστόν μας βῆμα
εἰς τάφον σκληρόδροτον, καταστροφὴν βεβαίαν,
ἡμεῖς . . . παρασυρόμεθα εἰς εὐφροσύνης κῦμα,
τυφλώττοντες πρὸς σκοτεινὴν Δαμόκλειον βρομφαίαν.

Παραφροσύνη ! Ἰλιγγος ! ἐόρτασον εὐθύμως
τοῦ ἔτους τὰ συντρίμματα, τοῦ ἔτους τὰς γεννήσεις·
τὸ νέον ἔτος δέχθητι, ὦ κόσμε, ἐπισήμως,
μᾶς ἀναμένει θάνατος ! μᾶς ἀναμένει δύσις !

. . . . Ἐγὼ δὲν γράφω δι' ἐμέ, νεκροὶ πεφιλημένοι,
δὲν εἶναι βροδοστόλιστον τὸ μέλαν ἔνδυμά μου
ἐμὲ . . . ὁ φίλος τάφος σας θερμῶς μὲ ἀναμένει . . .
ἄς βεύσωσιν ἀντὶ χάρις ἐκεῖ τὰ δάκρυά μου.

Κ Α Λ Α Ν Δ Α.

Πρὸς τὰς γυναῖκας ἀποτείνω τὴν παραινετικὴν γραφίδα μου, διότι ἡ γυνὴ ἔχει καρδίαν συμπαθῆ, καὶ διὰ τῆς καρδίας συγκινῶντο ἡ εὐδαιμονία μετὰ τῆς κακοδαιμονίας.

— Μετ' ὀλίγον θ' ἀνατελεῖ τὸ νέον ἔτος· μὴ λησμονήσητε ὅτι πολλοὶ διέρχονται τοῦτο διὰ πλαιῶν καὶ τετριμμένων ἐνδυμάτων. Πέριξ τῆς τραπέζης ὑμῶν φωτιζομένης τοσοῦτον ἀπλέτως, καὶ ἐστολισμένης διὰ παντοίων πολυτελῶν ἐδεσμάτων, ἐνθυμήθητε ὅτι ὑπάρχουσιν οἰκογένειαι τρώγουσαι ἄνευ λύχνου τὸν μέλανα καὶ πικρὸν τῆς πενίας ἄρτον.

— Ἀγαπητὴ Δέσποινα, μὴ βασάνιζε τὸν σύζυγόν σου διὰ νέα κοσμήματα, τὸ νέον ἔτος καὶ ἄνευ αὐτῶν εἶναι νέον. Προσφιλῆς καὶ ἀβρὰ Δεσποινίς!! σοὶ ἀρμόζει κάλλιστα ὁ περυσινὸς πῖλός σου μὴ ζῆτει ὠχρῶσα ἐκ πείσματος, νεώτερον. Ὁ πλησίον, τὸν ὅποιον ὁ σταυρωθεὶς Θεὸς ἐκάλεσεν ἀδελφόν σου, ῥιγεῖ, πένεται, καὶ ἴσως . . . ἴσως τὸ δηλητήριον τῆς πείνης τὸν ἐθανάτωσεν ἤδη.

Ἐλεήσωμεν . . . ἐλεήσωμεν . . . ἄνευ κενοδόξου ιδέας, ἄνευ φανατισμοῦ, ἐσκεμμένως, συμπαθῶς. Ἀνοιξώμεν τὸ βαλάντιον εἰς ζείδωρον χοῦμα, καὶ τὸ χεῖλος εἰς παρήγορον φθόγγον. Καὶ εἶθε . . . εἶθε (ὄϊ ὑμᾶς συμπαθεῖς ἀναγνώστριαι, καὶ γενναῖοι ἀναγνώσται, τὸ νέον ἔτος νὰ σύρη, ἐλπίδας νέας, εὐτυχίας νέας, καὶ πρόσωπα νέα ἐν ταῖς οἰκογενείαις σας (οὐχὶ βεβαίως ὑπηρέτας, διότι ὁ ὑπηρέτης ὁμοιάζει τὸν οἶνον, παλαιούμενος καλλιτερεύει).

Εὐχομαι προσέτι εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ ἀγαπητοῦ συνωνύμου Σ α τ α ν ᾶ, ὀλιγώτερα νὰ ἐγγραφῶσιν ὀνόματα.

ΣΑΤΑΝΙΕΚΗ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν

CONFIDENCES τοῦ LAMARTINE.

« Εἰσέρχομαι σήμερον εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος
 » τῆς ἡλικίας μου, καὶ ἤδη ἀπηύδησα, ὡς ἐπὶ ἑκατὸν νὰ
 » ἔζησα ἔτη. Ἠγνῶουν ὅτι τόσῳ δύσκολον ἔστι τὸ ζῆν. Ἀλλ'
 » εἶδομεν διατί; ὀλίγος ἄρτος καὶ ὀλίγον ὕδωρ ἐκ τῆς πη-
 » γῆς ταύτης μοὶ ἀρκοῦσιν. Ἔχω ὑγιᾶ τὰ ὄργανα, εὐκίνη-
 » τα τὰ μέλη. Ἀναπνέω ἐλευθέρως τὸν μυρόεντα ἀέρα τῆς
 » ἐξοχῆς. Ὁ Οὐρανὸς λάμπει ὑπὲρ ἐμέ· φυσικὴ καὶ μεγα-
 » λοπρεπὴς ἀπλοῦται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου σκηνογραφία·
 » ἀριστερὰ ὁ ἀφρίζων οὐτος ῥύαξ κατέρχεται μετὰ χαρᾶς
 » εἰς τὴν κοίτην τοῦ ὁ καταρράκτης ῥέων σύρει ὑπερφάνως
 » μεθ' ἑαυτοῦ τὰ ἐκ τῶν ἡλικιῶν ἀκτίνων τόξα ἐν τῇ
 » πτώσει τοῦ οἱ βράχοι οὗτοι βυθίζουσι τὴν χλόην καὶ τὰ
 » ἄνθη των, ἐν τῇ εὐεργετικῇ ὑγρασίᾳ τῶν ὑδάτων, προς-
 » ὁμοιάζοντες ταῖς μὴ μαραινομένοις ἐν τοῖς δοχείοις ἄν-
 » θεσι· εἰς τὰ ὕψη, ἐπικρέμανται αἱ καλύβαι αὐταὶ τοῦ ὄρους
 » ὡς φωλεαὶ χελιδόνων, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου· τὰ ποίμνια
 » βελάζουσι ἐν τῇ παχσίᾳ χλόῃ, βυθιζόμενα ἐν αὐτῇ· οἱ
 » ποιμένες κάθηνται ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς κοιλάδος καὶ θεω-
 » ροῦσιν ἀκίνητοι τὸν ῥοῦν τοῦ χειμάρρου καὶ τῆς ἡμέρας·
 » οἱ χωρικοὶ οὗτοι καὶ αἱ νεάνιδες ὡς ἐν ἑορτασίμῳ περιβολῇ
 » διεργόμενοι τὴν ὁδὸν, σπεύδουσι τὸ βῆμα εἰς τὸν ἦχον τοῦ
 » μακρόθεν ἀπηχοῦντος κώδωνος, ἵνα φθάσωσιν ἐγκαίρως

» πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ. Αὕτη λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ εἰκὼν
 » τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ζωῆς; αἱ φυσιολογίαι αὐται ἀπο-
 » πνέουσι τὴν σκέψιν καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῆς ἰδικῆς μου;
 » Ὅχι· οὐδὲν νέφος σκιάζει τοὺς φαιδρούς αὐτῶν χαρακτηῆρας,
 » καὶ μέχρι βάθους διορᾷ τις τὴν διαύγειαν τῆς ἀφελοῦς
 » αὐτῶν ψυχῆς. Ἄλλ' ἐγὼ ἐὰν παρετήρουν ἐν ἐμοί, ἐπὶ
 » μακρὸν θὰ ἐκοπιῶν, ἵνα δυνηθῶ νὰ διευκρινήσω, ὅ,τι συμ-
 » βαίνει ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

» Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐν τῇ γῆ μὲ συγκινεῖ· οὐδὲν
 » πάθος πληροῖ τὴν ψυχὴν μου· ἡ δὲ καρδίᾳ βαρὺ τὸ ἄλγος
 » συναισθάνεται ὅταν κενὴ διατελῇ· διατί; διότι πληροῦται
 » ἀνίας· νὰ τὴν ψυχὴν μου πληροῖ τὸ φρικωδέστερον τὸ
 » βαρύτερον τὸ διαβρωτικώτερον πάθος..... ἡ ἀνία. Ἄπὴν-
 » τησα τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλὰ ἄφρων δὲν τὴν
 » ἀνεγνώρισα, ἢ μᾶλλον ὅτε ἀνεχώρει ἐγνώρισα αὐτήν. Τὴν
 » ἀπώθησα, τὴν περιεφρόνησα· ὁ θάνατος τὴν ἀφήρπασε
 » δι' ἑαυτόν.

» Ὡ Γραζιέλλα! Γραζιέλλα! διατί νὰ σὲ ἐγκαταλείψω;..
 » Αἱ εὐδαιμονέστεραι ἡμέραι τῆς ζωῆς μου ὑπῆρξαν ἐκεῖναι
 » ἅς διῆλθον πλησίον σου, ὡς μέλος τῆς οικογενείας, ἐν τῇ
 » πενιχρᾷ καλύβῃ τοῦ πατρός σου, μετὰ τοῦ νεαροῦ ἀδελ-
 » φοῦ σου, καὶ τῆς γηραιᾶς μάμμης σου.

» Διατί νὰ μὴ ἐννοήσω κατ' ἀρχὰς ὅτι μὲ ἠγάπας;
 » διατί ὅποτεν ἠγνόησα τὸν ἔρωτά σου, δὲν σὲ ἠγάπησα
 » τόσον, ὥστε νὰ σὲ προτιμήσω ὑπὲρ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ, νὰ
 » μὴ ἐρυθριάσω πλέον διὰ σέ, νὰ γίνω ἰχθυοπώλης ὡς ὁ
 » πατήρ σου, καὶ νὰ λησμονήσω εἰς τὰς ἀγκάλας σου, καὶ

» εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀφελοῦς ταύτης ζωῆς, τὸ ὄνομά μου,
 » τὴν πατρίδα μου, τὴν ἀνατροφὴν μου καὶ ὅλας τὰς ἀλί-
 » σεις τούτας, δι' ὧν περιέβαλον τὴν ψυχὴν μου, καὶ αἵτινες
 » κατακρατοῦσιν αὐτῆς, ὁσάκις ἀκατάσχετος ποθεῖ νὰ
 » προσέλθῃ πρὸς τὴν φύσιν;

» Ἄλλ' ἤδη εἶναι ἀργά!... Οὐδὲν πλέον νὰ μοὶ προς-
 » φέρῃς δύνασαι εἰμὴ αἰωνίαν τὴν τύψιν τοῦ ὅτι ἀποτόμως
 » σὲ ἐγκατέλειψα.... καὶ ἐγὼ τὰ δάκρυα ταῦτα, ἄτινα αἰσθά-
 » νομαι ἀναβλύζοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὁσάκις σοῦ
 » ἀναπολῶ, καὶ τῶν ὁποίων ἀναγκάζομαι νὰ κρύπτω τὴν
 » πηγγὴν· διότι θὰ εἴπωσι: « κλαίει τὴν θυγατέρα πτωχοῦ
 » ἰχθυοπώλου ἣτις γυμνούς ἐβάδιζε τὰς ὁδοὺς ἣτις ἐξή-
 » ραινε τὰ σῦκα τῆς πατρίδος της εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ τῶν
 » κλάδων τῆς ἰτέας, ἣτις τὴν κόμην μόνον ὡς κάλυμμα
 » ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε καὶ ἣτις ἐκέρδαινε τὸν ἄρτον της
 » ἐργαζομένη τὸ κοράλλιον, Ὅποια ἔρωμένη ἀξία νεανίου
 » μεταφράσαντος τὸν Tibulle καὶ ἀναγνόντος τὸν Dorat
 » καὶ Parny! »....

» Ματαιότης, Ματαιότης! καταστρέφεις τὰς καρδίας
 » καὶ ἀνατρέπεις τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Τὰ χεῖλή μου δὲν
 » ἔχουσιν ἰκανὰς βλασφημίας ἵνα ἐκτοξεύσωσιν ἐναντίον σου!..

» Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἔρωσ μου ἡ εὐτυχία μου ἦτο ἐ-
 » κείνη. Ὡ ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ σοὶ ἐπανέδιδον τὴν ζωὴν,
 » δι' ἐνὸς στεναγμοῦ θλιβερωτέρου τῆς μονοτόνου ταύτης
 » ῥοῆς τοῦ ὕδατος, θερμοτέρου τῆς ἡλιακῆς ταύτης ἀκτίνος,
 » ἣτις ἀντανάκλα ἔπρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ τούτου
 » βράχου!.... Ὡ ἤθελον λούσει τοὺς γυμνοὺς πόδας σου,

» ἐντὸς τῶν θερμῶν δακρῶν μου, καὶ ὑπερήφανος θὰ ἦναι-
 » χόμην τοιαύτην ταπεινώσιν διὰ σέ ἀπέναντι τοῦ κόσμου.

» Ἴδου σέ βλέπω καὶ πάλιν ὡσεὶ νὰ μὴ ἦσαν ἀληθῆ τὰ
 » τρία ἔτη τῆς λήθης καὶ τοῦ θανάτου, ὡσεὶ νὰ μὴ ὑπῆρξεν
 » ὁ χλοερὸς τάφος σου καὶ τὸ σκοτεινὸν φέρετρον!... Σὲ βλέ-
 » πω! ἐσθῆς μαλλίνη μετὰ σκληροῦ βαμβακίνου ἐριούχου,
 » λευκοφαίου χρώματος περιβάλλει τὸ παιδικόν σου σῶμα,
 » αἱ δὲ πτυχαὶ τῆς πίπτουσι μέχρι τῶν γυμνῶν καὶ στρογ-
 » γύλων κνημῶν σου. Ἡ κόμη σου ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς
 » περιειλημμένη, κοσμεῖται διὰ δύο ἢ τριῶν καρυφύλλων
 » μαρανθίνων τὴν προτεραιάν. Κάθῃσαι εἰς τὴν ὄχθην τῆς
 » θαλάσσης, ἐπὶ τοῦ δι' ἄμμου ἐστρωμένου ἐξώστου, μεταξὺ
 » δύο ἢ τριῶν δοχείων ἀμανδρυλλίδος καὶ οἰνάνθης, καὶ
 » πλησίον σου ἐπιάζουσιν αἱ ὄρνεις, καὶ ἔρπουσιν αἱ σαῦραι.
 » Ἡ ἐρυθρὰ κόνις τοῦ κοραλλίου τὸ ὁποῖον εἰργάσθης χθές,
 » στρώνουσιν ἔτι τὸν οὐδὸν τῆς θύρας σου κειμένης παρὰ
 » τῆ ἑμῆ. Μικρὰ μονόπους τράπεζα πρὸ ἐμοῦ κεῖται. Ἐγὼ
 » ἵσταμαι ὀρθίος ὀπισθὲν σου, κρατῶν τὴν χειρὰ σου, καὶ
 » ὀδηγῶν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου, διδάσκω σε ἵνα χαράττης
 » γράμματα. Σπουδάζεις μετὰ συντόνου προσοχῆς, ἢ δὲ
 » σκαιὰ στάσις σου ὠρεῖ σοι ἀκκατάμητον γόητρον, καὶ
 » κλίνουσα ἐπιχαρίτως τὴν παρειὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κλαί-
 » εις διότι τὸ γράμμα ὅπερ ἀντέγραψες, δὲν ὁμοιάζει τὸ ἐμόν.
 » Σὲ ἐπιπλήττω καὶ σὲ ἐνθαρρύνω. Τὴν φορὰν ταύτην γρά-
 » φεις καλῆτερον. Στρέφεις πρὸς ἐμὲ τὸ πρόσωπόν σου, ἐρυ-
 » θρὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, ζητοῦσα οἰνοεὶ τὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸ
 » βλέμμα μου· ἐγὼ δὲ νωχελῶς συστρέφω ἐπὶ τῶν δακτύ-

» λων μου βόστρυχον τῆς ἐβενίνης κόμης σου, προσομοιά-
 » ζοντα τῷ κισσῷ, ὅστις κρατεῖται ἔτι ἀπὸ τοῦ στελέχους.
 » Καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ μαθήματος, σὺ μὲν ἐπαναλαμ-
 » βάνεις, ἐν τῇ σκιᾷ τὸ ἔργον σου, ἐγὼ δὲ κάθημαι εἰς τοὺς
 » πόδας σου ἀναγινώσκων. Καὶ κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χει-
 » μῶνος ἐσπέρας, ὅταν ἡ ἐρυθρὰ λάμψις τῶν ἀνημμένων
 » πυρήνων τῆς ἐλαίας, ἀντηνάλα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἐπὶ
 » τοῦ προσώπου σου, καὶ σὲ καθίστη ὁμοίαν τῇ Φορναρίνῃ!..
 » Καὶ ὅταν εἰς τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς Προσίδας (Procida)
 » ἐχώρεις γυμνόπους πρὸς τὸ κύμα, ἵνα συλλέξης τοὺς καρ-
 » πούς τῆς θαλάσσης! Καὶ ὅταν ἐρέμβαζες, κεκλιμένη τὴν
 » παρειὰν ἔχουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ μὲ ἐθεώρεις, καὶ ἐγὼ
 » ἐνόμιζον ὅτι τὸν θάνατον τῆς μητρὸς σου ἀνεπόλεις, τόσῃ
 » ἡ μορφή σου ἦτο θλιβερά, καὶ τοσοῦτον ἐξέφραζεν ἄλγος!
 » Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτε σὲ ἐγκατέλειπον τεθνηκυῖαν
 » καὶ λευκὴν ὡς ἀγαλμα ἐπὶ τῆς κλίνης σου, καὶ εἶχον τέ-
 » λος ἐννοῆσει ὅτι μία ἰδέα σὲ ἐφόνευσε, καὶ ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη
 » ἦμην ἐγὼ! Ἄ! Δὲν θέλω πλέον ἄλλην εἰκόνα
 » πρὸ ἐμοῦ μέχρι τοῦ θανάτου μου! Ἐχω ἓνα τάφον εἰς τὸ
 » παρελθόν μου, καὶ ἓνα μικρὸν σταυρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου!
 » Καὶ τὸν σταυρὸν τοῦτον, οὐδέποτε θὰ ἀποσπάσω ἀπ' αὐ-
 » τῆς, ἀλλὰ θὰ περιπλέξω αὐτὸν μὲ τὰ ἀγνότερα τῆς
 » ἀναμνήσεως ἄνθη! »

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Ἐν Κ/πόλει, τῇ 15 Ἰουλίου 1887.

X. K.

ΕΙΚΩΝ.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἐχρύσου τὰ Θεραπεῖα· οἱ λόφοι ἐπορφυροῦντο, καὶ ὁ Βόσπορος ἤρεμος ὡς παρθενικὴ καρδιά, ἡστραποβόλει. Ἡ θέσις εἰς τὴν ἐκαθέσθην ἦτο ἀπαράμιλλος, ... ἀμίμητος ἢ θεά... ἐπιβλητικὴ ἢ περὶ ἐμὲ σιγή. Ἄλλ' ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤμην λατρεύουσα τὴν φύσιν ψυχῆ· ἤμην τμημα γρανίτου βροθὲν ἀμεροίμως, ὅπερ ἀντὶ νὰ πῆσῃ εἰς σκοτεινὸν βράθρον, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀγθίνου ἐκείνου τάπητος.

Ἡ σκοτεινὴ ψυχὴ μου τυφλώτιττουσα πρὸς τὴν πέριξ Ἐδέμ, εἰς μισητὰ Ἐρέβη ἐνετρώφα. Ἐβλεπον πυρέσσουσα καὶ περιδάκρυς, ἐπιθανάτιον τινὰ κλίνην· ἐπ' αὐτῆς παλαίουςαν ἀνίσχυρον νεότητα πρὸς τὸν θάνατον... καὶ τέλος ἐκδηλοῦσαν τὴν ἦτταν αὐτῆς διὰ ψυχορραγίματος. Ἐβλεπον μειδιῶντα ἄγγελον ἐπὶ φαιδροῦ λίκνου... καὶ εἶτα τὸ λίκνον κενούμενον τὸν δὲ ἄγγελον ριπτόμενον ὡς μάζαν χώματος ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς γῆς.

Ἡ φρίσσουσα κεφαλὴ μου· ἰλιγγία, καὶ διαπύρως ἐζήτουν ἐν σάβανον ἀντὶ τῆς μελαινῆς στολῆς μου, καὶ ἓνα τάφρον ἀντὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου τοπίου.

Ἡ εὐχὴ ἐπερατώθη, τὸ χεῖλος ἦν ἀνοικτὸν εἰσέτι, ὅτε παγετώδης τις χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ γνωστή τις φωνὴ ἐψιθύρισε.

—Λοιπὸν τὸ ἀπεράσιμας, τὸ θέλεις; ἢ γῆ καὶ ὁ βίος εἶναι μελανὰ διὰ σέ τὸν θάνατον ἐκλέγεις νυμφίον σου;

Δὲν ἀπεκρίθην, ἀλλ' ἠσπάσθην τὴν προσφιλεῖ καὶ εὐεργέτιδα ἐκείνην χεῖρα.

Ἡ λαλήσασα μορφὴ ἠκτινοβόλησε·

—Ἐλθέ... ἐλθέ... ἐψιθύρισε, ἀναπαύθητι πλέον, ἢ μικρὰ ὁδὸς ἦν διήνυσας ἦτο πλήρης ἀκανθῶν, καὶ ἐμολώπισε τὴν ἀπαλὴν σάρκα σου.

Ἐλαφρὰ ὡς Ζέφυρος ἐπέτων μᾶλλον ἢ ἐβάδιζον· ἐφρόνουν ὅτι καὶ ἡ ἐλαχίστη βραδύτης πιθανὸν νὰ ἐθεωρεῖτο δισταγμὸς ὑπὸ τῆς πεφιλημένης ὁδηγοῦ μου... καὶ ἐγώ... ἐγὼ δὲν ἐδίσταζον.

—Σπεύδεις πολὺ, μοὶ εἶπε, ἀποχαιρέτισον τὸν κόσμον... συγχώρησον καὶ συγχωρήθητι. Ἡμεῖς αἱ πτωχαὶ κόραι μαραινόμεναι ταχέως, δὲν ἐκδικούμεθα τὴν ἄδικον κρινωνίαν· πικρά τις μομφὴ ἐπικάθηται τοῦ θνήσκοντος χείλους μας· καθάρισον σαυτὴν τοῦ ρύπου τούτου, ἐκεῖ ἐπάνω τὸ μειδίωμα εἶναι αἰώνιον.

Τὰ χωρία, αἱ πόλεις, αἱ χέρσοι, οἱ ὠκεανοὶ, διήρχοντο μαγικῶς πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν· ἡ δὲ σύντροφός μου ἐκάστοτε ἐψιθύριζε.

—Εἴσελθε εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο, συγχώρησον, σὺ ἡ πτωχὴ παρθένος τὴν ἀσεβῆ πολυτέλειαν καὶ τὸν μισητὸν ἐγωϊσμόν. Εἴσελθε εἰς τὴν καλύβην ἐκείνην· παρὰ τῆς πασχούσης ἐκείνης γυναικὸς ζήτησον γονυκλινῆς συγγνώμην· ἐδύνασο νὰ ἐργασθῆς καὶ ἐκέρδαινες τὸν ἄρτον σου· διατί δὲν τὸν ἐμοιράσθης μετ' αὐτῆς; ἐγονυπέτησα καὶ ὄκτειρα τὴν μὴ θνήσκουσαν ἐκείνην ὀδύνην.

Διήλθομεν πρὸ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ, τὰ χεῖλη μου ἠνεώγησαν πρὸς σιγήλην προσευχήν.

—Μὴ προσεύχου, ἀνέκραξεν ἡ σύντροφός μου· ὁ ἐν τῇ φάτῃ γεννηθεὶς, ὁ μετ' ἀλιέων βιώσας, ὁ τελευτήσας κατὰ πτυστος ἐν Γολγοθᾶ Θεός, δὲν ἀκούει ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ, ὁ ἦχος τοῦ κυκλοφοροῦντος ἀργυρίου πνίγει τὴν δέησιν· ἐλθέ.

Ἄλαμπῆς λύχνος ἐφώτιζεν ἀπέριπτον ἐκκλησίαν.

—Ἐνθυμεῖσαι τοὺς στίχους μας; εἶπεν, ἡ σύντροφός μου.

Εὐτυχεῖς ἐποχαὶ καθ' ἃς συνετέθησαν οἱ στίχοι ἐκείνοι· τοὺς ἐνεθυμούμενη· ἐδῶ πρὸ τοῦ ἐρημοκκλησίου τούτου εἶχον γραφεῖ.

— Ἐδῶ προσευχθήητι ὁ Θεός σου σὲ ἀκούει.

Ἄγυιαί, θόρυβοι, δίκαι, ἀπειλαί, κέρδη, ζημίαι, φόνοι, κρουραγίαι, ἀπαγχονισμοί, ἐνὶ λόγῳ ἢ ἀνθρωπότητι δρῶσα, διήλθον πρὸ ἐμοῦ χωρὶς νὰ μὲ συγκινήσωσιν.

Ὁ δαίδαλος οὗτος ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν πόλιν τῶν τεθνεώτων, ταπεινὸς τις τάφος παρὰ πολυτελὲς κοιμητήριον ἦν ἀνοικτός· οὐδεὶς λύχνος ἐφώτιζε τὰ ἀνήλια αὐτοῦ σκότη. Ἡ σύντροφός μου μοι ἔδειξε πικρῶς μειδιῶσα τὸν τάφον ἐκεῖνον.

— Εἶναι ὁ τάφος μου, ὁ τάφος μας, ὁ τάφος πάντων τῶν πτωχῶν.

Ἡ λευκὴ νυμφικὴ στολὴ ἦν ἔφερε μετεβλήθη εἰς Σάβανον, ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ τάφου καὶ τείνουσα τὰς χεῖράς της ἐψιθύρισεν·

— Ἐλα ἀδελφούλα μου.

Ἐβηκα μειδιῶσα τὸν ἕνα πόδα ἐντὸς τοῦ τάφου· ἀλλ' αἶφνης ἠκούσθη λυγμός· ἐστράφη καὶ εἶδον τὴν μητέρα μου κλαίουσαν ἱκετευτικῶς, ἡ καρδία μου ἐσπαράχθη καὶ ψιθύρισα·

— Συγγνώμη, Κατίνα μου, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς πικραμένης μητρός μου.

Ἦν τὸ φοβερὸν ὄνειρον, ἀνέκραξα ἐξυπνήσασα καὶ εὐροῦσα ἐμαυτὴν ἐντὸς τῆς κλίνης μου. Ἄλλὰ πρᾶγμα παρὰδοξον μοι ἐφάνη τὸ φωτογράφημα τῆς Κατίνας μου ἔχον ἐπιτιμητικὴν ἔκφρασιν· ἐξυπνος ἦδη,

— Συγγνώμη Κατίνα, ἐψιθύρισα.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΦΟΝΕΥΩΝ ΤΟΝ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

Ὁραία προέβαλλεν ἡ Ἥώς, αἶρουσα διὰ τῶν ῥοδοχρόων αὐτῆς δακτύλων, τὸν μέλανα τῆς νυκτός πέπλον, καὶ τὸ

ἀπανταχοῦ ἀπλούμενον λυκόφως, ἀνήγγελλε τὴν ἔλευσιν τοῦ, πυριφλεγούς τῆς ἡμέρας ἄστρου τοῦ παμφανώωντος ἡλίου· αἱ χρυσίζουσαι καὶ πρῶται νεογαὶ τοῦ Φοίβου ἀκτῖνες ἐξετοξεύοντο ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Λακωνίας. Ὁ Πᾶν ἐσύριπτε τὴν σάλπιγγα, καὶ περὶ αὐτὸν συσπειρούμεναι αἱ Ὀρессиάδες παρεδίδοντο εἰς ἐλαφρὸν καὶ ἐναρμόνιον χορόν. Ἦν πρωία καὶ ἅπαντες οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐκοιμῶντο νήδυμον ὕπνον.

Ἐπὶ μιᾶς τῶν κοιλάδων τῆς Κυλλήνης, ἐν ἧ ἡ χλοάζουσα πόα, ἀναπαύει τὰ βλέμματα τοῦ ἀπηυδηκότος θεατοῦ, κάθηται νωχελῶς ἐπὶ τῆς χλόης νεανίας ἔχων γλυκεῖαν ὄψιν· τὴν κεφαλὴν του κοσμεῖ στέφανος ἐξ ἀνθέων περικαλλεστάτων, τὸ δὲ ἐναρμόνιον αὐτοῦ σῶμα, κλύπτει κυανόλευκος χλαῖνη, καὶ ἡ μορφή ἐκεῖνη ἡ τόσῳ περικαλλῆς ἐν μέτῳ ὀραίας φύσεως, ἀποτελεῖ ἀρμονίαν ὑψίστην· θάλλει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος του αἰθέριον, δείκνυσιν ὑπαρξιν ὑπερόχου φύσεως.

Ἄλλὰ τίς εἶναι οὗτος θεὸς ἡ θνητός; εἶναι αἰοιδός τις ὅστις θελχθεὶς ἐκ τῆς ὀραίας φύσεως, ἦλθεν ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον τοῦτον ὀρίζοντα νὰ ψάλλῃ τὰ κάλλη αὐτῆς, ἢ εἶναι ποιμὴν ὅστις φέρων ἐκεῖ τὸ ποίμνιόν του ἵνα βελάσῃ, ἀναπαύεται; οὐχί· εἶναι ὁ Ἀπόλλων, ὁ υἱὸς τῆς πολυπαθοῦς Λητοῦς καὶ τοῦ Διὸς, ὅστις ἐγκατέλειπε πρὸς στιγμὴν τὸν Παρνασσὸν φίλον αὐτῷ ἐνδιαίτημα, καὶ ἐτράπη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἵνα τὴν βεβαρυμένην αὐτοῦ καρδίαν ἐπ' ὀλίγον ἀνακουφίσῃ. Καὶ δὴ γοητευθεὶς ἐκ τῆς μαγικῆς τῆς κοιλάδος ἀπόψεως, θεωρεῖ μετ' ἐκστάσεως τὴν περιστοιχοῦσαν φύσιν, ἀναπνέει τὸ μυρίπνουν τῶν ἀνθέων ἄρωμα, καὶ ἀφίησιν ἐαυ-

τὸν ῥιπιζόμενον ὑπὸ τῆς λεπτῆς τῆς πρωίας αὔρας. Τρυφᾶ ὁ Ἀπόλλων τὴν τρυφὴν ταύτην τῶν ἀθανάτων, ἀλλὰ τὴν εὐδαιμονίαν του ταράττει ἢ ἀνάμνησις τῆς προσφιλοῦς του Δάφνης, καὶ ἀναπολῶν τὴν ἀπώλειαν τῆς γλυκείας ταύτης κόρης ἀνταξίας τοῦ ἔρωτος τοῦ Θεοῦ, κρούει τὴν λύραν καὶ ψάλλει ᾄσμα τι τόσῳ περιπαθῆς, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸν ποιμένες διευθύνουσι πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ ποίμνιόν των καὶ ἴστανται ἕξαστοι ἀκούοντες τὸ γλυκὺ ᾄσμα· εἶτα νεύουσι τὰς κεφαλὰς καὶ ἀκρύνουσι μὴ ὑφιστάμενοι τὸ ἔνθεον τοῦ Θεοῦ μέλος.

Τὸ πάθος τοῦ Ἀπόλλωνος κορυφοῦται, τὸ ᾄσμα του καθίσταται θλιβερώτερον, καὶ ἡ Ἥχῳ ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς μονήρεις αὐτοῦ ἤχους φέρει αὐτοὺς μέχρι τοῦ Ὀλύμπου ἐνθα καὶ οἱ ἀθάνατοι συγκινουῦνται· ὁ Ζεὺς ἐθλίβῃ τὴν καρδίαν, καὶ ᾠκτερεῖ τὸ πολυπαθῆς αὐτοῦ τέκνον ἐστράφη δὲ πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, ἴνα πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα αὐτὴν στείλῃ, ἀλλ' ἐκείνη εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ ταχεῖα ἔφθασε μέχρι τοῦ βαρυαλγούντος αὐτῆς ἀδελφοῦ· οὗτος ἐμειδιάσεν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἀρρενωποῦ θεᾶς· ἦν ἡ Ἄρτεμις προσφιλῆς αὐτῶ, καὶ λίαν συνεχῶς ἐθρήνει μετ' αὐτῆς τὴν τύχην τῆς δυσμοίρου αὐτῶν μητρὸς. Πολλάκις δὲ ἡ θεᾷ, ἐρωτωμένη παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐὰν δὲν ἐβαρύνθη δικαιωμένη εἰς τὰ ὄρη καὶ θηρέουσα μετὰ τῶν νυμφῶν, ἀπήντα, ὅτι ὁσάκις πρὸς τὴν ἱεράν Δῆλον ἔστρεφε τὸ ὄμμα, ἐρρήγει ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῶν παθημάτων τῆς Δητοῦς, καὶ ὅτι ἐκείνη μεγάλως πρὸς τὸν Δία ἠύγνωμόνει, ὅτι τὴν αἴτησιν αὐτῆς παρεδέξατο, δωρούμενος τῇ θυγατρὶ του αἰώνιον παρθενίαν. Ἀλλὰ νῦν ἐχάρη ἢ προσφιλῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀδελφῆ, διότι εἶδεν μακρό-

θεν ἐρχόμενον τὸν νέηλιν Ἰάκινθον, ἐγνώριζε πόσον φίλος τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς ἦν, καὶ πόσον ἢ παρούσια του ἔμελλε ν' ἀνακουφίσῃ τὸν βραθυμοῦντα Θεὸν, διὸ καὶ ἀνεχώρησεν. ὁ Ἰάκινθος πλησιάζει τὸν Ἐκηβόλον καί,

— Ἀπολλὸν τῷ λέγει διατί βραθυμεῖς; Διατί τοσοῦτον θλιβερά ἐξέρχεται τῆς ψυχῆς σου μελωδία; τὸ ᾄσμα σου ἡδὺ καὶ θλιβερὸν ἐκήλησέ μου τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ καὶ ἔθλιψέ μου τὴν καρδίαν· ἐκλονίσθη ἰσχυρῶς συγκινηθεὶς καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος δένδρου, ἀλλὰ ἠσθάνθη τὸ στέλεχος νὰ πάλῃ, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδον ὅτι τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἦτο Δάφνη. Ἐρρίγησα καὶ ἀπεμακρύνθη, πολλάκις δὲ στρέψας τὴν κεφαλὴν, εἶδον ὅτι ἐκλινε τὸ φύλλωμά της πρὸς τὴν γῆν, ἢ μεταμορφωθείσα ἐρωμένη σου. Ἀλλ' ἄφες νῦν τοὺς λυγμούς. Οὐδεὶς τῶν ἀθανάτων τὴν στιγμὴν ταύτην θρηνεῖ, μὴ νόμιζε ὅτι οἱ θεοὶ συμπαθῶς θέλουσι διατεθῆ, καὶ ἂν ὁ Ζεὺς ἐφάνη πρὸς στιγμὴν συμμεριζόμενος τοῦ ἄλγους σου ὅμως τὸ ἔλεος αὐτοῦ δὲν εἶναι διαρκές.

— Ἀλλὰ Ἰάκινθε τῷ λέγει ὁ Ἀπόλλων, δὲν θρηνεῖ τὴν δύστηνον μοῖράν μου, εὐδὲ προτίθεμαι τὸν πατέρα μου νὰ μαλᾶξω, γινώσκω ὡς εἶπες ὅτι τὸ ἔλεος τοῦ Διὸς δὲν εἶναι διαρκές. Ἀλλὰ ἐλθὼν ἐνταῦθα ἴνα τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως ἀπολαύσω, ἀγνοῶ πῶς τὴν Δάφνην ἀνεπόλησα, καὶ ἀντὶ εὐθύμου ᾄσματος θλιβερὸν ἐτόνισα μέλος· ἡ φύσις αὕτη οὐδέποτε θλίβει με, ἀλλὰ πάντοτε παρηγορεῖ με· τὴν ἀγαπῶ, διότι με ἠγάπησε. Ἐνθυμεῖσαι ὅτε κατεδικάσθη νὰ δουλεύω τὸν Ἄδμητον, ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀπόλλων, καὶ νὰ παιμαίνω ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας τὸ ποίμνιόν του, ἐκεῖ ὑπὸ

τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας εὕρισκον ἀνάπαυσιν, ἐκεῖ παρέδιδον εἰς λήθην τὰς τῆς ἡμέρας ταλαιπωρίας, ἐκεῖ ἐδρόσιζον τὰ πυρέστον: α χεῖλη μου ἐκ δικυγοῦς ὕδατος παρακειμένης πηγῆς, καὶ τότε ἤρχοντο αἱ προσφιλεῖς μοι ἀδελφαὶ Μοῦσα ἵνα παρηγορήσωσι τὸν δύσμοιρον αὐτῶν ἀδελφόν.

Ἄλλὰ νῦν εἰμὶ εὐτυχῆς Ἰάκινθε, ἡ ψυχὴ μου ἀνεκουφίσθη ἐπὶ τῇ θεᾷ σου, καὶ περιπτυσάμενος ἠπάσθη τρυφερῶς τὸν φίλον του· εἶτα ἠγέρθη καὶ ἤρξατο διατρέχων τὴν κοιλάδα μετὰ τοῦ Ἰακίνθου.

— Πόσον ὠραῖος ὁ κοσμῶν τὴν κεφαλὴν σου στέφανος; τῷ λέγει ὁ Ἰάκινθος, ὅστις παρατήρει μετὰ στοργῆς τὰ ἀβρὰ καὶ χαρίεντα ἄνθη, καὶ πόσον ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τοιοῦτον τινὰ! ὁ Ἀπόλλων ταχὺς δρέπει ὀλίγα ἄνθη, καὶ πλέξα; στέφανον, τίθησιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὠραίας τοῦ Ἰακίνθου κεφαλῆς· εἶτα θεωρῶν αὐτὸν ἐν θαυμασμῷ.

— Θαυμάζω τῷ λέγει τὴν ἀρμονίαν ταύτην μεταξὺ τῶν ἀνθέων καὶ τῆς μορφῆς σου, ἀλλὰ μοὶ ἀρέσει νὰ συμπληρώσω τὸν ἀπλοῖκόν τούτον καλλωπισμὸν, συμπλέκων μετὰ τῆς μεταξοειδοῦς κόμης σου, καὶ φύλλα τινὰ ἰτέας διότι τότε τὸ κάλλος εἶναι αἰθέριον, ὅταν ἐκφράζη γλυκεῖάν τινα μελαγχολίαν· εἶπε καὶ κόψας φύλλα τινὰ ἰτέας ἀπὸ παρακειμένου κλάδου συνεδύασεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἀβρῶν καὶ λεπτῶν ἀνθέων.

— Ἀπολλων μὴ ὄντως μοὶ δωρήσεις τὴν θλίψιν τὸν θάνατον.

— Εὐφῆμει! τῷ λέγει ὁ Ἀπόλλων μὴ βλασφήμει· μὴ ἀράς κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Ἰάκινθος ἐθλίβη διότι οὐ-

τω πρὸς τὸν φίλον του ἐλάλησε καὶ μεταμεληθεὶς ἠδέως τῷ Ἀπόλλωνι προσέβλεψε προτείνων αὐτῷ νὰ παίξωσιν ἀμφοτεροὶ τὸν δίσκον. Ἡδὴ ἦτο μεσημβρία καὶ οἱ δύο φίλοι φαιδροὶ καὶ εὐκίνητοι ἐπήδων ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα, καὶ εὐτυχεῖς παρεδίδοντο εἰς τὰς τέρψεις τοῦ παιγνιδίου, ἀπολαύοντες τῶν ἀγνῶν τῆς φιλίας θελγῆτρων.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐθυμίας ταύτης ὁ Ἰάκινθος πίπτει νεκρός· ὁ δίσκος τοῦ Θεοῦ ἔβαλεν αὐτὸν κατὰ κόρης· ὁ Ἀπόλλων οὐδὲν ὑποπτύων — Ἰάκινθε τῷ λέγει ἐγέρθητι ἄλλ' οὐδεὶς ἀπαντᾷ. Τὸ εὐχαρι τοῦ Θεοῦ πρόσωπον συνοφρουοῦται καὶ — Ἰάκινθε φωνεῖ καὶ πάλιν ἐγέρθητι... ἐγέρθητι... εἶναι σκληρὸν δι' ἐμὲ οὕτω νὰ ὑποκρίνησαι· ἀλλὰ καὶ πάλιν σιγῇ. Τέλος πλησιάζει τὸν Ἰάκινθον τῷ προσαγορεύει τὰ ἡδύτερα ὀνόματα, τῷ λαλεῖ τὴν περιπαθεστέραν τῆς φιλίας γλῶσσαν, κλαίει πρὸ αὐτοῦ στοναχεῖ, ἀλγεῖ, πάσχει. ἀλλὰ σιγῇ, καὶ πάλιν σιγῇ. Ἡ φρικώδης καὶ ἀπαισία ἀλήθεια παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐπὶ τῇ ἀλγεινῇ αὐτῆς θεᾷ ἀπελπίζεται ὁ Ἀπόλλων· ἐκρήγνυται εἰς ἀγρίας καὶ γοεράς κραυγὰς καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὸ ἄπνουν τοῦ Ἰακίνθου σῶμα.

— Λοιπὸν σὲ ἐφόνευσα ἀνακραῖζει, λοιπὸν ἐπέπρωτο διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς νὰ κοσμήσω τὴν κεφαλὴν σου, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας νὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν! φεῦ οἱ λόγοι σου ἦσαν λόγοι προφητικοί!... Ὡ διατὶ νὰ δώσω πένθιμον μορφὴν εἰς τὸν περικαλλῆ στέφανον!... διατὶ νὰ εἰσαγάγω τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν:... Ὡ πένθιμε ἰτέα! ἐπάρατος ὅστις προσμειδῶν σὲ θεωρεῖ... ἐπάρατος ὅστις μετὰ

σφριγῶντα ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ζωῆς σὲ συνδυάζει ἄνθη!
εἶτα ἀπευθύνων τὸ ἄμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν — Ζεῦ πάτερ
ἀνακράζει διακτὶ ὠρισται ἵνα ἡ ζωὴ μου ἦ μεστὴ θλίψεων καὶ
πόνων; Τέκνον τῆς πολυπαθοῦς Λητοῦς, ἐκληρονόμησα τὰ
παθήματα ἐκείνης!... Νέος ἐξεδιώχθην τοῦ οὐρανοῦ τῆς προσ-
φιλοῦς μοι κατοικίας! Εἶδον τὸ πολυφίλητόν μοι τέκνον τὸν
Φαέθοντα κατακρημνιζόμενον. Τὴν Δάφνην τὴν προσ-
φιλῆ ταύτην κόρην καταφυγοῦσαν εἰς τὸν Πηγεῖόν, καὶ τώρα
τὸ μόνον ἐναπολειφθὲν μοι φίλτρον, ἡ μόνη προσφιλὴς ὑπαρ-
ξις ὁ Ἰάκινθος φρονεῖται ὑπ' ἐμοῦ!... Λοιπὸν ὠρι-
σται νὰ προξενῶ τὸν θάνατον ἐκείνων, εὖς ἀγαπῶ! Νὰ
βλέπω πρὸ ἐμοῦ τὰ βλέμματά των δύοντα, καὶ τῆς δύ-
σεως ταύτης αἷτιος νὰ ᾤ ἐγὼ ὁ Ἀπόλλων ἔστις ὄφειλον
νὰ διαχέω τὴν ζωὴν.

Οὕτω θρηνεῖ ὁ Ἐκηβόλος, καὶ πλῆθος νυμφῶν ἐν στοναχῇ
αὐτὸν περικυκλῶσιν· αἱ Ὁρειαίδες παύουσι τὸν χορὸν,
αἱ Δρυάδες ἀποβάλλουσι τὰς ἀνθίνους περιβολὰς αἱ Νη-
ρηίδες καταλείπουσι τὰς φωσφορίζουσας ἀκτὰς καὶ τέλος
ἅπαντες θλίβονται πρὸ τοῦ σκληροῦ τούτου τοῦ θεοῦ δεινο-
παθήματος· ἀκόμη καὶ ὁ Πᾶν ὁ πολέμιος αὐτῷ. Ὁ Ἀπόλ-
λων ἀποδέχεται τὰς παρηγορίας ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ θεοῦ
ποθεῖ βελτίωσιν τινὰ· δὲν δύναται νὰ βλέπῃ ἄπνουν τὸ
ῥαῖον τοῦ Ἰακίνθου σῶμα, κείμενον ἐπὶ τῆς χλόης. Αἶφνης

— "Ὅχι ἀνακράζει. "Ὅχι δὲν θὰ κῆσαι νεκρὸς ἐνταῦθα
φίλε μου θέλω σὲ μεταμορφώσαι εἰς ἄνθος θέλω καὶ θα-
νόντος σοῦ νὰ ἀπολαύω ἀκόμη τῆς θεάς σου· θέλω ὅταν κά-
θῃται παρὰ σοὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ λαλεῖ, νὰ ἀποκρίνησαι

πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ μεθυστικοῦ ἀρώματός σου· εἶπε καὶ
κλίνει τὸ γόνυ, δέεται τοῦ πατρός του καὶ παρευθὺς τὸ ἄ-
πνουν σῶμα μεταβάλλεται εἰς φυτὸν, οἱ πόδες εἰς ῥίζας τὸ
σῶμα εἰς στέλεχος αἱ χεῖρες εἰς κλῶνας καὶ ἡ ῥαῖα κεφα-
λὴ εἰς ῥαῖον καὶ θάλλοντα Ἰάκινθον. Ὁ δὲ Ἀπόλλων
σύρων ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ πύρινον αὐτοῦ ἄρμα ζωογονεῖ καθ'
ἐκάστην τὸ ἀβρὸν ἄνθος διὰ τῶν ζειδώρων ἀκτίνων του.

X. K.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ.

Ὁ Χωρικός.

Πολλὰ ἐγράφησαν διὰ τὸν χωρικὸν ἀλλὰ, ὀλίγον αὐτὸν γνω-
ρίζουσιν· ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ ιδιότης δὲν ἐξηκριβώθη εἰσέτι.

Οἱ μὲν ἔπλασαν βουκολικὸν εἰδύλλιον, ἐθεώρησαν αὐτὸν καλὸν
σύζυγον, εὐσπλαγχνον γείτονα. πρακτικὸν καὶ αὐστηρὸν φιλό-
σοφον, πεπορικοισμένον δι' ὄλων τῶν ἀρετῶν, καὶ δι' ὀλίγης ποιή-
σεως ὡς ἐπίμετρον πάντων.

Οἱ δὲ ὡς ληστὴν βιάζοντα τοὺς νόμους, ἀπογιμνοῦντα τὸν
γείτονα του, ἐπύβουλον εἰς τοὺς συμβιβασμούς του, μεθύοντα ἐν
τῷ καπηλειῷ, καὶ δέροντα τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιστροφῇ.

Ἄλλοι ζῶν δίπουν, τρῶγον, πίνον, κοιμώμενον, βιοῦν ἄνευ
σκέψεως.

Πλὴν ὅλοι ἀπατῶνται· οὐδὲν ἐκ τούτων κατέχει ὁ χωρικός.
Εἶναι ὃν ἀμοιροῦν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ ἐλαττωμάτων. Θεωρῶν τὴν
φύσιν δὲν θαυμάζει αὐτήν, ἀλλὰ σκέπτεται τὸν θερισμὸν του.
Παρατηρῶν τὸν οὐρανὸν φοβεῖται τὴν βροχὴν ἢ ἐλπίζει αὐτήν.
Δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηρέτας του ἀλλὰ πληρώνει τοὺς μισθοὺς των

ἐν τῇ ὠρισμένῃ ἡμέρᾳ. Τὴν γυναῖκα αὐτοῦ περιποιεῖται καὶ θεραπεύει· διότι εἶναι ἄμισθος δούλη δι' αὐτὸν καὶ συμβουλευέται ταύτην ἐν ἀναγκαίαις περιστάσεσι. Λατρεύει τὰ τέκνα του, ἐὰν αὐτὰ τύχωσιν εὖρωστα, ἀκόμη, ἐὰν ἐργάζωνται αὐτὸν ἄμισθί.

Δὲν συγχάζει εἰς τὸ καπηλεῖον, διότι πρέπει νὰ πληρώσῃ. Ἰπάγει ἐν τῇ λειτουργίᾳ διότι ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ἐκκλησίας φυλάττονται τὰ χρήματα τοῦ χωρικοῦ. Ἰπνώττει ἐν τῇ διδασχῇ, ἀλλ' ὁμιλεῖ περὶ τῶν τροφίμων του ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ Εὐαγγελίου. Φιλαργυρεύεται τὸ χρήμα του, διότι τοῦτο τῷ προέρχεται κατ' ὀλίγον, καὶ διότι μετὰ κόπου κερδαίνει αὐτό· ἀλλὰ δὲν λυπεῖται τὸν ἄρτον του, διότι μόνος συλλέγει τὸν σῖτον, καὶ κατασκευάζει τὴν γαλέτταν του. Ἀρνεῖται τὸν ὄβολόν του εἰς τὸν πτωχὸν ἀλλὰ τὸν προσκαλεῖ εἰς δεῖπνον, καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὸν φιλοξενεῖ ἐν τῷ σταύλῳ του.

Ὁ Παράδεισος ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι λέγει διὰ τοὺς πλουσίους καὶ διὰ τοὺς καλῶς βιοῦντας.

Ἐὰν καθ' ὁδὸν εὐρίσκων σάκκον πλήρη χρυσοῦ, ἦτο βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ παρετῆρει αὐτόν, θὰ ὀκειοποιεῖτο ἴσως τὸ χρῆμα, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ ἀπεφάσιζε νὰ κλέψῃ μῆλον ἀπὸ γείτονος δένδρου.

Ὁ Ἔρως θίγει τὴν καρδίαν του, καὶ ἡ φιλία εἶναι ἄγνωστος αὐτῷ φέρεται δὲ ἀσεβῶς, καὶ περιφρονεῖ μεγάλως τὸ γῆρας.

Ἡ τύχη τῶν γερόντων ἐν ταῖς ἐπαύλεσι, εἶναι ἀθλιωτέρα τῆς τῶν εἰλώτων τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ πᾶππος ὀλιγώτερον τιμᾶται, ἢ ὁ ἔσχατος τῶν βουκόλων.

Ὁ χωρικός εἶναι ἀμαθής, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ κτήνος· τὸναντίον ἔχει πολὺ πνεῦμα, ὅταν τὰ συμφέροντά του διακινδυνεύωσιν. Τρομάζει τὴν στρεψοδικίαν διότι οἱ ἐπίτροποι τὸν ἐκλεψαν. Ἄλ-

λως γνωρίζει τὸν κώδηκα καὶ κρισιλογεῖ διότι ἐλπίζει ὅτι θὰ κερδίσῃ.

Ὅ,τι δὲ ἐξόχως χαρακτηρίζει αὐτόν, εἶναι ὁ βαθὺς θαυμασμὸς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, ἄνευ οὐδεμιᾶς περὶ τῶν μέσων ἀνησυχίας. Ἄλλ' ἐπίσης χαρακτηρίζον αὐτόν, εἶναι τὸ μῦθος τὸ ὅποτον τρέφει πρὸς τὸν ἄστον ἐνοῶν δι' αὐτῆς τῆς λέξεως, πᾶν ἄτομον τὸ ὅποτον δὲν ἐγγίζει τὸ ἄροτρον ἢ τὴν ἀξίνην, οὐδὲ ὅπως φροντίζων περὶ τῆς θέσεως ἢ περιουσίας αὐτοῦ· ὁ πολιτικός καὶ ὁ σκυτοτόμος, ὁ εὐπατριδῆς καὶ ὁ παντοπώλης, εἶναι δι' αὐτόν τὸ ἴδιον.

Ὁ χωρικός ζῆ κατὰ θεόν, κοπιᾷζων πολὺ, κοιμώμενος ὀλίγον, ἔχων μικρὰν κλίνην, καὶ τράπεζαν πλέον ἢ λιτὴν, παραπονούμενος πάντοτε, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπελπίζόμενος, συμβουλευόμενος τὸν κτηνίατρον διὰ τοὺς βοῦς, ἀλλ' οὐδέποτε εἰσερχόμενος ἐν τῷ φαρμακείῳ. Ἐὰν ἡ γυνὴ του εἶναι ἐπιθάνωτος τῇ δίδει μέγαν κύαθον οἴνου, ἐν ᾧ ἐμβάπτει τεμάχιον ἐψημένου ἄρτου· ἀποθνήσκει.

— Οὐδὲν παρέλειψα διὰ νὰ σώσω αὐτήν, ἀνακράζει· εἶτα ὀλοφύρεται, καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἐπαυξάνουσι τὴν θλίψιν του.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει τὴν χαρὰν του, χαρὰν τὴν ὁποίαν τῷ χορηγεῖ ὁ μόνος ἔρως του ἡ γῆ. Μία μόνη σκέψις αὐτὸν ἀπασχολεῖ, ἐν μόνον ἐπιδιώκει, μόνιμον σχέδιον τὴν ἀγορὰν μέρους γῆς. Διὰ τοῦτο ἐργάζεται. διὰ τοῦτο ἐπιβάλλει εἰς αὐτόν, καὶ εἰς τοὺς οἰκείους του στερήσεις, διὰ τοῦτο θησαυρίζει καὶ καταβάλλει συνήθως περισσοτέρους κόπους, καὶ περισσοτέραν διπλωματίαν, παρ' ὅσην μετεχειρίσθη ὁ Talleyrand διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν χωρισμὸν τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν σύνοδον τῆς Βιέννης. Ὅταν θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ποθητῆς γῆς θριαμβεύει, ἀκολούθως ὡς ἀκόρεστος φιλόδοξος ὄνειροπῶλεϊ νέαν. Καὶ φθάνει ἄθλιος καὶ ἀνικανοποίητος εἰς τὸν τάφον. Ἄδιάφορον! Ἡρίθμησε 4 ἢ 5 ὥραιας

ὄρας ἐν τῷ βίῳ του ἐκείνας καθ' ἃς ἦτο ἐκ νέου ἰδιοκτητῆς.
Ἔχει πολλὰ τέκνα· τὸ μερίδιον ἐκάστου εἶναι εὐτελές καὶ ἑ-
καστον ἄρχεται τοῦ ἔργου τοῦ πατρός του διὰ λογαριασμόν του.
Ἄποια τύχη!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΙΡΙΣ.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑ

Περὶ Παταγῶν.

Ἐκ πολυαριθμῶν χρόνων οἱ Παταγῶνες προσεῖλκυσαν τὴν
προσοχὴν τῶν θαλασσοπόρων τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν φυσιολό-
γων. Πολύσαρκοι δυνάμεις ὑπερφυσικῆς καὶ ὕψους γιγαντιαίου
εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι ἄνθρωποι τῆς φύσεως.

Ἄ Μαγελάνος ὑπῆρξεν ὁ τὸ πρῶτον ἀνακαλύψας αὐτοὺς ἐπὶ
Καρόλου... τῷ 1519. Ἡμέραν τινὰ ὁ θαλασσοπόρος οὗτος εὐρι-
σκόμενος εἰς ὄρμον τινὰ τῆς ἐσχατιᾶς ταύτης τῆς νοτ. Ἄμε-
ρικῆς καὶ οὐδὲν ἀνακαλύψας ὄν ἐπὶ τῶν παραλίῳν τούτων, εἶδεν
αἵφνης προσερχόμενον ἄνδρα γιγαντιαίου ἀναστήματος ἐρχόμε-
νον ἄδοντα καὶ ῥίπτοντα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του κόριν. Ἄ
ναύαρχος διέταξε τοὺς ναύτας του νὰ ποιήσωσι τὰ αὐτὰ ἄπερ
ὁ Παταγὼν ἐκλαβὼν ὡς σημεῖα εἰρήνης, ἔκαμε σχήματα πρὸς
τὸν οὐρανὸν θέλων νὰ ἀποδείξῃ διὰ τούτων ὅτι ἐνόμιζε τοὺς
Ἰσπανοὺς οὐρανῶθεν καταβάοντας.

Ἄ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε κεχρωματισμένον τὸ πρόσωπον διὰ
διαφόρων χρωμάτων καὶ μόλις μέχοι τοῦ στήθους αὐτοῦ ἔφθα-
νον οἱ Ἰσπανοί. Ἄ ἐνδυμασία του συνίστατο εἰς δέριμα ζώου ὅπερ
περιέζωνε τὴν ὀσφίν του· τὰ πόδιλά του ἦσαν χονδροειδῶς κα-

τετραγασμένα ἐκ τοῦ αὐτοῦ δέρματος· ὡς ὄπλα δὲ ἔφερε τόξον
καὶ βέλη.

Οἱ ναῦται προσενεγκόντες αὐτῷ οἶνον τῷ παρουσίασαν ἀκο-
λούθως κῆτοπτρον μέγα ἐν ᾧ κατωπτρισθεὶς τόσον ἐφοβήθη, ὡ-
στε πηδήσας ὡς πεφοβισμένη δορκὰς ἀνέτρεψε τέσσαρας ἄνδρας
τοῦ πληρώματος. Τῷ παρεχώρησαν τὸ κῆτοπτρον καὶ τὸν
προέπεμψαν δόσαντες αὐτῷ διάχρορα εὐτελεῖ πράγματα.

Ἄ Μαγελάνος ἐπιθυμῶν νὰ φέρῃ τινὰ ἐκ τῶν Παταγῶνων εἰς
Τολέδον, ὅπου ὁ Κάρολος εἶχε τὴν αὐλήν του, προσεῖλκυσε
διὰ δόλου ἕνα εἰς τὸ πλοῖον του καὶ τὸν ἐδέσμευσεν. Ἄ δυ-
στυχῆς οὗτος ἤρχισε νὰ μυκᾶται ὡς ταῦρος καὶ νὰ ἐπικαλῆται
τὴν βοήθειαν τοῦ Στεφῆνος, ὅστις βεβαίως εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ ἀ-
κρωτηρίου Χόρν. Δυστυχῶς ὁ ταλαίπωρος οὗτος δὲν ἔφθασεν
εἰς Τόλεδον ἀπέθανε κατὰ τὸν πλοῦν.

Ἄ διζλεκτος τῶν Παταγῶνων εἶναι τραχεῖα, προφέρεται διὰ
τοῦ λάρυγγος. Ἄ τροφή των συνίσταται εἰς λευκὴν κόριν ὁμοίαν
τῷ ἀλεύρῳ. Μεγάλως περιποιοῦνται τὰς γυναῖκάς των, ἃς τινὲς
ἐφ' ἵππων φέρουσιν ἐν καιρῷ ἐκδρομῶν. Εἰς τὸν πόλεμον οἱ
Παταγῶνες δὲν φεῖδονται τῆς ζωῆς τῶν ἐχθρῶν των, διὰ μό-
νου γρονθοκοπήματος τοῖς διαρρινύουσι τὸ κρῆνιον.

Αἱ καλύβαι τῶν λαῶν τούτων εἶναι ἐσκαμμένα ἐν τῇ γῆ καὶ
κεκαλυμμένα ἐσωτερικῶς διὰ φύλλων καὶ δερμάτων ζώων, ὡ-
στε ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς σπήλαια ἄρκτων, ἢ πρὸς οἰκίας ὠ-
ρισμένας εἰς κατοικίαν πλασμάτων κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἵπποι οὓς μεταχειρίζονται οἱ λαοὶ οὗτοι δὲν ὑπῆρχον ἐν
Παταγωνίᾳ ἐπὶ Μαγελάνου. Οἱ τὰ μέρη ταῦτα κατοικήσαντες
Ἰσπανοὶ εἰσήγαγον αὐτὰ τὰ τόσον ὠφέλιμα ζῶα, ἐξ ὧν τινὰ
διασωθέντα ἐν τοῖς δάσσει ἐπολλαπλασιάσθησαν ἄγρια· μετὰ
ταῦτα συληφθέντα ὑπὸ τῶν Παταγῶνων, ἐδαμάσθησαν καὶ ἐ-

γυμνάσθησαν τόσον καλῶς, ὥστε ἐν ὀλίγῳ διαστήματι ἡ χρῆσις τῶν μαθητικῶν τούτων κατέστη φυσικὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας πάντες οἱ Παταγῶνες ἱππεύουσι.

Ἐπιτίθεται ὅτι οἱ κάτοικοι οὗτοι τῶν Παμπᾶς λατρεύουσι τὴν σελήνην· τοὺς βλέπει τις ἐν καιρῷ πάνσελήνου ἐκτελοῦντας ἀλλοκότους τελετὰς ἵνα ἐπικαλεσθῶσι τὴν προστασίαν τῆς θεότητός των.

Οἱ Παταγῶνες οὐδόλως ἐχθρικῶς δικάσονται πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκπολιτισθῶσιν. Οἱ ἱεραπόστολοι μάλιστα προσεπάθησαν νὰ τοῖς διδάξωσι τὸν χριστιανισμόν.

Πέρα, 8 Ἰβρίου 16 1887.

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ ΓΡΑΜΜΕΝΙΑΟΥ

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Ἄνεκαθεν ἔθος ἐπεκράτησε παρὰ μὲν τῇ γυναικί μονομερῶς ἡ καρδία νὰ ἐξετάζηται παρὰ δὲ τῷ ἀνδρὶ ὁ νοῦς. Ἐὰν ὅμως ἡ δευτερικὴ τῆς περιεργείας διόπτρα τεθῆ εἰς κίνησιν θὰ ἴδωμεν ὅτι καὶ παρὰ τῇ μὲν ὁ νοῦς ἐργάζεται, καὶ παρὰ τῷ δὲ ἡ καρδία δὲν ἀπρακτεῖ. Μάλιστα νομοθέται ἀδικοὶ ὤρισαν τοὺς ἀνδρας ἀποκλειστικῶς δι' ἔργα διανοητικῆς καὶ σωματικῆς ὑπεροχῆς... ἔρχονται στιγμαὶ καὶ οἱ Ἡρακλεῖς νήθουσι παρὰ ταῖς Ὀμφάλαις καὶ οἱ Περικλεῖς λησμονοῦνται παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀσπασιδῶν. Ἐρχονται στιγμαὶ, καθ' ἃς ἡ Κόρινθα νικᾷ τὸν Πίνδαρον καὶ ἡ Στάελ γυνὴ πραγματικὴ διὰ δύο γυναικείων δημιουργη-

μάτων αὐτῆς ἀνυψοῦ τὴν δούλην γυναῖκα εἰς θρόνον ἡμεμονίδος. Ἐπῆλθε στιγμὴ, καθ' ἣν γεραρὰ τις φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα·

— « Γυναῖκες! δὲν ἔχετε μόνον καρδίαν· ἔχετε καὶ πνεῦμα, » γόνιμον δημιουργόν, ἐν πολλοῖς ἀνώτερον τοῦ πνεύματος τοῦ » ἀνδρὸς καὶ υἱοῦ σας. Ἐνεργήσατε, δημιουργήσατε, σὰς ἀνα- » μένουσι μετὰ παλμῶν, ἢ βιομηχανία, ἢ ἐμπορία, καὶ ἢ πο- » λιτεία. Ἀπορίψατε ὡς παλαιωθὲν ἔνδυμα τὴν φυλετικὴν ὑμῶν » δειλίαν· ἐνδύθητε σθένος καὶ θάρρος, προσφέρουσαι εἰς τὴν οἰ- » κοδομήν τοῦ ἀνθρώπινου μεγαλείου τὸ δηνάριόν σας. »

Ἡ φωνὴ αὕτη ἐσθέσθη, καὶ ἡ γυνὴ πυρετώδης ἐρρίφθη εἰς τὰς ὁδοὺς, νὰ κτίσῃ, νὰ ἐμπορευθῆ, νὰ πολιτευθῆ, νὰ πολεμήσῃ, νὰ δικάσῃ, καὶ νὰ καταδικάσῃ.

Ἄλλ' αἴφνης ἐτέρα φωνὴ ἀγγελικὴ καὶ ἐναρμόνιος ἀντήχησε . . . ἡ φωνὴ τοῦ κλαυθμηρῶντος βρέφους αὐτῆς.

— Πεινῶ, ἀνάρθρως ἐψιθύρισε τὸ ῥοδοπόρφυρον πλασματίον. Ἡ γαλουχήσασα τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον γυνὴ, δὲν δύναται μακρὰν αὐτοῦ νὰ ζήσῃ. Ἐν αὐτῇ ὁ ἄνθρωπος ἐστασίασεν· ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐγαλούχησε καὶ ἀπεκοίμησε.

Θέλοντες τὴν εὐήμερίαν τῆς ἀνθρωπότητος μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ἡ γυνὴ δέον νὰ μείνῃ ἐφέστιος τοῦ οἴκου θεότης. Ἡ γυνὴ τὰ πάντα δυναμένη ἄς μὴ καταχρασθῆ τῆς δυνάμεως αὐτῆς. Πᾶ' ὅ,τι συνέλαβεν ὡς πνεῦμα δημιουργόν ἄς μεταδώσῃ εἰς τὰ τέκνα, καὶ ἐκ θερμοῦ δωματίου ἄς βλέπει τὴν δρῶσαν ἀνθρωπότητα. Ὅ,τι συμβαίνει εἶναι ἴδιον ἑαυτῆς ἔργον ὡς καὶ οἱ κεραυνοὶ ἦσαν ἔργα τοῦ Ἡφαίστου, εἰ καὶ σφρηλατούμενοι ὑπὸ τῶν πλαγγόνων αὐτοῦ.

ΣΑΤΑΝΙΣΚΗ

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

— Τί ἐστὶν ἔρως ;

— Εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν συναίσθημα.

Ἐρισμὸς τῆ ἀληθείας ἐλλειπέστατος. Μὴ ὅμως φίλταται ἀναγνώστρια περιμένετε ἄλλον τινὰ ἐντελέστερον. Ὅρίζεται ὁ Θεὸς, πῶς λοιπὸν ἀπαιτοῦμεν νὰ ὀρισθῇ ὁ ἔρως, ὃν ἐκεῖνος εἰς τὴν ψυχὴν ἐνεφύσησεν ;

Ἐκαστος ὡς ὀρίσῃ αὐτὸν ὅπως τὸν αἰσθάνηται· ἀλλ' εἰς ἕκαστον ὀρισμὸν δεῖν νὰ ἔχη τις ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ ἀρχαιότερος πάντων τῶν ὅσων αἰσθανόμεθα· εἶναι ὁ γηραιότερος πλὴν καὶ νεώτερος· γηράσκει καὶ δὲν ἀποθνήσκει, διότι λουόμενος εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς καθίσταται ἀθάνατος.

Παρηγορεῖ τοὺς πτωχοὺς, καὶ καθίστησι τὴν ζωὴν αὐτῶν γλυκεῖαν· παρέχει εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὑγίαν, διασπείρει τὴν νίκην εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, ὑποκινῶν τὰ τέκνα τοῦ Ἄρεως νὰ χέωσι τὴν ὑστάτην τοῦ αἵματος αὐτῶν βανίδα ὑπὲρ πάτρης, ὀδηγεῖ τὴν ἐπιστήμην εἰς τὸ τέλειον· καὶ θάλλει πάσχοντας γονεῖς· ἀνακουφίζει πτωχὰς νέας καὶ νέους ἐργαζομένους νυκθημερόν. Γεννᾶται καὶ ἀναπτύσσεται εἰς πᾶσαν εὐγενῆ καρδίαν συγγρατῶν τὴν εὐημερίαν τοῦ κόσμου.

Πιστὸς πιστότατος ἐκτελεστής τοῦ θεοῦ λόγου « ἀυξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι. » Ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύλων, ὁ πόθος τοῦ νεανίου, τὸ ὄνειροπώλημα ἡβώσης νεκνίδος, καὶ τὸ ἐρῦθημα κόρης παρθένου.

Λοιπὸν φιλότατη ἀναγνώστρια, ἐφ' ὅλων τούτων στηριζομένη, ἐρώτησον τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον κελὸν φίλον. . . . τὸν ἔρωτα τίς ἐστίν ; εἰμὶ βεβαία ὅτι εὐθὺς θέλει σοὶ ἀποκριθῆ.

— Εἰμὶ ὁ ἀρχαιότερος πάντων τῶν Θεῶν. Ἐτρώσα διὰ τῶν ὄπλων μου τὴν καρδίαν τῶν πρωτοπλάντων, ἤναψα τὴν πρῶτην τοῦ Ἰμεναίου δῆδα· καὶ πρῶτος ἐγὼ, τὸ πρῶτον ἔψαλλον ἄσμα. Ἄνευ ἐμοῦ οὐδὲν εἰσὶ, τὰ πλοῦτη, ἡ δόξα, τὰ χρυσὰ ἀνάκτορα, καὶ αἱ βασιλῆαι προφύραι· μετ' ἐμοῦ καὶ ἡ πενία θεωρεῖται εὐτύχημα, καὶ οἶδεν αὐτῇ τῆ χιονοσκεπεῖ καλύβη οἰκοῦντες θεωροῦσιν ἑαυτοὺς εὐδαίμονας.

Διὰ τοῦ μειδύματός μου κατέστησα τὴν φύσιν γόνιμον, συνέλεξα τὰ ἄνθη τῶν κήπων καὶ παλμοὺς ἐπέφερον εἰς τὰς ἀβρὰς αὐτῶν στεφάνας. Αἱ τέχνη· ἀνήγειρον ἀνάκτορα πρὸς ἐνδιαίτησίν μου, διότι ἐγὼ καθίδρυσα τοὺς πρῶτους τῶν Θεῶν βωμοὺς, καὶ τοὺς πρῶτους τῶν θνητῶν ἀδριάντας.

« Καθυποδουλῶ τὴν ὀργὴν, καταπραῖνω τὴν ἀγροικίαν χέων σάκχαρι εἰς τὴν ζωὴν· θέτω χρυσὰ χρώματα εἰς τὸ ἄχρουν καὶ σκοτεινὸν τῆς Κλωθοῦς νῆμα· εἰμὶ ἡ τέρψις τῶν εὐγενῶν καὶ εὐαισθητῶν ψυχῶν, καὶ τέλος ὁ θεῖος εἰμὶ λόγος. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἀνθίσταται εἰς τὸ κλαυσίγελω κράτος μου. »

Τοιαῦτα ἔθ' λαλήσῃ ὁ βαρὺς Θεός.

Ἡ φιλία εἶναι ἱερὴν μέγα καὶ ὑψηλὸν συναίσθημα, πλὴν τίς ἐξετίμησεν αὐτὴν ὅσον ὁ ἔρως ; Ἡ φιλία ὑπῆρχεν ἀλλ' ὁ ἔρως ἐξηγίασεν αὐτήν. Εἰς τὰς τρομώδεις αὐτοῦ συγκινήσεις, εἰς τὰς αἰθερίας αὐτοῦ ἐκστάσεις, ὁ ἔρως κλίνει εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς φιλίας κρύπτων τὰ πύρινα δάκρυά του. Ὁ ἐγωῖσμος εἶναι ξένος τῷ ἔρωτι.

Ἐλάλησα περιληπτικῶς περὶ τοῦ Σεβ. πατρὸς ἔρωτος, φρονούσα ταῦτα ἀρκοῦντα· ἡ φωνὴ τῆς καρδίας ἐκάστου ἐξ ὁμῶν ὡς συμπληρώση τὰς ἐλλείψεις.

Πέρα, 9/βρίου 12 1887.

Ἡ Δεσποινὴς Ε. (Γερμανόφρων)

Ἀγαπητὴ Κουμπάρα,

Τὰ κατωτέρω δὲν εἶναι ἐπίνοια τῆς ἀρκούντως πεζῆς φαντασίας μου, ἀλλὰ μοὶ τὰ διηγήθη ὁ ἐκ τῶν φίλων μου Π. Ι. Διηγούμενος μὲ καθικέτευσε νὰ κρατήσω αὐτὰ ἀπόρητα· ἐγὼ δὲ πρὸς δόξαν τῆς γυναικείας ἐχεμυθείας τὰ δημοσιεύω. Πρὸς τὰς ἀγαπητὰς ἐκδότιδας, εἰπὲ ἐκ μέρους μου νὰ πληρώσωσι τὸ ἡμερολόγιον, δι' ὅσων τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ἑορτῶν δοξαζομένων διὰ τῆς ἀργίας, καὶ θέλουσι μὲ καθυποχρεώσαι· ἀσπαζομένα τὴν πισσέσαν σατανικὴν μορφήν σου διατελεῶ.

Ἡ Κουμπάρα σου.

ΟΥΤΕ Η ΠΡΩΤΗ ΟΥΤΕ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Ἦτο φθινοπωρινὴ ἑσπέρα. Τὰ πάντα ἐν τῇ μεγαλουπόλει μας ἤρεμα, τὰ πάντα γαλήνια, τὸ ἡμερολόγιόν μου ἀπὸ μακροῦ δὲν ἔφαγε· διότι ἡ μία ἡμέρα ἦτο τὸ πανομοιότυπον τῆς ἄλλης. Ἡ κεφαλή μου βαρεῖα ἐκ τῆς μονοτονίας ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ὤμου μου, καὶ αἱ διερχόμενα τοῦ Πέρα καλλοναὶ οὐδεμίαν παρεῖχόν μοι ἐντύπωσιν ἀπλῶς διότι εἶδον αὐτὰς καὶ κατὰ τὴν προτεραιάν.

Ἀΐφνης μία χεὶρ ἔθιξε τὸν ὄμῶν μου.

Ἦψωσα τοὺς ὀρθαλμοὺς καὶ εὗρήθην πρὸ τοῦ Γεωργίου στενοῦ φίλου μου.

— Ἀδελφὲ, τί στάσις! παρ' ὀλίγον, ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, νὰ σὲ θαρρέψω ποιητὴ.

— Κινδυνεύω νὰ γείνω.. ἐψιθύρισα ζωογονούμενος ἐκ τῆς φαιδρότητος τοῦ Γεωργίου.

— Τί τρέχει; ἐρωτοδουλεῖα; ἀνέκραξεν ἀρκούντως βροντωδῶς, καὶ λαβῶν με ἐκ τοῦ βραχίονος μὲ ἔσυρεν ἐντὸς τοῦ καφενείου.

— Ὅχι δόξα τῷ θεῷ, ἀπήνητα, προσπαθὼν νὰ εὔρω τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἰσορροπίαν μου.

— Τότε ἄκουσον τὰ ἴδικά μου. Ἠράσθην, καὶ αὖριον μνηστεύομαι.

— Πῶς σὺ; ἀνέκραξα ἐκπληκτος.

— Μάλιστα,

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν αἱ ἀρχαί σου, σὺ ὅστις ἔλεγες, ἄλγευραν τὸν γάμον, καὶ ῥωμαντικὸν σύγγραμμα τὴν ἄζευγον ζωὴν,

— Ἐκεῖνα εἶναι λόγια· δὲν βλέπεις τοὺς παπάδες; τί διαβάζουν καὶ τί πράττουν;

— Εἶναι τοῦλάχιστον εὐμορφη.

— Πλουσία.

— Νέα εὐπαιδευτος.

— Πλουσία.

— Καὶ πῶς δνομάζεται;

— Μάλαμα Χρυσοῦ.

— Ὄνομα δυνάμενον νὰ ἐλκύσῃ καὶ τὸν Σωκράτην.

— Νὰ σοῦ πῶ φίλε μου, ἄφρησαι τώρα τὴν νύμφην, καὶ ἄκουσαι μίαν ἀνακάλυψιν.

— Μήπως εὔρες τὸ φάρμακον τῆς φθίσεως; τὴν τεχνιτὴν κατασκευὴν τῶν ἀδαμάντων;

— Ὅχι, ἀνεκάλυψα ἐν ἰδικὸν καφενεῖον· διασκεδάζει τις λαμπρὰ, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἀφανής.

— Ὁραία ἀνακάλυψις τὴν παραμονὴν ἀρραβῶνος, ἐσκέφθην.

— Λοιπὸν ἔρχεσαι;

— Νὰ σκεφθῶ.

— Ὅχι σκέψεις καὶ κολοκύθια ἔλα.

Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντεῖπω καὶ συρόμενος ὑπὸ τοῦ φρονίμου μελλονύμφου εὗρήθην πρὸ τοῦ καφενείου.

Ἐἶχεν ἤδη σκεπάσειν ἡ νύξ τὰ μυστήρια τῆς πρωτευούσης διὰ τῆς ἐγεμύθου γλαυῦδος της. Τὸ καρνεῖον ἤστραπτεν ὡς σῶμα ἀτόρωτον· ἡ εὐρεῖα αὐτοῦ αἴθουσα φωτιζομένη ἀπλῆτως ὑπὸ φωταερίου ἤστραποδόλει λαμπρυνομένη ὑπὸ τῶν πολυτελῶν αὐτῆς κατόπτρων. Πρὸς τὸ βάθος ὑπῆρχε κισσοστεφῆς θύρα ἄγουσα πρὸς τὸν κῆπον. Τὸ καρνεῖον ὠνομάζετο παράδεισος, ἀλλ' οἱ ἐν αὐτῷ ἄγγελοι ἦσαν πεπτωκότες. Κυρία τις ἠγέρθη ἐκ τινος ἀστερισμοῦ καὶ ἐπλησίασε τὸν μελλόνυμφον φίλον μου ἦτο γνωστή του φαίνεται.

Ἔλεγον, ἔλεγον ἐγγελων, ἐνέπαιζον, ἔπινον, ἔθραυον· ἰδοὺ περίστασις καθ' ἣν ὁ τίμιος Θεὸς Ὑμέναιος, κλαίει.

— Παράξενο ! μὴ πῶς ἄργεῖ ἡ Ἀρετὴ, εἶπε μία τῶν διαθεσίμων Κυριῶν.

Ἀΐφνης ἡ θύρα ἠνεόγη καὶ εἰσῆλθεν ὠχρὰ μελανόφθαλμος νεῦνις. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν ἐκείνη δὲ θλίψασα τὰς χεῖρας ἀπκασῶν ἐξέβαλλεν ἀρελῶς τὸν πῆλον καὶ τὰ χειρόκτια.

— Διψῶ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς τεταραγμένης καὶ εἰς νεῦμα τῆς φίλης τοῦ φίλου μου ἐκάθισε παρ' ἐμοὶ συμμεριζομένη τὸ οἶνόπνευμά μου.

Τὴν ἔβλεπον ἐπὶ μακρὸν. καὶ εἶτα παρετήρουν τὰς λοιπὰς· δὲν ἦτο βεβαυμένη οὐδ' εἶχεν ἀναιδῶς γυμνὰ τὰ στήθη καὶ τοὺς βραχίονας· αἱ κινήσεις αὐτῆς ἦσαν κινήσεις νευρικαί. εἰς δὲ τὸ βλέμμα της ὑπῆρχεν ἀόριστος ἔκφρασις ἀποστροφῆς καὶ αἰσχύνης. Δὲν ἦτο θορυβώδης καὶ λαλοῦσα ἐνόμιζες ὅτι ζητεῖ τὸν οἶκτον καὶ τὴν συγγνώμην.

— Τὶ σκέπτεσθε λοιπὸν, εἶπε, διὰ φωνῆς χαμηλῆς.

— Ἐγώ ; σκέπτομαι ἐν πολλῷ παράδοξον πρᾶγμα.

— Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθω ἐν ἦναι δυνατὸν.

— Νὰ σᾶς τὸ εἶπω· δὲν ὁμοιάζετε διόλου τὰς συντρόφους σας ;

— Ἀπατάσθε ἀπεκρίθη κενώσασα σπασμοδικῶς ποτήριον βακῆς.

Μυστικῆ τις συγκίνησις ἦ ἡ καίουσα βακὴ, ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πνίγομαι ἐδῶ, ἐψιθύρισε μετὰ τινος στιγμῆς. δὲν μὲ ὀδηγεῖτε εἰς τὸν κῆπον ;

Ἐκείνη ἐρωτῶσα τὸν ἀμυδρῶς· διὰ τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων ἔβλεπέ τις ἐν ἄστρον ὡς μισθωτὸν κατάσκοπον· ἡ λεπτὴ αὐρα παρῆγεν εὐχάριστον ψιθύρον, ἐνῶ, ἡ ἐν τῇ αἰθούτῃ ζωηρότης ἔλεγεν· ἡ ζωὴ εἶναι μακρὰ δι' ἡμᾶς. Ἐν τῷ κῆπῳ τὰ ζῆρά φύλλα ἄτινα ἐπατοῦμεν, ἐψιθύριζον· καὶ μετὰ ταῦτα θάνατος.

Ἀΐφνης παρετήρησα ὅτι ἡ ὠχρὰ σύντροφός μου ἔκλαιε.

— Διατί, διατί κλαίετε ; εἶπον ἔκπληκτος.

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς αἱ ψυχαὶ μᾶς βλέπουν ; εἶπε πικρῶς.

— Ἐὰν τὰ ἀρκοῦνται ; αὐθαίρετα ταῦτα ὄντα ὑπάρχουν ἀληθῶς, δὲν βλέπω διατί νὰ ἦναι τυφλά.

— Ἄν ἠξέυρατε..

— Λέγετε ἵνα μάθω.

— Δὲν ἠξέυρω διατί ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς καὶ ὅλ' ἄλλοι εἶπω τὴν ἱστορίαν μου.

Ἦναψα νέον σιγᾶρον καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἤκουον.

— Πατέρα δὲν ἐγνώρισα· ἦτο ὑπάλληλος πλουσίου ἐμπορικοῦ οἴκου· ἀπέθανε καὶ ὡς ὅλοι οἱ ἄνευ μέλλοντος ὁμοιοὶ τοῦ ἀφῆκε τὴν μητέρα μου πτωχὴν· ἦτο ὁμοῦ γυνὴ δραστηρία ἡ πενία δὲν τὴν ἐξεπτόει· εἰργάζετο τὴν ἡμέραν ὅλην· καὶ ὅτε κατὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς νύκτας ἠνοιγον τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ τῆς θερμῆς κλίνης μου τὴν ἔβλεπον ἐργαζομένην ἀκόμη πλησίον τοῦ ἐκ-

πνέοντος λύχνου. Ἡ μικρὰ οἰκία εἰς ἣν κατοικοῦμεν ἦν ἰδιοκτησία μας. Αἰφνης ἡ μήτηρ μου ἀνευ αἰτίας ἐξῆπνε τυφλή. Τότε πανταχόθεν ἐκ τῆς θύρας ἐκ τῶν θυρίδων, ἐκ τῶν ὀπῶν, εἰσῆλθεν ὡς ὑδράργυρος ἡ δυστυχία. Εἰργαζόμενη πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶχον εἰμὴ 14 ἔτη· ἦλθε φοβερὰ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ οἰκία μας τὸ μόνον στήριγμά μας ἐπωλήθη καὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἡ μήτηρ μου ἔρριψεν ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς διαρκῆς βλέμμα καὶ ἐνεκρώθη, τὸν ἕνα πόδα ἔχουσα ἔτι ἐπὶ τῆς φλιᾶς. Ἦτο ὡς βλέπετε ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ τῆς γηραιᾶς φωλεᾶς τῆς, καὶ τὰ σκοτεινὰ βλέμματά τῆς ἐκεῖ ἐνεκρώθησαν.

Πολλὰι γυναῖκες ἔσπευσαν καὶ με περιποιήθησαν ἠρώτων τὰ κατ' ἐμέ· ἀλλ' οἴμοι! ἐθλιβόμενη ἀνακαλύπτουσα ἀντὶ ἀγγελικῆς συμπαθείας τὴν μισητὴν περιέργειαν.

— Τί θὰ γείνω; ἀνέκραξα ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀνήκουστον θέσιν μου· διότι πολλάκις καὶ τῆς ὀδυνηροτέρας λύπης δεσπόζει ἡ ἐκπληξις.

— Ὅχ ἐργασθῆς μαζί μου, μοὶ εἶπε γλυκεῖά τις φωνή, καὶ στραφεῖσα, εἶδον γείτονα κόρην.

Τὸ θάρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν νεαρὰν καρδίαν μου, καὶ ἤλπιτα ὅταν φέρῃ τις 18 ῥόδα ἀντὶ ἡλικίας ἔχει τὴν τρέλλαν νὰ ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν. Ἐθάρρησα καὶ κρούψασα τοὺς ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς μου ὑπὸ μέλανα πέπλον μετέβην εἰς τὸ «*Ἐργαστήριον τῶν φιλοπώχων Κυριῶν*» ζητοῦσα ἐργασίαν, δηλ. ἄρτον... ζωὴν.

Ὅλίγα διοπτροφόρα ὑποκείμενα, ψελλίζοντα ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον καὶ ὀλίγα Γαλλικὰ φέροντα μεταζίνης ἐσθῆτας, καὶ λαλοῦντα περὶ τῶν πτωχῶν ὡς λαλεῖ τις περὶ τῶν ἀδεσπότην κυνῶν μὲ παρετήρησαν ἑταστικῶς.

— Ἄτυχές πλασματίον, εἶπεν ὀγδοηκοντοῦτις τις ἐνδεδυμένη κατὰ τὸ φιγουρίνι· ἡ φωνή τις ὅμως μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦν ἐκεῖνη

ἦν τῇ ἐχάρισεν ὁ δημιουργός· ἐκεῖνην θὰ τὴν μεταχειρίζεται ἵνα ὑβρίσῃ τοὺς ὑπηρέτας τῆς βεβαίως.

Ἄνωτέρω συγκαταβάσει εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον. Πολὺ πρὸ τῆς Ἀνατολῆς εὐρισκόμενη ἐπὶ ποδός· εἰργαζόμενη ἐπὶ 40 ὥρας βραπτικὴν λεπτήν, ἐπίπονον διὰ τοὺς ἐξαντληθέντας εἰς δάκρυα ὀφθαλμούς μου· καὶ ἀπελάβανον μόνον... 100 παρ. Τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον ἐκράτουν ἀνῆκεν εἰς πτωχὴν καὶ τιμίαν οἰκογένειαν, ἐπλήρωνον ὅμως 3 ἀργυρᾶ μετζ. τὰ ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξοικονομήσω. Ἀπὸ τὸ ἡμερομίσθιον μου μόλις ἐδυνάμην νὰ τραφῶ. Ἀνεχώρησα καὶ μετέβην εἰς ἓν εὐθηνὸν δωμάτιον. Ἀλλοίμονον· καὶ πάλιν μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ συντηρηθῶ. Αἱ συνεργάτιδες μου εἶχον οἰκογένειαν καὶ ἐπομένως κατοικίαν, αἱ πλεῖσται δὲ εἰργάζοντο μόνον διὰ τὰ ἐνδύματά των. Ἀλλ' ἐγὼ; ἐγὼ ἡ μόνη, ἡ ἔρημος, ἡ ὄρφανή;

— Μοὶ εἶναι ἀνεπαρκῆς τὸ ἡμερομίσθιον, ἐτόλμησα νὰ ψελλίσω, καὶ ἀμέσως ἐπὶ ἀπειλῇ ἀποπομπῆς, ἐσίγησα. Ἐσίγησα ἀλλ' εἶχον τὸ βλέμμα ἀγριωπόν, ἡ δὲ διευθύντρια τοῦ ἐργαστηρίου, ἥτις ἐδείκνυε συμπάθειαν πρὸς τὸ ἄτομόν μου μὲ ἠρώτησε μήπως ἀδιαθετῶ.

— Ποτὲ δὲν ἤμην τόσο καλὰ, ἀπήντησα γελῶσα γέλωτα παράδοξον.

Ἡ οἰκοδέσποινα γυνὴ χαλαρῶν ἡθῶν, ἦλθε τὸ ἑσπέρας νὰ μοὶ ζητήσῃ τὸ ἐνοίκιον· τόσο φόβον εἶχον πρὸς τὸ χρέος, ὥστε πάραυτα ἐλιποθύμησα.

Ὅτε συνῆλθον ἤκουσα ἐκ τοῦ στόματός της προτάσεις ἀθλίας καὶ ἀγνοῦσα τὸ τί πράττω, καὶ ποῦ πορεύομαι εὐρέθην εἰς τὴν γέφυραν Ἀἰῶν-Καποῦ.

— Μητέρα πεθαίνω γὰρ νὰ μὴ σὲ λυπήσω ἴσὸν οὐρανό, ἐπιθύρισα καὶ ἐρρίφην κλείσασα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὁ θάνατός μου εἶχε καὶ ἐργήγησιν.

— Πολὺ ὥρατος εἶναι ὁ παρὰδειςος ἐσκέρθην εὐροῦσα ἐμαυτὴν. εἰς δωμάτιον πλήρες πολυτίμων ἐπίπλων καὶ ἐπιχρύσων σκευῶν.

Ἄλλὰ ἡ πραγματικότης μοὶ ἀπέδειξε ὅτι ἤμην πολὺ μακρὰν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπομένως τῆς μητρὸς μου· διότι μία φωνὴ διαπεραστικὴ ἦν πέραντα ἀνεγνώρισα ὡς φωνὴν τῆς οἰκοκυρῆς μου, εἶπε μυστηριωδῶς.

— Μὲ τόση εὐμορρίαν καὶ γιόγη δὲν πεθαίνει κανεὶς· δὲν εἶσαι οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία.

Ἡ σύντροφός μου εἰσήγησε καὶ ἐγὼ περιδάκρυς ἐσκεπτόμην τὰς τύψεις ἃς ὑπέστη ἡ νεαρὰ αὐτὴ ψυχὴ, ἕως ὅτου βαπτισθῆ εἰς τὸν βόθρορον τῆς ἡθικῆς ἀδυναμίας. Ἐσκεπτόμην αὐτὴν καὶ τὰς ὁμοίας τῆς.

Ἄγνης ἡχηρὸς γέλως ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τῆς νεάνιδος, καὶ διὰ φωνῆς ἀγρίας, ἀνέκραξε, καταπίνουσα μέγα ποτήριον οἴνοπνεύματος.

— Δὲν εἶμαι, οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία.

Ἐστράφην· ἀλλ' ἡ ὥρα νέα, ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἐνδύματός μου ὑπῆρχον ἀλάμαντές τινες τὰ δάκρυα τῆς φυλλοροσύνης ἐκείνης καρδίας.

Τὴν ἐπομένην ἐξημέρωσε Κυριακὴ ἐν μέσῳ ἐμπαιγμῶν καὶ γελώτων, ἐπὶ αὐτοσχεδίου φερέτρου ὠδηγεῖτο κόρη τις· ἐκυψα, καὶ ἀνεγνώρισα τὴν ὥραν ἐσθῆτα καὶ τὴν μικρὰν μορφήν τῆς χθελσινῆς κόρης. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου μοὶ εἶπον ὅτι ἠτύχονησε βιβθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ κοινωνία τῆς ἠρνήθη τὴν ἐντιμον ζώην, νεκρὰν ἤδη ἡ θρησκεία τῆς ἀρνεῖται τὴν ἐντιμον ταρῆν.

Εἰς τὰ πελιδνὰ τῆς χίλι ἐνόμισα ὅτι ἀκούω πτεριγύζουσας μικρῶς τὴν ἀπαισίαν φράσιν. Οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία.

Διότι πράγματι πολλὰ τοιαῦτα ἀριθμοῦνται θύματα. Ἐπαῖτις τις ἐπόλει ὀλίγα ἄνθη τὰ ἡγόρασα καὶ τὰ ἔρριψα ἐπὶ ἐτέρου ἀποκοπέντος ἄνθους, τῆς χθελσινῆς συντρόφου μου.

Ἡ Κουμπάρα τῆς Σατανίσκης.

Ἄγαπητὴ Κουμπάρα,

Ἐξω ἀπὸ τὸ μῦρός μας, καὶ τὴν κουμπαραῖά μας θὰ σοῦ πῶ δυὸ τρία λόγια· πρῶτα καθ' ὅλου δὲν σὲ συγγαίρω διὰ τὸν φίλο σου, καὶ μάλιστα τὸν ἐκ τῶν φίλων σου Π. Ι. Καὶ ὕστερα ὅσο Σατανίσκη καὶ ἐν ἡμῶν ἀγαπῶ ὅμως τὰ ἀγγελικὰ δημιουργήματα, καθὼς τὸ ἐργαστήριον τῶν Κυριῶν, καὶ δὲν ἀνοίγω τὸ Σατανικὸν μου στόμα νὰ τὸ κακολογήσω. Αἱ ἀγαπητὰ ἐκδότιδες γὰρ χατῆρι μου (διαβολικὸ χατῆρι) θὰ δημοσιεύσουν τὰς περιπετείας τοῦ Β. Ι. Π. ἀλλὰ δὲν παραδέχονται πολὺ πολὺ, ὡς αὐθεντικὰ πράγματα αὐτὰ, τὰ δημοσιεύουν σὰν διήγημα, καὶ... ὑπ' εὐθύνην σου, πῶς λένε οἱ λογιωτατοποιοί.

Ἡ κουμπαραῖά μας κουμπαραῖά καὶ ὁ καθ' ἕνα μας πάλε καθ' ἕνα.

ΣΑΤΑΝΙΣΚΗ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ

Φίλη,

Μὲ γράφεις διὰ μακρῶν, ἐρωτῶσά με τι ἔστι καλαισθησία, ὠσανεὶ ἄμοιρος αὐτῆς ἐτύγχανες. Ἴσως ἐν ἄλλῳ χρόνῳ εὐχα-

ρίστως τινὰ περὶ ταύτης θὰ σοὶ ἔγραφον, τέρπουσα τὸ εὐθυμον καὶ ζωηρὸν πνευμά σου, ἀλλὰ νῦν σοὶ ἀπαντῶ. Σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν· διότι ἀφρῶ καιροῦ ἀλλήλων ἀπέστημεν, ἡ τὴν καρδίαν μου πλήξασα συμφορὰ, στεῖραν καὶ ἄγονον κατέστησε τὴν ψυχὴν μου, ἡ δὲ ἀπογοήτευσίς στερεῶς αὐτῆς δραξαμένη, ἐπέβαλέ μοι τὴν ἄμουσον σιγὴν, οἰκτροτέραν καὶ τῆς σιγῆς τοῦ τάφου.

Ἄλλὰ, εἰ καὶ ἐνόμισα ὅτι πᾶσα πλέον ἀπέπη δι' ἐμὲ εὐτυχία, ὅτι· πρὸ ἐμοῦ ἐκλείσθη τὸ στάδιον τῆς ζωῆς, εἶδον ὅμως ὅτι ἡ νεότης εἶναι ἰσχυρὰ, καὶ ὅτι ἡ συμφορὰ πλήττουσα αὐτὴν, ὅτε μὲν νικᾷ, ὅτε δὲ νικᾶται καταπολεμουμένη ὑπὸ τῶν ἀκαταπονήτων αὐτῆς πόθων· πλὴν, τὸ μόνιμον καὶ μάγον ἐκεῖνο θέλητρον οὐτινος ἄλλοτε ἀπήλαυον τὸ ἀμέριμον ἐκεῖνο τοῦ χθους, διὰ παντὸς ἔχοντο, καὶ μόνον συντρίμματα τῆς πάλαι φαιδρότητος καὶ θέρμης ἐναπέμειναν· πᾶσα δὲ νῦν ἀπόλαυσις μετέχει ἄλγους καὶ πικρίας· διὸ καὶ οὐδαμοῦ πλέον εὐρίσκω ἀληθῆ καὶ διαρκῆ τέρψιν ἢ ἐν τῷ βρεμβασμῷ, καὶ λατρεύω τοῦτον πλειότερον ἐν ἐμοί, ἢ οἱ Ἑλληνας τοὺς Θεοὺς τῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

Νῦν ἀγαπῶ καὶ πλανῶμαι εἰς τὰς χώρας ἀπροσίτων ἰδανικῶν, νὰ βυθίζωμαι εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου καὶ μυστηριωδῶς νὰ ἀπολαύω τῶν ἐκστάσεων τοῦ οὐρανοῦ· περὶ τὸ γράφειν ὅμως λίαν δυσθύμως διάκειμαι, ἄλλως ἢ φιλοδοξία οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἔθιξε τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἡ φύσις ἀναλόγως τῶν νοητικῶν δυνάμεων ἐδωρήσατό μοι πόθος.

Ἄλλὰ, σοὶ χαριζομένη, γράφω σοὶ τινὰ περὶ καλασθησίας ὅποιαν κατὰ καιροὺς συνησθάνθη αὐτὴν καὶ ἐπόθησα, καταλείπουσα τὴν θεωρίαν τοῖς μεμνημένοις αὐτοῖς μύσταϊς, διότι τὸ θέμα τοῦτο, εἰ καὶ τὸ μᾶλλον ἐπίχαρι καὶ κομψόν, εἶναι ὅμως

καὶ τὸ πάντων δύσκολον καὶ τιμωρόν, καταδικάζον οἰκτρῶς τοὺς μὴ ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένους, εἰς τὴν τοῦ κοινοῦ ἐπίκρισιν καὶ κατάκρισιν. Ἴδου ὅποιον, χάριν σοῦ διατρέχω κίνδυνον, ἀλλὰ πρὸ τῆς φιλίας καὶ τῶν τοιούτων συναισθημάτων, οἱ κίνδυνοι εἰς οὐδὲν λογίζονται, καὶ εὐδαιμονέστερος θεωρεῖται, ὁ δυνάμενος νὰ κοπιᾷ καὶ κινδυνεύῃ πλὴν.... σύγγνωθι παρεξέτραπην.

Ἐνθυμεῖσαι ὅτι κατὰ τινα ὥραιαν τοῦ φθινοπώρου ἐσπέραν, ἀμφοτέραι τὸ δύνον τῆς ἡμέρας ἄστρον ἐθεώμεθα, καὶ σὺ μὲν πρὸ τοῦ μάγου τούτου θεάματος, ὑπὸ τὸ βάρρος ἀρρήτου μελαγχολίας κλίνουσα ἐδάκρυες, ἐγὼ δὲ ἐν ἱερᾷ συγκινήσει ἐψιθύριζον τοὺς ἀπαραιμίλλους τούτους τοῦ Βασιλεῖδος στίχους.

Πρὸς τὴν δύσιν ὁ ἥλιος κλίει,

καὶ ἀπλοῦται γλυκεῖα γαλήνη,

Ἐν αἰθέρι καὶ γῆ καὶ θαλάσση,

Ὁ ἀῆρ τῶν φαράγγων κοπάζει,

καὶ τὸ κύμα ἀπαλὸν ἠσυχάζει,

Καὶ σιγῇ τὸ πτηνὸν εἰς τὰ δάση.

Ἐγὼ μετὰ συγκινήσεως ἀναμνηστικῶς τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης ἐσπέρας, διότι ἡ ἀπὸ κοινοῦ αὕτη λατρεία καὶ θαυμασμός τοῦ καλοῦ, συνέδεσεν ἡμᾶς πλειότερον, ἢ ἡ προτέρα σχέσις καὶ ἀναστροφή. Ποῖον λοιπὸν ἦτο τότε τὸ ἐν ἡμῖν γεννώμενον συναίσθημα, καὶ ποῖα ἡ δύναμις πρὸς κατανόησιν τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου κάλλους ἄγουσα ἡμᾶς; Ἦν ἡ καλαισθησία, ἡ δύναμις δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος νοεῖ, αἰσθάνεται καὶ ἀγαπᾷ τὸ καλόν· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο ἔστι διττὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν ἀναγόμενον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο καὶ ἡ καλαισθησία ἔστι διττῆ, ἀνάγεται εἰς τὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν κόσμον, προσβάλλει ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συγκινεῖ ὡσαύτως τὴν καρδίαν, βλέπει τὴν ἁρμονίαν τῆς φύσεως καὶ τὴν

υψίστην ἁρμονίαν τῆς ψυχῆς καὶ οὐδεὶς ὅστις συγκινούμενος πρὸ τῆς μελιχρᾶς τοῦ ἡλίου δύσεως μένει ἀπαθής πρὸ τῆς ὑψηλῆς τοῦ Κράτῳνος ἀρετῆς.

Εἶναι ἀπύρροια ψυχῆς ἐνθέου καὶ μουσικῆς, καταλαμβανόμενης ὑπὸ ἀρρήτου ἡδονῆς καὶ συγκινήσεως ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ καλοῦ· εἶναι ἡ ἀδελφὴ τῆς μεγκλοφυίας καὶ τὸ μᾶλλον αὐτῆς ἀσφαλὲς ἐχέγγυον· τὰ δὲ ἐνθεα τῆς ἐπινοίας ἔργα, ὑπῆρξαν καὶ ὑψίστης καλαισθησίας ἀποκυήματα. Ὁ ἐμπνεόμενος ὑπ' αὐτῆς ἀπαρέσκεται εἰς τὰ ταπεινὰ καὶ χαμερπῆ, ἀνάγεται εἰς σφαῖρας ὑψηλοτέρας, καὶ θεώμενος ἀπ' εὐθείας τοῦ καλοῦ, ἐντροφεῖ ἐν τῇ ἀληθεῖ εὐδαιμονίᾳ. Αὕτη καθίστησι τὸν βίον ἡμῶν ἄλυπον καὶ ἡδὺ, προσφέρουσα ἐκάστοτε νέας ἀπολαύσεις, καὶ ἀνακαλύπτουσα νέα γόητρα· δωρεῖ τὴν χάριν καὶ τὸ ἐπαγωγὸν, δι' οὗ δεσμεύεται καὶ ἡ μᾶλλον τραχεῖα καὶ ἄκαμπτος καρδία, καὶ διαλάμπει ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ κράτος αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρξε καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τῶν καρδιῶν αὐτῶν, ἐδέσποσεν ἕως οὗ ἀνήγαγεν αὐτὸν εἰς φῶς τὰ ἐνθεα τῆς τέχνης ἀριστουργήματα, πρὸ τῶν ὁποίων ἔκλινε σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ Ἑλληνὶς νεύτης αὐτῇ προσοικωθεῖσα ἐτράφη διὰ τῆς ἀμβροσίας τῶν Θεῶν, καὶ συγχρωτισθεῖσα τῷ καλῷ ἐμόρφωσεν ἦθος ἔμμουσον καὶ ἀγνόν, ρυθμίσασα τὰς ψυχικὰς αὐτῆς κινήσεις κατὰ τὰς ὑψίστας τῆς καλαισθησίας ἐμπνεύσεις.

Ἄλλ' ἄρα γε ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοιαύτην, ἔστι καὶ παρ' ἡμῶν ἡ δύναμις ἡ χορηγοῦσα τὰς ὑψηλὰς συγκινήσεις, ἡ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τελειοποιούσα, ἀγνοῶ τι νὰ ἀπαντήσω ἀλλὰ νομίζω οὐχί, διότι, εἰ καὶ εἰς ἀπάντων τὰ στόματα, ἡ λέξις αὕτη (*Gout*) εὐρηται, εἰ καὶ ἅπαντες νομίζομεν ὅτι τὸ πᾶν ἐν

ἡμῶν αὐτὴν ἀποπνέει, εἰ καὶ θεωροῦμεν τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς μειονέκτημα τοῦ μὴ μεμρφωμένου ἀνθρώπου, ὅμως παντελῶς ἀμιοροῦμεν, καὶ τερατωδῶς αὕτη παρ' ἡμῶν παρεμορφώθη, ἐπέεσσα ἀπὸ τοῦ ἰδεώδους αὐτῆς ὕψους. εἰς τὰ ταπεινὰ καὶ χθαμαλὰ πεδία τοῦ συρμοῦ, οὗ ἡ ἐπινοία τὸ κατ' ἐξοχὴν καλὸν θεωρεῖται. Ὅτι δὲ, ἡ πρὸ τὸν συρμὸν αὕτη τάσις δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀρεσκείας τῆς ψυχῆς ἡμῶν πρὸς τὰ ἀντικείμενα αὐτοῦ, ἀπόδειξις ὅτι παντὶ τῷ νέῳ προσκολλώμεθα, χλευάζοντες ἐνίοτε ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπὶ τῇ προτέρᾳ καλαισθησίᾳ· ἐνῶ αὕτη εἶναι μόνιμος καὶ διαρκής, τερπομένη ἀείποτε ἐπὶ τῷ αὐτῷ καλῷ ἀντικειμένῳ, διὸ καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀπομαθοῦσα τὸ καλὸν ἐτράπη πρὸς τὸ ἀσύνηθες, καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ ἀντικατέστησεν ἀτυχῶς ὁ πόθος τοῦ παραδόξου. (1)

Νῦν ἡ καλαισθησία ὀλίγων κληροδότημα ἔστι, καὶ οἱ φιλόκαλοι (*Hommes de bou gout*) εἰσι λίαν σπάνιοι· ἡ δὲ σημασία τῆς λέξεως περιορίσθη εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μόνον τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν, ἐνῶ ὁ κύκλος αὐτῆς εἶνα εὐρύτατος καὶ ἀνάγεται ἐν τε τῷ θεωρητικῷ καὶ πρακτικῷ βίῳ. Ὑπὸ ταύτης ἐμπνέεται ὁ ἀνὴρ ὅταν εἰς τὰ ἀπρόσιτα τῆς μεγαλοφυίας χωρῆ πεδία, καὶ ταύτην συμβουλεύεται ἡ γυνὴ ὅταν

[1] Ἀνέγνω εἰς χάτως εἰς τὰς Ἐφημερίδας τὰ περὶ τῆς δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Πραντζίνη περὶ τοῦ διαμελισμοῦ αὐτοῦ, καὶ περὶ τοῦ ἀκατασχέτου τῶν πλῆθους πόθου ἵνα κατάσχῃ μέρος τι τοῦ σώματος τοῦ ἀθλίου τούτου καὶ κούργου, Ὅποία καλαισθησία! ἐγὼ οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης αὐτοῦ ἀνέγνων· ἀλλ' ἐνῶ οἱ περὶ ἐμὲ μετ' ἐνδιαφέροντος ταῦτα ἀνεγίνωσκον, ἰστάμην contemplation πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Λόρδου Βύρωνος θαυμάζουσα τὴν ἔξαγον ἐκείνην διάνοιαν· καὶ διὰ τοῦτο κατηγορήθη παρὰ τινων ὅτι ἐτράπη τὴν καρδίαν ἐκ τινος εἰκόνας παριστώσης τὴν ἐνθεον αὐτοῦ καλλονήν· ἀλλὰ ξίφος τι τρώσκει σῶμα τὸν δὲ νοῦν λόγος.»

προβαίνει εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἠθικῶν προσώπων τοῦ ἐναρέτου ἀνδρός. Ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσι τὸ σῶφρον τοῦ ἤθους, ἡ χάρις τοῦ πνεύματος, ἡ λεπτότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, τὸ αἰμύλον ὕφος, ἡ εὐγενὴς γλυκεῖα, καὶ οὐχὶ ἐπιτετηδευμένη συμπεριφορὰ, τὸ κόσμιον τῆς περιβολῆς, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀληθὴς περὶ τὸν ὄλον διάκοσμον εὐπρέπεια καὶ χάρις. Ταύτης ἐλλειπούσης πᾶσα χάρις καὶ κοσμιότης ἄπesci, καὶ τότε δεινὴ τὴν ψυχὴν μας λυμάνεται ἀπειροκαλία, ὃ δὲ βίος αἱ πράξεις καὶ τὸ ἦθος ἡμῶν οἰκτρὰν ἀποπνεύουσιν ἀμουσίαν· ὑπὸ δὲ τὸ ἐπίχαρι καὶ κομψὸν ἐξωτερικὸν κρύπτεται καρδία ἀμουσος καὶ πεζή.

Ἡ ὑπαρξὶς τῆς καλαισθησίας καταφαίνεται ἐπίσης καὶ ἐν τῷ συναισθητικῷ, καὶ ἀνάλογοι αὐτῆς εἰσὶν οἱ πόθοι αἱ κλίσεις αἱ φιλίας, καὶ ἅπαντα τὰ συναισθήματα ἡμῶν· οὐδεὶς μεμουςωμένος, ἀρέσκεται ἐν τῇ ἀναστροφῇ διεφθαρμένου καὶ μοχθηροῦ ὄντος, οὐδὲ θέλγητρον εὐρίσκει ἐν ποταπῇ καὶ ταπεινῇ συνδιαλέξει, ἀλλ' ἔρειπτε ἀνάλογον ποθεῖ κοινωνῶν τῶν σκέψεων καὶ ἰδεῶν του, καὶ οὐδεὶς μεμρφωμένος τὸ ἦθος, ἀμούσου ψυχῆς ἐρεῖ, ἀλλὰ πρὸς ἔνθεον ὑπαρξίν φέρεται, καὶ ταύτης τὸ κάλλος ἀποθαυμάζει: « ὅμοιον ὁμοίῳ ζεῖ πελάζει » κατὰ τὸν φιλόσοφον· διὸ καὶ ὁ ἰδεώδης ἐκεῖνος τύπος τῆς γυναικὸς ὃν ἀπετύπωσεν ἡμῖν ἡ μεγαλοφυΐα, ὑπῆρξεν ἡ ἀποτύπωσις τῆς ἰδίας τῶν ὑπερόχων τούτων πνευμάτων ψυχῆς· ἀπέδειξαν δηλ. ἡμῖν ὅποιαν ὃ νοῦς αὐτῶν ἐφαντάσθη τὴν γυναῖκα, καὶ ὅποιαν ἡ ὑπὸ καλαισθησίας ἐμπνεομένη καρδία αὐτὴν ἐπόθησεν. Ἡ ἀπειροκαλία ὁμῶς ἐμείωσε τὴν ἀξίαν τοῦ ἔρωτος ἀποβαλοῦσα τὸ ἱερὸν τῆς ἀρετῆς περιβλήμα, καὶ κατέστησεν αὐτὸν πεζὸν κύημα ἀμούσου ψυχῆς, διὸ καὶ ὀλίγην παρ' αὐτοῦ τὴν ὠφέλειαν προσεπορίσατο ἑαυτῇ ἡ νεότης, ἣτις ὡς μὴ ὄφειλε τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἐπιλαθοῦσα, ἀπεδύθη τὸν εὐπρεπῆ καὶ περιδοξὸν τῆς αἰμύλης αἰδοῦς καὶ κοσμιότητος χιτῶνα, ἀντ'

αὐτῆς περιβληθεῖσα τὴν ἄχαρι τῆς ἀμουσίας περιβολὴν, καὶ ἠθικῶς ἐκπέσσασα ἀπεστέρησεν ἑαυτὴν ἰδεωδῶν θελγήτρων καὶ οὐρανίων ἀπολαύσεων.

Δυστυχῶς ὁμῶς, ἡ ἐξασθένεισι τοῦ ἠθικοῦ μέρους τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀθροωπότητος, ἐν γένει μεγίστην συνεπάζεται τὴν βλάβην τῇ κοινωνίᾳ, διότι οἱ δεσμοὶ αὐτῆς χαλαροῦνται, ὃ δὲ πρὸς εὐποιίαν ἔνθεος πόθος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ἐξασθενεῖ, ἡ παντελῶς ἐξαφανίζεται· « τὰ αὐστηρὰ ἦθη σώζουσι τὰς εὐγενεῖς διαθέσεις » κατὰ τὴν περιώνυμον *Staal*.

Ἄφοῦ λοιπὸν ἡ ἀπειροκαλία τοσοῦτον τὴν ἠθικὴν πτώσιν προκαλεῖ, ἡ δὲ καλαισθησία μεγίστην τὴν ὠφέλειαν συμβάλλεται, διατηροῦσα ἀείποτε ἀμμῶν καὶ ἀνθηρὸν πᾶν εὐγενὲς συναισθημα, δέον ταύτης οὐδέποτε νὰ ἀφιστάμεθα, οὐδὲ νὰ ἐπιτρέπωμεν ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐν ἡμῖν ἄρρυθμον κίνησιν, ἣτις τὴν διατάραξιν αὐτῆς θὰ συνεπήγετο, ἀλλὰ νὰ ἐπιμελωμεθα σπουδαίως αὐτῆς, ἀφοῦ μέγα μέρος τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν ἐκ ταύτης ἐξαρτᾶται· τοῦτο δὲ τὸ δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον ἔργον ἀναλαμβάνει ἡ ἀνατροφή, ἣτις ὀφείλει ἐξασκοῦσα τὸν ὀφθαλμὸν πρὸ τῶν καλῶν σχημάτων καὶ τῶν συμμετρῶν ἀποχωρώσεων, τὸ οὖς πρὸ τῶν ἁρμονικῶν φθόγγων, νὰ μὴ ἐπιλάβῃ καὶ τῆς ψυχῆς, ὅτι καὶ ταύτην ὀφείλει νὰ συγκινήσῃ, καταδεικνύσα τὴν λάμψιν καὶ θεϊότητα τοῦ κάλλους τῆς ἀρετῆς· ἄλλως ἡ διδασκαλία, ἐὰν μόνον ἐν τῇ ἐξωτερικῇ παραστάσει τοῦ καλοῦ περιορισθῇ μονομερῆς οὔσα, ἔσται καὶ ἀτελής, καὶ τότε συμβήσεται ὅτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν λίαν συνήθως παρίσταται, μεγίστη μὲν εὐαισθησία περὶ τὸ φυσικὸν καλόν, λεπτὴ καὶ ὀρθὴ περὶ αὐτοῦ κρίσις, ἀδιαφορία δὲ περὶ τὸ ἠθικὸν κάλλος, ἡ καὶ παντελῆς ἄγνοια περὶ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ· καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀνθρωποὶ οὔτινες ὀρμεμφύτως καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου πρὸς τὴν ἀρετὴν φέρονται, ζηλοῦντες πᾶν ὅτι *Μέγισται* καὶ *Ἐραῖον*, αἰωρούμενοι ἐν τῇ

χώρῃ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' οὗτοι εἰσὶ σπάνιοι. εἰσὶ προνομιοῦχοι τινὲς ψυχαί, ἔνθεοι ὑπάρξεις, καταλείπουσαι ἐνίοτε ἴχνη ἀνεξιτήλα τῆς διαβάσεως αὐτῶν, καὶ τούτοις ἡ ἀρετὴ θεία τινὲ μοίρῃ ἐπιγύρῃται· τὸ πλεῖστον ὅμως τῶν ἀνθρώπων καλλιέργειας δέονται, τὰ δὲ ὑψηλότερα συναισθήματα, καὶ αἱ εὐγενέστεραι κλίσεις, ἐξαφανίζονται ἐνίοτε ἠλλείψει ἀσκήσεως καὶ ἀγωγῆς.

Ἴσως κακίσεις με φίλη μου, διότι νῦν ὕψος παιδαγωγοῦντος μᾶλλον προσεκτησάμην, λαλοῦσα περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀνατροφῆς ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τῆς καλαισθησίας, ἀλλ' εἰπέ μοι ποῦ ἀλλαγῶ δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ τὴν θεραπείαν ἀπασῶν τῶν ἠλλείψεων ἢ ἐν αὐτῇ; τίς θὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν τρυφερὰν καὶ ἀπαλὴν τοῦ παιδὸς καρδίαν τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ; τίς θὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν, εἰς τὴν ἐν τῷ παντὶ ἀνάσσουσαν ἁρμονίαν, τίς θὰ ἐμπνεύσῃ τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο ὅπερ ἀνάγει τὸν ἄνθρωπον εἰς αἰθερίους σφαίρας, καὶ καθίστησιν αὐτὸν, κέτοχον τῆς ἀρετῆς; ἢ ἀνατροφή; καὶ ἐὰν τοῦτο κατορθώσῃ ἐὰν θαμβώσῃ τὴν ψυχὴν τὸ ὄντως καλὸν, ἐὰν ὁ παῖς ἢ ὁ νέος μάθῃ ἐν αὐτῷ νὰ ζητῇ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας τὴν ἀπόλυτον εὐδαιμονίαν, τότε ὦμεν βέβαιοι, τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος προσεχιδιάσθη, ἢ δὲ κακία ἐν ἀπάσῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτῆς θεῶν δὲν θὰ δελεάσῃ τὴν φιλόκαλον νεότητα· καὶ ἐν τούτῳ νομίζω ὅτι ἐγκείται τὸ μυστήριον τῆς ἀνατροφῆς.

Σὺ δὲ ἦτις καλῶς ἀνετρέφης, καὶ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τῇ προνοίᾳ φιλοστόργων γονέων, τὸ καλὸν μόνον ἔγνωσ, καὶ αὐτὸ ἠγάπησας, ἐξακολούθει ἐς αἶε περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν καλαισθησίαν. Ἀρέσκου καὶ νῦν ἔτι πρὸ τῶν μαγικῶν θεαμάτων τῆς φύσεως, ἦτις διὰ τῆς μυστηριώδους αὐτῆς γλώσσης λαλούσης ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς καρδίας, ἐπενεργεῖ τοσοῦτον ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀναγράφουσα ἐκάστοτε δι' ἀνεξιτήλων γραμμῶν τὸ

ὄνομα τοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ ἰδέα μόνον καὶ ὁ πόθος ἀρκοῦσι νὰ ἠθικοποιήσωσι τὸν ἄνθρωπον. Ἀνάγαγε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς αὐτόν, πρὸς τὴν ὑπερτάτην τοῦ παντὸς αἰτίαν τὴν πηγὴν παντὸς καλοῦ. Ἀγάπησον τὴν σπουδὴν, τὰς ὥρας, τὰς τέχνας καὶ ἰδίᾳ τὴν ποίησιν, ἢ περιγραφὴ τῶν ἰδεωδῶν ἐκείνων χαρακτήρων, ἐμβάλλει εἰς τὴν ψυχὴν πόθους οὐρανίους, καὶ ἐμπνεύσεις ὑψηλάς, μεταφέρουσα τὸν ἐνθουσιῶντα θνητὸν, εἰς τὰ ἀπρόσιτα τοῦ καλοῦ σημεῖα. Ζήλωσον τὰς καλὰς ἐκείνας γυναῖκας, ὅσαι δι' ὑπερτάτης ἀρετῆς εὐκλεοῦς ἀθανασίας ἔτυχον. Ἡ ἀνθρωπότης αἰετοποτε ἠγάπησε τὰς μουσολόους τῶν Πιερίδων ἱερείας, καὶ ἐκλίνε μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τῶν ἀγγῶν τούτων τῆς ἀρετῆς Ἑστιάδων, αἵτινες τὴν σπουδαιότητα εἰς ὑπατον κεκτημένοι βαθμὸν, ἀνῆλθον εἰς αἰθέρια ὕψη, καὶ μετὰ ψυχικῆς καλαισθησίας χωρήσασαι ἠγόρευσαν ῥήματα ἔνθεα καὶ μεμουσωμένα ἀπόροισιν ἠθικοῦ κράτους, καὶ διανοητικῆς ὑπεροχῆς. Ταῦτα μιμοῦ καὶ πάντοτε ἐν νῷ ἔχε, ὅτι ἡ γυνὴ ἀναπτυσσομένη κατανοήσει κάλλιον τὴν θέσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀποστολὴν, ὅτι ἀπὸ τῆς σπουδῆς ἀρύσσεται πολὺ τὸ σθένος καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἀντιτάξει πρὸς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, αἵτινες συνήθως αὐτῇ παρίστανται ὅτι κατανοήσασα τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπαλλαγῆσεται τῶν προλήψεων, δι' ὧν μέχρι τοῦ νῦν αὐτὴν περιέβαλον· καὶ θεωρήσασα ἑαυτὴν μετὰ προσοχῆς, πρὸς εὐγενῆ τραπήσεται ἔργα· ὅτι τὸ κράτος τοῦ ἀνδρὸς οὐδύλως ἐκ τῆς τοιαύτης τῆς γυναικὸς ἀναπτύξεως διακινδυνεύσει, ἀλλ' ὅτι οὗτος τοῦναντίον ἐν αὐτῇ εὐρήσει φίλην, καὶ σύμμαχον ἱκανὴν νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἀξίαν καὶ ὑπεροχὴν.

Ἴδου τὰ ὀλίγα ταῦτα ἄπερ ὡς προσῆπον σοὶ χαριζομένη ἔγραψα· νῦν δὲ ἐὰν χλευάσῃς με διπλῆν ἔξεις τὴν ἐνοχὴν, διότι ὠμολόγησα ἐν ἀρχῇ τὴν ἀδυναμίαν. Σύγγνωθι δέ μοι ἐὰν τιὰ κατὰ τοῦ συρμοῦ ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ παρεισέφρυσαν. Λαλῶ

περὶ ἐκείνων οἷτινες θεοποιοῦσι, πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν ἀδιστακτικῶς καὶ τοῦτον μόνον ὡς γινώσκονα τῶν πράξεων των λαμβάνουσι. Σὺ γινώσκω ὅτι ἐλάχιστον μέρος τῆς καρδίας σου αὐτῷ ἀφιέρωσας· ὅτι διερχομένη τὰς μεγάλας τῶν μεγαλοπόλεων ὁδοὺς, συγκινεῖται πλεῖστον πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ *Faust* καὶ *Hamlet* ἢ πρὸ τῶν τελευταίων τοῦ συρμοῦ ὑφασμάτων, καὶ φεμβάζουσα ὄνειροπολεῖς μᾶλλον τὴν ἐστεμμένην τοῦ Τάσου κεφαλήν, ἢ κομψὸν Παρισινὸν πῦλον. Ἄλλως γινώσκεις τοσοῦτον εὐφυῶς καὶ ἐπιζήλω, νὰ συνδυάζῃς τὴν ἐξωτερικὴν κομψότητα μετὰ τῆς ἠθικῆς χάριτος καὶ εὐπρεπείας, καὶ ἐνῶ τὰς χεῖράς σου ἐξερχομένης περικαλύπτουσιν ἐπιχαρίτως λεπταὶ χειρίδες (*Gants*), ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅμως καὶ ἐν ὥραις σχολῆς, περιβάλλουσιν αὐταὶ σθεναρῶς τὸν κάλαρον, καὶ ἐν σπασμωδικῇ κινήσει, χαράττουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου ὠραία, σκέψεις, καὶ ἀγνὰ συναισθήματα.

¹Ερρωσο.

X. K.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ.

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ 2.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΑΝΑΡΓΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΥΡΡΥΡΙΤΣΑ.

ΣΟΥΪΤΣΜΕΖΗΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ σειρὰν τεθραυσμένων ἐπιπλωρ καὶ ἀτάκτων βιβλίων· ὁ ἦρωα φέρει ἀξιοπρεπῶς ρυπαρὰν καὶ ἐφθαρμένην στολήν· δεξιᾷ θυρῆς.

Ὁ Κ. Εὐρ. Ἄναργυρακόπουλος (μόνος).

Τί παράδοξος ὁ κόσμος, μάννα ἄλλιτε νὰ βρέχη. καὶ νὰ τρέφῃ τῶν φαγάδων Ἰουδαίων τὴν κοιλίαν καὶ ὁ κόραξ φορτωμένος ἀπὸ τροφίμα νὰ τρέχῃ κολακείων Ἰουδαίου αἰοῖδου γαστριμαργίαν ;

Κ' εἰς ἐμοῦ τοῦ ἀτυχοῦς

στεναγμοὺς τοὺς πειναλέους

ἐμπαιγμοὶ σκληρῆς ἡχοῦς

ἀντηχοῦν ἄνευ ἐλέους.

Μὲ τοὺς κεραυνοὺς τῆς Μούσης, κύσμε θὰ σὲ κεραυνώσω διὰ τῆς μικρᾶς γραφίδος θὰ σὲ μάθω νὰ οἰκτείρῃς στίχους πέντε χιλιάδας δημοσίᾳ θ' ἀναγνώσω νὰ σοὶ μάθω ὅτι οὕτω τὴν καρδίαν διαφθείρεις.

Ἐρωμένη προσφιλῆς
προσεχῶς θὰ ὑσφρανηθῆς
μῦρον δάφνης τρυφηλῆς
καὶ μ' ἐκείνην θὰ ἀνθῆς.

Τὸ κενὸν αὐτὸ τρυβλίον τὴν ἐλπίδα μου φονεύει
παλαιὸν τὸ ἔνδυμά μου... τὸ θυλάκιόν μου νέον,
ὁ ὑπέργηρός μου πῖλος νὰ μ' ἀφήσῃ κινδυνεύει
ἀλλ' ἐγὼ τὰ βλέπω ταῦτα μὲ μειδιάμα γενναῖον.
πλὴν ὁ στόμαχος πονεῖ
καὶ ἡ μοῦσα δὲν τὸν τρέφει
τί ἀνήκουστος ποιῆν
ἐνῶ ποίησις μὲ στέφει.

(καθ' ὅλον τὸν ἀνωτέρω μονόλογον βαδίζει ἀτάκτως, εἶτα
σταματᾷ πρὸ ἐνὸς σύρτου ἔνθα πυρετωδῶς ἐρευνοῦν εὐρίσκει τέταρτον
μεζηδιῆ).

Ἔλα ἔλα νὰ φωτίσης νόμισμά μου γηραλέον
τὸν ἀμόνεδον κοιτῶνα ποιητοῦ ἀπληπισμένου,
εἶναι εὐκλεῆς ἡ δάφνη πλὴν τὸ γεῦμα τί ὠραῖον!!
ὡς ὁ ἥλιος ἀστράπτει εἰς τὸ ὄμμα πεινασμένου.

(λαμβάνει τὸν- Πηγαίνω τώρα νὰ χωθῶ
πῖλόν του). εἰς μίαν βωδινὴ μπριζόλα
ἔχει ἡ πεῖνά μου πειθῶ
νὰ μὲ χωρίζῃ ἀπὸ ὅλα.

(Φωνὴ ἀκούεται ἐκ τῆς ὁδοῦ, ὁ δὲ Εὐρυπίδης ἴσταται ἀνα-
ποφάσιστος).

(Ἡ φωνὴ) Λοτερίαις! λοτερίαις. μὰ μοῦ ἔμεινε ἀκόμα.
λοτερίαις ποῶς θὰ παρῆ πλούσιος ποῶς θὰ
[Ἔξυπνήσῃ;

Εὐρ. (ἐν ἐκστάσει) Φεῦ! συγκίνησις ὁποῖα τὸ πτωχόν μου θίγει
[σῶμα.

(ἰλιγγιῶν). Μὴ ὁ δάκτυλος τῆς μοίρας ὤμωσε νὰ μὲ πλού-
[τήσῃ.

Ἡ φωνὴ (προκλητικῶς) Λώτους καλοὺς . . . λώτους πουλῶ.
ὁ Εὐρ. πλησιάζων τὴν θυρίδα ἀκούει). τύχη πουλῶ μ' ἓνα πεντάρι.
Εὐρ. (θεατρικῶς). Τύχη!! ἐγγύς μου σὲ καλῶ . . .
καὶ σύ, ὦ στόμαχέ μου. θάρρει!!
Πωλητά!

Ἡ φωνὴ. αἶ τί προστάξεις; τσελεμπάκι λῶτο θέλεις;
Εὐρ. (Ἐέων τὸ οὔς) Ναί . . . ἀλλά . . .

Ἡ φωνὴ. Σκύψαι λιγάκι, ἄπλωσαι τώρα τὸ χέρι,
(ὁ Εὐρ. ὑπακούει) δέκα χιλιάδες λίραις . . . ἄκουσες;

Εὐρ. (Κρατῶν- ὦ σύ, τί μέλλεις
τὸ γραμματίον) ἄραγε νὰ μὲ προσφέρῃς.

(ἡ φωνὴ μακρόθεν) Τύχη . . . λίρας θὰ σὲ φέρῃ.

Εὐρ. Διατί νὰ ἀμφιβάλλω; ἄνθρωπος δὲν ἐγέν-
νήθην;

παροργίζουσι τὴν τύχην λέγεται αἱ δυσπιστίαι.
Διὰ τὴν μικρὰν θυσίαν ὄχι! δὲν μετεμελήθην
ἐκ τῶν θυσιῶν γεννῶνται αἱ μεγάλαι εὐτυχίαι.

(Ρεμβώδης). βέβαιος ὅτι θὰ κερδίσω
ὀφείλω ἤδη νὰ σκεφθῶ
τὸν βίον μου νὰ καλλωπίσω
τὴν φίλην μου νὰ νυμφευθῶ.

(Πλησιάζων τὴν θυρίδα ποιεῖ τερατώδεις ὑποκλίσεις).

Δεσποσύνη Πυρπιρήτσα ταπεινῶς σῆς χαιρετῶ
καὶ ὀλίγας στιγμὰς μόνον κατὰ μόνας σῆς
[ζητῶ.

(Προχωρῶν εἰς- Ἐρχεται . . . ἐὰν πωλήσω ἔργον μου τὸ τε-
τὸ βάζθος). [τελευταῖον,

θὰ μοὶ δώσῃ πέντε λίρας ὁ σκληρὸς μου ὁ ἐκδότης.
καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ κάμω πατριαρχικὸν ὄρατον
ἕνα γάμον· εἰς τοὺς γάμους... μοὶ ἀρέσκει ἡ ἀπλότης.

ΣΚΗΝΗ Β΄

(Εἰσέρχεται ἡ Πυρπιρίτσα φέρουσα ὀγγῶδες ὀπισθακρωτήριον,
βεβαμμένη μέχρι ὠτων· ἡ φωνὴ αὐτῆς ἀνδρική).

Εὐρ. (Σύρων αὐτὴν θριαμβευτικῶς) Θὰ σὲ ἀπολαύσω τέλος, στέ-
[φανος ἐκ λεμονέας

τάς πιστὰς ἡμῶν καρδίας μὲ τὰ μῦρα θὰ ἐνώσῃ
καλλονὴ ἐνθουσιώδης! προτομὴ θεῆς ἀρχαίας
ὡς ἀντάλλαγμα ἡ χεὶρ μου τί εἰπέ μοι νὰ σοὶ δώσῃ.

Ἐπαύλεις μὴ ἐπιθυμεῖς;
ταξείδια μὴ ἀπαιτεῖς;
εἰπέ καὶ μὴ βαρυθυμεῖς
θὰ σοὶ δοθῇ ὅ,τι ζητεῖς.

Δεσποσύνη Πυρπιρίτσα ὄνομα γλυκὺ, μαγεῖον
ἢ ἐκ στίχων δυσμυρίων συγκειμένη κεφαλή μου,
πρὸς ὑμᾶς ἀφιερῶθαι καὶ ὁ νοῦς μου γειτωνεύων
μὲ τὸν Ὅμηρον· ὁμνύει μετὰ τόνου ἐπισήμου.

Ποῖον στόμα, ποῖον χεῖλος ἔχουσε τόσας μαγείας;
λάλει, λάλει, Πυρπιρίτσα, πῦρ ὁ λόγος σου ἐγκλείει...
τί ὀδόντες... καὶ τί μύτη σύμβολα τῆς συμμετρίας;
ἡ μελίρρητος φωνὴ σου καὶ ἀμέθυστον μεθύει.

Ἦ φίλη, δέχεται λοιπὸν
νὰ γείνωμεν μία ψυχὴ;

Πυρ. (Σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μύστακος). Τὸ ὕφος τὸ ἀρρενωπὸν
μὲ ἔπεισε τὴν ἀτυχῆ.

Πόσον συγκινοῦμαι; φέρε, τὸ βαρὺ αὐτὸ μπουκάλι
νὰ διώξω διαθέσεις προσεχοῦς λιποθυμίας

Εὐρ. Ἐσοῦσαι μὲ... πῶς ἡ καρδιά ἡ ποιητικὴ μου πάλλει;
πόσας, μοὶ ἐμπνέεις, φίλη, ὁμοιοκαταληξίας;

Καὶ ἐν φίλημα γλυκὺ
μ' ἐπιτρέπεις ν' ἀναπνεύσω
ὃ θεότης θελκτικὴ;

Πυρ. (Κλίνει ἐνῶ τὸ ὀπισθακρωτήριον ὑψοῦται γιγάντειον).

Εἰμπορῶ νὰ ἀνανεύσω;

Εὐρ. (Ἀσπαζόμενος ἡχηρῶς αὐτὴν) Ἐν διὰ δῆμα ἀρμόζει εἰς
[τῆς κόμης σου τὰ κάλλη,

(ὀρχοῦνται) Τρὰ λὰ λὰ ἐν, δύο, τρία, τρὰ λὰ λὰ ἐν, δύο, τρία,
τρὰ λὰ λὰ καὶ ἡ καρδιά ἡ πτωχὴ μου· φρικτὰ πάλλει,
τραλαλὰ ἡ Πυρπιρίτσα σύζυγός μου ἡ γλυκεῖα.

Ποίησις γκρεμίσου φύγε
σ' ἄλλην κρύψου ἄδειχ τσέπη
στιγμαὶ ἔμειναν ὀλίγαι
ποιοὺς μὲ πιάνει ποιοὺς μὲ βλέπει.

Μὲ τὸ γαντωμένο χεῖρὶ πένα δὲν ἔμπορῶ νὰ πιᾶσω
ἀναπαραδίαχρη ἄλλο τρέχα νὰ καθαλλικέψῃς
τὰ τετραδιά μου ὅλα τώρα θὰ τὰ κομματιάζω,
φύγε... καὶ νὰ ξαναέλθῃς ἐδῶ μοῦσα, μὴ γυρέψῃς.

Μοῦσά μου ἡ Πυρπιρίτσα
ἐμπνευσίς μου ἢ λυρίτσαις·
'στὴ τραπέζι φραντζολίτσα
νόστιμες κοτολετίτσαις
Τρὰ λὰ λὰ, ἐν, δύο, τρία,
σ' ἔστειλα 'στὴ Σιβηρία,
παιχνιδιάρα στιχογυῖα
σ' ἄρεσε ἡ ἐξορία;

Πυρπιρίτσα μου ψυχὴ μου;

Πυρ. (τρυφερῶς) Μπέη μου Εὐρυνιδάκη,

Εὐρ. [ἐν ἐκστάσει] Τί μεγάλη εὐτυχία ; τί χρυσή εὐδαιμονία ;
μοὶ ἀνήκει ; μοὶ ἀνήκει τὸ λευκὸν αὐτὸ χερᾶκι ;

Πυρ. καὶ ὑπάρχει ἄγγελέ μου δι' αὐτὸ ἀμφιβολία ;

Εὐρ. [Ρεμβῶς] Τί μᾶς λείπει, τί μᾶς λείπει; ὅλα ἄφθονα ὑ-
[πάρχουν...]

Πυρ. [καθ' ἑαυτὴν]. Ναι, τὸ ἤκουσα ἀλλ' ἔτι μὲ τὸ ἴμμάτι μου
[δὲν εἶδα.

Εὐρ. Οἴμοι ! εἴμαρται τοῦ βίου λύπαι πάντοτε
[νὰ ἄρχουν

Πυρ. κ' ἡ πνοὴ τῆς δυστυχίας νὰ σθενύη τὴν ἐλπίδα
Μὰ τί ἔχεις ;

Εὐρ. [κλαίων] κληρονόμον τοῦ μεγάλου θησαυροῦ μας
ὁ θεὸς θὰ μᾶς χαρίσῃ ; ἕνα χαρωπὸ παιδάκι
μὲ μειδιάμα ἀγγέλων ὅταν γείνω τοῦ και-
[ροῦ μου

τὰ ὑπάρχοντα ν' ἀφήσω εἰς τὸ ἄσπρο του
[χεράκι

Νὰ μοῦ ἴμοι ἄξει νὰ σοῦ ἴμοι ἄξει ζωντανὴ
[φωτογραφία

τὰ ματάκια μου νὰ κλείσῃ μὲ τὸ ἀπαλό του
[χέρι

τί μὲ ὠφελοῦν ἡ δόξα, ἡ πολλὴ περιουσία ;
ὅταν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἡ καρδία μου
[δὲν χαίρει ;

Δάσος ἄνευ ἀηδόνων
οὐρανὸς ἄνευ ἀγγέλων,
βίος πλήρης ἀλγηδόνων
καὶ χωρὶς ἐλπίδα μέλλον. (ἐξέρχεται σύνοφρος)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Πυρπιρίτσα (μόνη)

Τὰ σαράντα μία κόρη ἐὰν ἄζευγος περάσῃ
ἂν τὰ δόντια ἕνα ἕνα ὀλομόναχη τὰ χάση
δὲν τὴν μέλλει τί θὰ ἦναι τὸ ψαράκι ποῦ θὰ πιάσῃ
ἐβαρέθηκε, καὶ λέγει « ὅ,τι βρέξ' ἄς κατεβάσῃ. »
ἔσκασα νὰ ἦμαι τόσον ἀθεόφοβα σφιγμένη
ποῦ καθγὰ νὰ κοπαρνήσω τὴν ψυχὴ μου νὰ δροσίσω·
τώρα ἡ πτωχὴ μου γλώσσα κἀθετα χανδακομένη
σκέπτομαι μετὰ τὸν γάμον πλέον νὰ τὴν ξεραχίσω.
πίπτει ἡ αὐλαία

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

ΣΚΗΝΗ Α',

(Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Πυρπιρίτσας· τῆδε κακεῖσε
φαίνονται ἐρριμένα ἐν ἀδε.ληρικῇ περιπτύξει, ἀνθη πορτοκαλί-
λέας, ὀπισθακρωτήρια, στηθόδεσμοι πρόσθετοι πλόκαμοι κτ.λ.)

Εὐριπίδης μόνος. (Κρατῶν κατάλογον

τῶν κερδητάντων ἀριθμῶν βαδίζει ἐν μεγάλῃ ταραχῇ).

Εὐρ. Ἐδῶ μέσα τεθαμμένη εἶναι ἡ καλὴ μου τύχη.
(ἐν ἀμφιβολίᾳ) ἄραγε ; (σθεναρῶς) Πῶς ἀμφιβόλλω ; Ὁχι !
[ἄς τοὺς διατρέξω.

[ἀναγινώσκει πυρετωδῶς περιτρέχων τὸ δωμάτιον εἶτα πί-
πτει ἀπελπισ ἐπὶ ἔδρας].

Ποία λύσσα, ποία λύσσα φοβερὰ μὲ κατατρύχει ;

- ὄχι... δυνατόν δὲν εἶναι μετὰ θάρρους ἄς προ-
[σεῖξω·
[Ἄνυχινώσκει] Τί... πο... τε μη... δὲν ἀ... πάλ... τη χα... ρω... ποῦ
[ὄ... νεί... ρου πλά... νη
[ἔκφρων] Τίποτε ; ἐν ὄπλον δότε, τὰ μυαλά μου νὰ
[τινάζω.
τὴν ζωὴν μου δὲν τὴν θέλω, ὅσον ἔζησα μὲ
[φθάνει·
τίποτε ἐπὶ τοῦ κόσμου δὲν μοι ἔμεινε νὰ πράξω
[Μετά τινας στιγμὰς μειδιῶν]. Ἄλλ' ἢ θεία σύζυγός μου ; ὄχι,
[δὲν θὰ ἀποθάνω·
τὴν ἐλπίδα θὰ ἀντλήσω ἀπὸ γυναικεῖα χείλη
βήματα ἀβρὰ ἀκούω εἰς τὸ πάτωμα ἐπάνω..
ἡ παρήγορος θὰ ἦναι καὶ ἀγγελικὴ μου φίλη.
[Ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας τρυφερῶς, πίπτει δ' ἐντὸς αὐτῶν ὁ
ἐκ τῆς μέθης κλονιζόμενος Σουῖτς μίξις.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Εὐρυπίδης. Σουῖτς μίξις.

- Εὐρ. [κεραυνόπληκτος]. ὦ Θεέ μου, ποία φρίκη!!!
Σουῖτς. [βραγχνωδῶς]. Ἐπειδὴ τις, ἐπειδὴ τις
μ' ἔχετε εἰπεῖ νὰ ἔλθω...
Εὐρ. (συνερχόμενος). Ἦλθατε διὰ ποιήσεις ;
ἐπιτύμβιον ζητεῖτε, καὶ ὁ διελθὼν πολίτης
ἔγιον νὰ σᾶς νομίζῃ, καὶ νὰ κάμνη παρα-
κλήσεις ;
Σουῖτς. Ναῖσκε, ναῖσκε τὸν κυρὰ μου ἦρτα γιὰ νὰ
[πάρω τώρα·
Εὐρ. [ταχέως] Κ' εἰς στροφὰς τὰς γαμπλίους πάντοτε ἐ-
[πιτυγχάνω

- Σουῖτς. Γρήγορα, γιὰτὶ περνάει τ' ἐλεπάκι μου ἡ ὥρα
καὶ κατόπι τὸ βαπόρι τὸ ὑστερινὸ τὸ χάνω.
Εὐρ. [μετ' ὀργῆς]. Χρῆμα πάλιν ! χρῆμα πάλιν ! νὰ ζητῶσιν,
[ὦ τοὺς κούφους !
τῆς ποιήσεως προσφέρω ἐστεμμένον Ἐλικῶνα.
Σουῖτς. Ὅχι γιὰ ταῦτο... τὸ κρῖμα δὲν τὸ κάμνω...
[ἀπὸ σκούφους
μ' ἔχει καταφορτωμένο τοῦ σπητιοῦ μου ἡ
[Πατρόνα.
Εὐρ. Εἶναι βδελυρὸν τὸ χρῆμα καὶ ἡ Μοῦσα εὐπα-
[τρίδης
τὶ μᾶς ὠφελεῖ τῶ ὄντι, τὸ θυλάκιον τὸ πλήρες ;
Σουῖτς. Τὸ μνηστῆρικό ἂν πῆρα ;
Εὐρ. Φῶς ἐπιθυμεῖς νὰ ἴδῃς ;
Σουῖτς. Πῶς δὲν θέλω· φῶς γέμάταις εἶν' ἡ κίτιο-
[ναις ἢ λίραις·
Εὐρ. Γράμματα νὰ μάθῃς θέλεις ;
Σουῖτς. Ὅχι ! τὸν παρὰ μονάχα.
Εὐρ. Ἀφιλόμουσε ! θὰ λάβῃς ἀλλὰ μετ' ὀκτῶ
[ἡμέρας·
Σουῖτς. Δὲν ἀλλάξεις τὸ ψαλτῆρι γιὰτὶ πάντα ὀκτῶ
[τάχα ;
Εὐρ. Τότε μετὰ δέκα πέντε, ἐλθὲ ἄμουσόν μου τέρας
Σουῖτς. Ὅχι τὸν παρὰ μου θέλω.
Εὐρ. [μελιχρῶς] Ὑπαγε ὦ φίλε φίλων.
Σουῖτς. [βροντωδῶς] Τὸν παρὰ μου δὲν ἀκούω τέτοιαις κούραλα-
[χανίαις.
Εὐρ. Ποίησός μου γλυκυτάτη μῆτερ καλλονῶν αὐ-
[λων.

- Σουΐτσ. Τὸν παρά! τὶ καταβάλλεις ἄγχο καὶ Πανα-
(γίαις ;
Εὐρ. Πλὴν δὲν δύναμαι.. δὲν ἔχω.. ἀνθρωπε δὲν
[μὲ πιστεύεις ;
Σουΐτσ. Μασκαρᾶ, ζητιάνε, μπουῦφε, δὲν παντρεύσ'
[ἄλλη μία
Εὐρ. (Κλαίων) Φεῦ! εἰς τὸ τρωτόν μου μέρος, ἀνθρωπέ μου
[μὲ φονεύεις.
Σουΐτσ. (ἀγρίως) Τί φονιά μὲ εἶπες; τρέχω τώρα ἄστην ἀ-
[στρονομία (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Εὐρυπίδης (μόνος).

- (Ὁ Εὐρ. βαδίζει ταχέως). Εἰς τὰς μαγικὰς ἀγκάλας τῆς γλυ-
[κείας μου συμβίας
ἠσυχίαν θὰ ζητήσω· τῶν πικρῶν δεινῶν μου
[λήθην.
ὦ τί ἄκανθαι φρικώδεις! ὦ τί βράχοι ἀτυχίας! /
ἔπταισα κακῶς ἐφέρθη, ἠπατήθη... ἠπατήθη.
'Ἀλλὰ εἷς λιμὴν μοὶ μένει τῆς πιστῆς μου ἢ
[καρδία
τὴν ὀδύνην μου θὰ θάψω εἰς τὰ τρυφερά της
[στήθη
ἐκ τοῦ χεῖλους της ἐκρέει μελιχρὰ παραμυθία
ἢ γυνὴ εἰς τὰς ὀδύνας ὑπερτάτη διεκρίθη.
'Ὅντως ἀναγκαῖον εἶναι εἰς τὴν μαύρην ἔπο-
[χὴν μας
νὰ ὑπάρχη διὰ γάμου ὁ ἀνὴρ συνδεδεμένος.
κ' εἰς τὴν τερπολὴν τοῦ βίου καὶ εἰς τὴν κατα-
[δρόμὴν μας.

- θάρρος ἢ ψυχὴ λαμβάνει ἢ ὑπομένει ἐρρωμένως.
Σὺ δέ, ποίησις γλυκεῖα, μήτηρ πάντων τῶν
[πενθούτων
ἔμπνευσον τὸν κάλαμόν μου εἰς ἀκτῖνας δαι-
[μονίου
Φεῦ! οἰκτείρω, ποίησίς μου τὴν χρεῖαν τῶν
[πλουτούτων
οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦσι δορυφόρους σου τοὺς θεοὺς.
Οὐχὶ δὲν θέλω χρῆμα,
ὁ πλοῦτος ἐκνευρίζει·
τῆς Μούσης μου τὸ νῆμα
τὸν βίον μου στηρίζει.
Εἰς τὴν ζάλην τὸ λαχεῖον
ζήτω! ζήτω! τὸ βιβλίον.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

[Εἰσέρχεται ὡς Ἐρυννὶς ἢ Πυρπιρίτσα μὲ ἀνορθωμένην κόμην
καὶ ἄγριον βλέμμα

Εὐρυπίδης. Πυρπιρίτσα.

- Εὐρ. [μετ' ἀνοικτῆς ἀγκάλης] Σπεῦσον, σπεῦσον, ἄγγελέ μου.
[Πυρ. [ρίπτουσα κατ' αὐτοῦ τὸ πέδιλόν της] μὲ γελοῦσαι; μὲ γε-
[λοῦσαι ;
Εὐρ. [Ἠλιθίως] Ναί.. τῆ. ἀληθεῖα...
Πυρ. [Ἀποθούσα αὐτὸν] Ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτί μου γκρεμῖλα.
Εὐρ. [προσκρούσας ἐπὶ ἐπίπλου] Πῶς λαιπὸν ;...
Πυρ. [Ἔπτουσα αὐτὸν] ἔξω σὲ λέγω ἄθλιε τί μὲ θαρροῦσαι ;
καὶ γυναιῖκα σου μ' ἐπῆρες.
Εὐρ. [εὐρίσκων τὴν ἰσορροπίαν του] Ἄσπλαχνε, ἀθλία, σκύλλα·
Πυρ. Τὴ μαντζάνα σου τὴ μύτη, ποῦ βροντάει σὰν τρομπέτα

Εὐρ. Τὴν ἀνδρικήν τῆ φωνή σου, ποῦ φρικτὰ μὲ ξεκουφαίνει
 Πυρ. Τὸ ξυλένιο σου τὸ μπόϊ
 Εὐρ. Ἡ στραβὴ σου τουαλέτα

καὶ ἡ ψεύτικη περούκα ἴστῃ φαλάκρᾳ σου ποῦ ἔμπαινει;

Πυρ. [ἔμμανῆς] Ποιός; ἐγὼ καταραμένε, ἀξυπόλυτε βρωμιάρη;

Εὐρ. Μὰ τὴν ποίησι! σοῦ σπάνω κατσίβέλα, τὸ κεφάλι.

Πυρ. σ' ἔπρεπε, καταραμένε, γὰρ νὰ φορηθῆς; σαμάρι
 ποῦ ἀκούστηκε νὰ θέλῃς παντρεῖσθαι μὲ τέτοιο χάλι.

[ἐξέρχεται].

Εὐρ. [κλαίων κτυπᾷ τὴν- κεφαλὴν του] Σπάσιμο θέλεις κεφαλῆ,
 ὅστις εἰς σύζυγον ἢ μοῖραν
 ἐπιστηρίζεται πολὺ
 τοιαύτην θ' ἀποκτήσῃ πείραν.

Τὸ ξηρόν μου τὸ κεφάλι μόλις τὸ διατηροῦσα
 μὲ παμπάλαιο καπέλλο ἐβγαίνα σὴν κοινωνίαν
 καὶ νὰ ἔχω τώρα πλάσμα ποῦ ξεσχίζεται γὰρ λούσα
 ποῦ τὸν ἄνδρα τῆς ὑβρίζει, διὰ μόνην τὴν πτωχείαν.

Ἦθελα γυναῖκα; νᾶτα τί μοῖ ἔρριξεν ὁ κληρὸς.

Φεῦ! ἡ ὑπανδρεία εἶναι λάκτισμα τοῦ Σατανᾶ!

Ἄγιοι, σᾶς ἱκετεύω γρήγορα νὰ μείνω χῆρος.

[Ἐκ τῆς θύρας προβάλλει ἡ κεφαλὴ τῆς Πυρπιρίτσας, ἣτις
 φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς βίνος ἐμπαικτικῶς].

Πυρ. Ἦσουν κι' ἀπὸ πρῶτα χροῖος.

Εὐρ. [Κλαίων] ὦ ἀνήκουστα δεινά!!

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἀγαπηταὶ φίλοι,

Τὸ παρὸν ἄτεχνον ἔργον δημοσιεύουσαι, ζητήσατε ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ τὴν εὐμένειαν τῶν ἀναγνωστῶν σας, ὡς γραφέντος ἐν παιδι-
 κῇ ἡλικίᾳ.

ΣΑΤΑΝΙΣΚΗ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΕΙΣ ΚΟΥΤΑΛΙΝ.

Κύλιε τὰ κύματά σου Προποντίς μου τὰ ἀφρώδη
 τῆς Κουτάλειος ἡρέμα ὕπαγε νὰ περιβρέξῃς
 τοὺς ἐπικλινεῖς τῆς βράχου; πασχίαν τὴν ψιμμώδη
 καὶ μὲ τὸν γλυκύν σου φλοῖσθον τοὺς κατοίκους τας νὰ τέρψῃς.

Ἦτο ἐσπέρα μαγευτικὴ ἕαρος, ὁ μεγαλοπρεπῆς ἀστὴρ τῆς
 ἡμέρας ἐγγὺς ὦν νὰ κατελθῇ εἰς τὰ ὕγρα τῶν Ποσειδῶνος βασι-
 λεια περιέβαλλε διὰ τῶν δίκην πυρίνων γλωσσῶν ἀκτίων του,
 τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ὀθ. Αυτοκρατορίας.

Καθ' ἣν ὥραν ὁ ἐργάτης ἐγκαταλιμπάνων τὸ ἡμερήσιον
 αὐτοῦ ἔργον ἐπιστρέφει κεκοπιτικῶς, πλὴν παιδρὸς εἰς τὴν ταπει-
 νὴν ἐστίαν του καὶ ὁ βρακὸς ἐπιστρέφει παίζων τὴν φλογέραν
 καὶ ὀδηγῶν βυθμικῶς τὰ ποίμνια αὐτοῦ, θελήσασα ἀναψυχῆς
 χάριν, ἡ ἀλλαγῆς τόπου, νὰ ποιήσῃ ἐκδρομὴν τινα ἐπέθῃν πλοίου
 ἐκτελοῦντος τὴν γραμμὴν τῶν νήσων, *Μαρμαρᾶ Προικορήσου*
 καὶ λοιπῶν. Ἡ νύξ εἶχε καλύψει διὰ τοῦ ἀστεροκέντητου αὐτῆς
 μανδύου τὴν ἤδη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἐγκαταλειπο-
 μένην φύσιν, ὅτε κάμπαντες τὴν ἄκραν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου,
 ἀνηγάμεθα εἰς τὸ πέλαγος. Γλυκεῖα ποντιὰς αὐρα βιτιδοῦσα μό-
 λις τὸ ὡς κάτοπτρον λεῖον ὑγρὸν πεδίον τῆς Προποντίδος, ἐθώ-
 πειεν ἡρέμα τὰ ὑπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας βεβαρυμένα μέ-
 τωπά μας.

Τὸ βελθὸ σκότος διεδέξατο μετ' ὀλίγον τὸ ἀργυρόχρυσον φῶς
 τῆς Σελήνης, ἣτις ὡς εἰς κομμωτήριον φωτίσασα τὸ φυσικὸν κά-
 τοπτρον [Προποντίδα] ἐγκατωπρίσθη ἐν αὐτῷ μετὰ πλείστης

δότης χάριτος. Πλεύσαντες δι' ὅλης τῆς νυκτὸς βαυκαλιζόμενοι ὑπὸ τοῦ μονοτόνου τῆς ἑλικὸς κρότου, καὶ ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ σάκφου σκίζοντος τὴν θάλασσαν, ἕμα τῇ Ἡῶ ὑποφωκούσῃ προσωρμίσθημεν εἰς τὴν ἐμπορικὴν πόλιν τῆς Ρεδαιστοῦ, εἰς ἣν ἀποβιβάσαντες τὰ δι' αὐτὴν προωρισμένα ἐμπορεύματα μετὰ ἡμῶρον ἀπεπλεύσαμεν.

Νῦν ἐλάβομεν τὴν γραμμὴν τῶν παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ρούμειλης κειμένων χωρίων καὶ κωμῶν [Γάρου χώρας, Μυριοφύτου Περιστάσεως κτλ.] εἰς τὰ ὅποια τοσοῦτον ἐπλησιάσαμεν, ὥστε ἠκούσαμε τοὺς κατοίκους συνδιαλεγόμενους καὶ ἀπερχομένους εἰς τὰ ἡμερησία αὐτῶν ἔργα, ὧν τὴν φιλοπονίαν ἀπεδείκνυον τρανῶς αἱ κατάρτυοι ὑπὸ δένδρων, καὶ ἀμπελώνων, καὶ σιτώνων πεδιάδων καὶ λιμῶνές των, καὶ διέκνομενων μέχρις αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ἄνευ προσεγγίσεως εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν χωρίων τούτων [ὡς ἐν τῇ ἐπιστροφῇ τοῦτο γίνεσθαι] στρέψαντες πρόωρον πρὸς ἀνατολὰς διηυθύνθημεν εἰς τὴν παρὰ τῷ Μαρμαρῷ κειμένην νῆσον Κούταλις, ἣτις θεωρούμενη ἐκ τῶν νῶτων ἔχει σχῆμα κήτους ὀγκώδους κειμένου πρηνοῦς ἐπὶ τῆς θαλάσσης· τὸ μὲν ἔν ἄκρον αὐτῆς ὑψόμενον εἰς ἀρκετὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέτρα σχηματίζει βουνόν, ἢ τὴν τοῦ κήτους κεφαλὴν, ἣς τὴν κορυφὴν κοσμεῖ ὡς στέμμα μονήδριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ τιμώμενον, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἐπιπεδούμενον ἀπολήγει εἰς οὐρανὴν ὡσαύτως κοσμεῖ ὡς θαλάσσιος μαρμαρίτης λευκὸν παρεκκλησίον ἀπριωμένον εἰς τὴν Παναγίαν Τριχάδα. Οὕτω λοιπὸν ὡς ἐκ τῆς μετὰ κήτους ὁμοιότητός της ἡ νῆσος κληθεῖσα παρὰ τῶν ἀρχαίων κατοίκων της Κήταλις, μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων Κούταλις, ἐπὶ τὸ εὐφρονότερον.

Κάμψαντες τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κεφαλὴν, εἶδομεν μετ' ὀλίγον παρουσιασθεῖσαν τὴν νῆσον κατὰ μέτωπον, καὶ πλησιάσαντες προσωρμίσθημεν.

Ἐὰν ἀγαπητῆ μου ἀναγνώστρια, εἶδετε ποτε ὀλόκληρον στῆφος κύκλων λευκῶν νηχομένων παρὰ τὴν ὄχθιν λίμνης, δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὸ γραφικὸν τῆς νήσου, τῶν δυορῶρων αὐτῆς λευκοκτίστων οἰκιῶν ἐγειρομένων παρὰ τὴν παραλίαν ἐν γραμμῇ καὶ λουομένων ὡς ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν κυμάτων, οἱ δ' εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν ἐγειρόμενοι ἀνευόμυλοι μὲ ἀνοικτὰς τὰς πέτρυγας ἔχουσι τὸ σχῆμα τῶν ἀνωτέρω πτηνῶν ἐκπτουομένων καὶ πετερυγίζόντων.

Μεταξὺ ἀπάντων διακρίνονται ἡ νεόδμητος κομψὴ ἐκκλησία τῆς *Εὐδαγγελιστρίας*· ἡ πλουσία καὶ ἀρκετὰ εὐρεῖα ἐκκλησία τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· [1] ἡ παρ' αὐτὴν νεόδμητος ὡσαύτως Ἑλληνικὴ σχολὴ διευθυνομένη ὑπὸ τέκνου τῆς Κουτάλειως καὶ ἡ δέκα πόδας ἀπέχουσα παλαιὰ οἰκία, ἡ θέσιν παρθεναγωγείου κατέχουσα καὶ ἥτις ὡς ἄλλη γλαυξ ἐπικλήθηται βράχου.

[1] Περὶ τῆς ἀνωτέρω μνησθείσης εἰκόνας ζῆ ἡ ἐξῆς πειράσας.

Πρὸ χρόνων πολλῶν πλοῖον Ἑλληνικὸν προσερχόμενον ἐκ Κ/πόλεως, ἐλιμενίσθη ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐν τῇ νήτῳ ἔφερε δὲ μετ' αὐτοῦ εἰκόνα μεγάλην ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ τέμπλου τῶν ἐκκλησιῶν, παριστώσαν τὴν κοίμησιν τῆς Θεομήτορος, ἣν ὁ πλοίαρχος ἐσκόπει νὰ μεταφέρῃ εἰς τινὰ νῆσον. Ἄμα λοιπὸν τῆς τρικυμίας κατευνασθείσης, τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς νήσου ὡς ἐκ τῆς ἀπόλυτου γαλήνης· πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐγεθέντος σφοδροῦ ἀνέμου ἠναγκάσθη νὰ ἀγκυροβολήσῃ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὄντος τοῦ ἀνέμου οὐρίου ἦρε τὴν ἄγκυραν· ἀλλὰ μόλις διέτρεξαν ὀλίγα μίλια αἴφνης ὁ ἀνεμος ἐκόπασε καὶ ἀπουκτέστη τελεία γαλήνη, ὥστε ἠναγκάσθη πάλιν νὰ προσωρμισθῇ ἐν τῇ νήσῳ.

Κατὰ τὴν νυκτὰ ἐφάνη εἰς τὸν πλοίαρχον γυνὴ τὸν τύπον φέουσα τῆς Θεομήτορος, ἣτις εἶπεν αὐτῷ— Μπατῶς, κοπιᾶσεις νὰ μακρυνθῇ τῆς νήσου ταύτης, οὐδέποτε θέλεις τὸ κατορθώσαι, ἐὰν δὲν ἀποβιβάσῃς ἐν αὐτῇ, ἣν κατέχεις εἰκόνα· καθότι ἐκεῖ ἐπιθυμῶ νὰ κατοικήσω». Ὁ πλοίαρχος ἐγεθεις τοῦ ὕπνου ἐξῆλθεν ἀμέσως ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ διεγήθη εἰς τοὺς κατοίκους· τὸ ὄραμα, οὗτοι δὲ μεταβάντες μετ' ἱερῶν καὶ ψαλμοῦδων ἐν τῇ πλοίῳ παρέλαβον τὴν ὀχυματοῦργον εἰκόνα καὶ μετέφερον αὐτὴν εἰς τινὰ ἐκκλησίαν ἄχρις ὅτου ἀνήγειρον αὐτῇ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ δράματος μέρος.

Τοιαύτη ἡ ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου θέα τῆς νήσου, ἀλλὰ θέσαντες τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διευθυνθέντες εἰς τὰ ἐνδύτερα ἀλλοῖαν παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐσχηματίσαμεν ἰδέαν· καθ' ὅτι τῶν ὀδῶν αὐτῆς οὐσῶν στενῶν καὶ κατακλιζομένων ὑπὸ βορβορωδῶν ὑδάτων προερχομένων ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εὐρισκομένων ὑπονόμεων καὶ ὑγρῶν προερχομένων ἐξ οἰκιῶν ἐν αἷς ταριχεύονται ἰχθύς, τσοσῆται ἀνεδίδοντο, δυσώδεις ἀναθυμιάσεις (πλήρεις βεβαίως ἐπιβλαβῶν μικροβίων) καὶ ναυτιώδεις ὀσμαι ὥστε ὀρμεμφύτως ἐθέσαμεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἰνός, μήτοι ὁ μεμολυσμένος ἀὴρ καθέξῃ τὴν θέσιν τοῦ ἤδη εἰσπνευσθέντος καθαροῦ καὶ ἀρωματώδους τῆς θαλάσσης ἀέρος· ἡ ἔλλειψις δ' αὐτῆ τῆς καθαριότητος προέρχεται ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν διευθυνόντων τὰ τοῦ τόπου, τῶν ὁποίων ἡ αἴσθησις τῆς ὀσπρήσεως ἀμβλεῖται τυγχάνουσα (ὡς ὑποθέτομεν) ἀδιαφορεῖ ἐὰν εἰσπνέῃ ἀρώματα ἢ ὀσμᾶς ναυτιώδεις, ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν· καὶ μῦθα ταῦτα ἡ Κούτζλις ἔχει τὸν καθαρώτερον καὶ ὑγιεινότερον ἀέρα ὑπερτεροῦντα κατὰ τοῦτο καὶ αὐτοῦ τοῦ τῶν Πριγκηπονήσων, καθ' ὅτι νότοι ὡς ἐπὶ παραδείγματι, εὐφλογία καὶ ἰλαρὰ, αἵτινες μαστίζουσι κατ' ἔτος τὴν Κων/πολιν, καὶ τὰς παρ' αὐτὴν πόλεις. μηδ' αὐτῶν τῶν Πριγκηπονήσων ἐξαίρουμένων. οὐδέποτε ἔθικαν τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἔστω καὶ ἀκαθάρτου ἐδάφους τῆς.

Διελθόντες ταχέως τὸ κατωκείμενον μέρος ἐξήλθομεν εἰς ἐξοχὴν ἀδενδρον· ὁδὸς δέ τις εὐθεῖα καὶ ὁμαλὴ περιστεφομένη ἔνθεν μὲν ἐκ σειρᾶς καταπρασίνων ἀμπέλων, μεστῶν σταφυλῶν, ἧς δρέποντες οἱ ἰδιοκτῆται προσέφερον ἡμῖν εὐχαρίστως· ἔνθεν δὲ ὑπὸ σειρᾶς χωραφίων, ὧν οἱ χρυσοὶ στάχεις ἔκλινον τὰς μεστὰς σίτου κορυφὰς των.

Βαδίσταντες ἐπὶ ἡμῶρον ἐφθάσαμεν εἰς σημεῖον, ἔνθα ἡ ὁδὸς, στεγνωμένη ἀπολήγει εἰς κλίμακα λαξευτὴν ἐπὶ τινος βράχου·

κατελθόντες αὐτὴν εὐρομεν μεταξὺ βράχων ἐφ' ὧν τὸ κῦμα θραύεται, πηγὴν γλυκέως ποσίου ὕδατος (νερὸ τοῦ ἄγρου Γεώργη), μετὰ κρήνης μαρμαρίνης ἐχούσης πρόσοψιν, ἀφ' ἧς τοὺς κατωτέρω ἀπέσπασα στίχους.

Πίετε ὕδωρ διαυγές καὶ κρυσταλλῶδες νᾶμα,
τὴν δίψαν κατασβέσατε τοὺς ῥύπους πλύνατ' ἄμα κτλ.

Πιόντες καὶ κατασβέσαντες τὴν δίψαν ἡμῶν εἰς τὸ ἀληθῶς κρυστάλλου ψυχρότητα ἔχον τοῦτο ὕδωρ ἐξ οὗ ἅπαντες οἱ κῆτοικοι ὑδρεύονται ἀνήλθομεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ κατηυθύνθημεν εἰς τὸν *Kalὸν Αἰμένα*· ἦν δὲ οὗτος παρὰ τοὺς πρὸς τὴν θάλασσαν πρόποδας τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Καὶ εἰς τοῦτο μὲν τὸ μέρος οὐδεμία ὑπάρχει οἰκία, ἐκτὸς ὀλιγίστων καλυβῶν αἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς καθέλκυσιν τῶν πλοίων κατὰ τὸν χειμῶνα· ἀλλ' ἡ παραλία τοσοῦτον ἐστὶ ζωγραφικὴ· ἡ ψάμμος τοσοῦτον λεπτὴ καὶ χρυσαυγῆς, οἱ χάλικες στίλβοντες τσοσῆτα ἀλλάσσουσι χρώματα λουόμενοι ὑπὸ τοῦ κύματος καὶ τοῦ Ἡλίου, ὥστε οὐδέποτε ἀποκάνει τις βαδίζων μὲ πόδας γυμνοῦς· βρέχων αὐτοὺς εἰς τὸ κῦμα, τοῦτο δ' ἐξαπλούμενον ἐπὶ τῶν κογχυλίων καὶ ἀποσυρόμενον ἀποτελεῖ τὴν τερπνοτέραν τῶν μελωδιῶν.

Μετὰ λύπης ἐγκατέλιπον τὸ θέαμα τοῦτο, καθ' ὅτι ἡ νύξ κατήρχετο ἤδη ἐπὶ τῆς νήσου· ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ λυκόφωτος κατήλθομεν εἰς τὴν παραλίαν, σκοπιῦντες γὰρ διανυκτερεύσωμεν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ· τῶν κατοίκων ὁμως τινὲς προσεφέρθησαν ἵνα μᾶς φιλοξενίσωσι· ἐδέχθημεν εὐγνωμόνως.

Ἐδηγήθημεν ἐν τινὶ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ παρετέθη ἡμῖν δεῖπνον συγκείμενον ἐξ ὀρνίθων, ἰχθύων νωπῶν καὶ ὀῶν [τοῦ κρέατος προβαίου καὶ βοείου, σπανίου ὄντος ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν κατοίκων.] Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκαθέσθημεν ἐπὶ σοφᾶ καὶ πίνοντες τὸν καφὲ ἀνεπνέομεν τὴν γλυκεῖαν νυκτερινὴν αὔραν, ἣτις εἰσήρχετο διὰ τῶν ἠνεωγμένων θυρίδων.

Ἡρώτησα τὸν φιλοξενούντά με περὶ τῶν πρώτων κατοίκων τῆς νήσου· ἐκεῖνος δὲ μοὶ διηγήθη τάδε.

«Καταστραφέντων οὕτω τῶν πρώτων κατοίκων ἔμεινεν ἡ νῆσος ἀκατοίκητος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἄχρις οὗ ἐλθόντες τινὲς ἀπὸ διάφορα μέρη καὶ εὐρόντες τὸ κλῆμα ὑγιεινὸν καὶ τὴν γῆν εὐφορον ἐκαλλιέργησαν αὐτήν. Εἰς ὀλίγα ἔτη ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου ἠύξησε καὶ τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον μεταφέρων ἐκ Ρωσσίας εἰς πᾶσας τὰς παραλίους Εὐρωπαϊκὰς πόλεις πλούσια ἐμπορεύματα.

«Οἱ κάτοικοι ἦσαν εὐτυχεῖς. Οἱ πλούσιοι ἔζων ἐν ὁμονοίᾳ μετὰ τῶν πτωχῶν ἡ δὲ ἐπαιτεία ἦτο ἐξωρισμένη μακρὰν τῆς νήσου.

«Ἄλλ' ἐπὶ πάντων ὑπάρχει ἀκμὴ καὶ παρακμὴ... Ἡ εὐζωία τῶν κατοίκων διαρκέσασα ἐπ' ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἐτῶν ἤρξατο νὰ ἐκλίπῃ. Τῶν πλοίαρχων καὶ ἐμπόρων ἀποθανόντων οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπώλησαν τὰ πλοῖα, ὡς καταστάντα ἄχρηστα ὑπὸ τῆς ἀτμοπλοΐας. Μὴ δυνάμενοι δ' ἄνευ πλοίων νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ ἐμπόριον, ἐγκατέλιπον τὴν νῆσον. Ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν τελευταίων τούτων, τινὲς ἐπανακάμψαντες ἐν τῇ νήσῳ ὑπενθυμίζουσι διὰ τῆς εὐπορίας καὶ εὐποΐας αὐτῶν τὴν προτέραν εὐκλείαν τῆς. Οἱ λοιποὶ καταλιπόντες τὴν ὀλίγιστον κέρδος ὑπισχυομένην καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον· ἄλλοι μὲν ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ ναύτου περιέρχονται διὰ πλοίων Εὐρωπαϊκῶν πᾶσας τὰς παραλίους πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἐκμανθάνοντες εὐχερῶς καὶ τὰς γλώσσας αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ὡς πλοίαρχοι πλοίων (ἐκ τῶν λεγομένων καϊκιῶν) ἐμπορεύονται, τὸν οἶνον, τοὺς τεταριγευμένους ἰχθῦς, τὸν τυρόν, τὰ σῦκα καὶ τὰς σταφίδας. Παλαιότες ἀεννάως μετὰ τῶν στοιχείων ἀπέκτησαν χαρακτῆρα ζωηρὸν καὶ ἀτρόμητον· (ὡς

τρανῶς ὑποδεικνύται ὑπὸ τοῦ τέκνου αὐτῆς *Παραγῆ*, δευτέρου Ἡρακλέους ἐπικληθέντος) ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ δὲ μετὰ ξένων εἶδος πολιτισμοῦ ὁποῖον σπανίως ἀπαντᾷ τις εἰς τοσοῦτον περιωρισμένον μέρος.

» Ἰδίως διακρίνονται διὰ τὴν πρὸς τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα στοργὴν των.

» Ἐν ὅμως μέγα ἐλάττωμα ἐπισκιάζει τὰς ἀνωτέρω ἀρετάς· ὁ μέγας ὃν τρέφουσι πρὸς ἀλλήλους φθόνος, οὐδέποτε χαίροντες διὰ τὴν πρόοδον καὶ εὐτυχίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ των· τὸ δὲ λόγιον: οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι ἐφαρμόζεται κάλλιστα ἐπ' αὐτῶν.

» Τὸ ὥραϊον φύλον ἐκτὸς τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ κλίσεως πρὸς τὴν πολυτέλειαν, διακρίνεται διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ φιλομάθειάν του· μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται καλαὶ οἰκοδόσποινοι καὶ φιλοστοργώτατοι μητέρες. Τὸ πρὸς τοὺς συζύγους αὐτῶν αἰσθημα εἶναι τόσον βαθύ, ὥστε καταπτᾶ ἀπίστευτον τὸ κατωτέρω ἔθιμον.

» Ὅταν ἐγγαμος ἀνὴρ κλίνει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ξῆφος τοῦ θανάτου, ἡ σύζυγος δὲν κείσται μὲν ζῶσα ὡς ἐν Ἰνδία, κλείσται πλὴν ζῶσα ἐν τῇ ὡς τάφος πλέον θεωρουμένη οἰκίᾳ αὐτῆς (καὶ ἐὰν αὕτη εἶναι δεκαοκταέτις) καὶ δὲν ἐξέρχεται παρ' ὅταν ὁ χρόνος μαράνη τὸ κάλλος καὶ τὴν νεότητα· οὐδέποτε δὲ λαμβάνει ἕτερον σύζυγον.» (1)

Καθ' ὅσον ἐκρίνα αἱ οἰκίαι ἔσωτερικῶς εἶναι καθαρῶταται καὶ ἠδρεπισμέναι δι' ἐπίπλων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀνατολῆς.

Μεσονύκτιον ἐσήμηνεν εἰς τὸ ἐκκερμῆς ὅτε ἀπῆλθομεν εἰς τὰς κλινὰς μας· ἅμα δὲ τῇ προσκλήσει τοῦ ἀλέκτορος ἠγέρθημεν ἵνα

[1] Τὸ ἔθιμον τοῦτου δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, καθ' ὅτι μόνον γυνὴ δύναται νὰ ὑποκύψῃ τῇ ἐκουσίᾳ ταύτῃ ποιῆ.

χαίρεισθωμεν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ βουνοῦ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Μετὰ κοπιώδη ἀνάβασιν ἀφίχθημεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Τότε ἐξετυλίχθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας εἰκὼν ἀξία τῆς γραφίδος μεγάλου ζωγράφου. Ἐν πρώτοις μὲν οἱ λόφοι καὶ τὰ ὑψώματα τῆς νήσου ἰσοπεδωθέντα ὡς ἐκ μαγείας ἀπετέλεσαν ἀπέραντον ἔκτασιν κεκαλυμμένην ὑπὸ πρασίνου τάπητος, οὗ τὰ ἄκρα ἐκόσμουσαν ὡς μαργαρίται· αἱ ὡς μικροσκοπικαὶ καλύβαι καταστῆσαι λευκαὶ οἰκίαι· αἱ κορυφαὶ τῶν κωδωνοστασιῶν ὑψοῦντο ὡς λεπτοὶ κίονες· ὁ δὲ ἀπὸ τῶν καπνοδοχῶν ἀναθρώσκων καπνὸς ἐκάλυπτεν ὡς διαφανῆς νυμφικὸς πέπλος ταύτην τὴν εἰκόνα.

Στρέψασα εἶτα τὸ βλέμμα πρὸς ἀνατολὰς ἠτένισα δευτέραν εἰκόνα. Τὴν γείτονα νῆσον Ἀρουσίαν ἢ [Ἀφιοῦσαν] γνωστὴν διὰ τὸν μέλανα καὶ γλυκὺν ἄκρατον οἶνόν της, ὃν καὶ αὐτὴ ἢ Εὐρώπη φιλοξενεῖ ἤδη εἰς τὰς ἀποθήκας της. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς νήσου ἐγείρονται δύο νησίδρια τὸ μὲν ἐν Φαράριον λεγόμενον ὡς ἐκ τοῦ κατὰ τὴν νύκτα ἀναπτομένου φάρου ὑπὸ τῆς Ὁθ. κυβ. τὸ δὲ ἕτερον Μαμαλίδς [ἀκατοίκιτον]. Ὁπισθεν αὐτῶν τὴν νῆσον Προϊκόνησον· εἰς τὰ πλάγια τῆς Κουτάλεως ἢ νήσος τοῦ Μαμαραῖ ἐγείρει τὰς Μαμαρίνας κορυφὰς της. Πόρρωθεν τὰ κατὰφυτα βουνὰ τῆς Ρούμλης· τὴν εἰκόνα δὲ ταύτην ἔσπερε διὰ χρυσοπορφύρων στεφάνων ὄπισθεν τῶν βουνῶν τοῦ Καπιτάιλη ἀνατέλλον ἥλιος. Εἰσῆλθον ἐν τῇ μονῇ ἢ ἡρειπωμένῃ ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐπισκευάζωσι· ἀσπασθεῖσα δὲ τὴν εἰκόνα ἐξῆλθον. Καταβαίνοντες τὸ βουνὸν προῦχωρήσαμεν ἀρκετὸν διάστημα.

Πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς νήσου εἶδομεν ἀναφανεῖσαν μεταξὺ βράχων, ὡς φωλεὰν λάρων, λουομένην ὑπὸ τῶν κυμάτων μικρὰν ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς τιμωμέ-

νην. Ἐπόρρησα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ναῶν, διότι ἐνθ' αἱ οἰκίαι, συμποσοῦνται εἰς τετρακοσίας ἔχει περὶ τοὺς δέκα ναοὺς καὶ ναΐσκους. Τοῦτο βεβαίως προέκυψεν ὡς ἐκ τῶν πάλαι μονῶν ὧν τὰ ἐρείπεια ἀνευρίσκοντες οἱ κάτοικοι ἤγειρον ἐπ' αὐτῶν ἐκκλησίας εἰς ἀνάμνησιν. Ἐκδηλοῦται δὲ τὸ εὐσεβεῖς φρόνημα αὐτῶν ὡς καὶ ἐξ αὐτῆς των τῆς προθυμίας καὶ εὐσεβείας μεθ' ὧν σπεύδουσιν ἅμα νοσήσωσιν εἰς τὰ ἱερὰ ἐνδαιτήματα εἰς ἃ διημερεύουσι ἐπὶ τεσσαρακοθήμερον· ἡ δὲ πίστις πλειστάκις σέσωκεν αὐτοὺς· περιφρονοῦσι δὲ τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, οἵτινες νοσοῦντες προστρέχουσιν εἰς τοὺς Μάγους καὶ τὰς ἀθιγγανίδας ἵνα ἰαθῶσιν.

Ἐποῦ ἐπίομεν ἐκ τοῦ ἀπὸ βράχου ἀναβλύζοντος ἀγίγασμα-ἐτράπημεν ὁδὸν ἣτις ἦγε μεταξὺ ἀμπέλων μέχρι τῆς ἄκρας τῆς τοῦ κήτους οὐρᾶς. Ἐκ τῆς ἄκρας ταύτης εἶδομεν τὸν ἐν εἶδει ἡμικυκλίου εὐόρμον λιμένα τῆς νήσου εἰς ὃν κατὰ τὸν χειμῶνα ὄρμοῦσι πλεῖστα Εὐρωπαϊκὰ πλοῖα.

Ὁ ἥλιος ἦτο εἰς τὸ Ζενίθ του, ὅτε ἠκούσθη σύριγμα προσερχόμενον ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου καλοῦν ἡμᾶς πρὸς ἀπόπλουν. Σπεύσαντες εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἀποχαιρετίσαντες τοὺς φιλοξενήσαντας ἡμᾶς, ἐπεβιβάσθημεν καὶ χραντες τὴν ἄγκυραν ἀπεπλεύσαμεν κατευθυνόμενοι εἰς τὴν νῆσον τοῦ Μαμαραῖ, ἔνθα ἐπὶ ἡμίσειαν μόνον ὥραν παραμαίναντες κατηθύνθημεν εἰς Προϊκόνησον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κίζικον· ὅπου προσωρμισθέντες παρὰ τὴν ἀποβάθραν τῆς Ἀρτάκης διενυκτερεύσαμεν.

Αἱ οἰκίαι τῆς ἀνωτέρω πόλεως ἅπασαι εἰσὶ παλαιαὶ καὶ χαμηλαὶ διακρίνονται δὲ μεταξὺ αὐτῶν παράλιοι τινὲς οἰκίαι πλουσίων, ἢ ἀγορὰ, καὶ ἡ πλουσιωτάτη καὶ ὠραία ἐκκλησία τῆς μητροπόλεως μετὰ τῶν δύο κωδωνοστασιῶν της. Αἱ διερχόμεναι νεαραὶ γαλακτοπώλιδες εἰσῆρχοντο φαειρὰ ἐντὸς τοῦ

ἀτμοπλοίου φέρουσαι ἀντὶ ἐσθῆτος *σα.λωάριον*, συνήθη τοῦ τόπου στολήν.

Τῇ ἐπαύριον λοιπὸν ἅμα τῇ Ἡῶ ἀπεπλεύσαμεν διελθόντες δ' ὕπισθεν τῆς Ἀφουσίας ἀφίχθημεν εἰς μικρὸν χωρίον, οἰκούμενον ὑπὸ Ὀθωμανῶν (.καὶ καλούμενον *Καρά-Μπουργά*) καὶ ἐξάγον δημητριακὰ. Ἐπὶ τοῦ χωρίου τούτου σώζονται ἔτι τὰ εἰσέπια τῆς Ἀρχαίας τοῦ Πριάμου πόλεως Τρωάδος.

Ἐκεῖθεν δὲ διαβάτες καὶ πάλιν ὕπισθεν τῆς Κουτάλεως ἦν ἀπεχαιρετήταμεν διὰ τελευταίαν φορὰν κατηυθύνθημεν εἰς Ρούμελιν. Ἀποδιβάσαντες δὲ εἰς πάντα τὰ χωρία τὰ ὁποῖα διήλθομεν τὴν προτεραίαν, χωρὶς νὰ σταθῶμεν, τοὺς ἐπιβάτας καὶ ἐμπορεύματα ἀπήλθομεν καὶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ραιδεστοῦ· εἰς ἣν διαμεινάντες τρεῖς ὕλας ὥρας ἀπήλθομεν ἀφοῦ ἄρκετους παρελάβομεν ἐξ αὐτῆς ἐπιβάτας.

Ὅτε ἐκχύσαμεν τὴν ἄκραν τοῦ *Σεράι-Μπουρνού*, ὁ κατελθὼν ἐν τῇ ἀναχωρήσει μας εἰς τὰ βασιλεία τοῦ Ποσειδῶνος Μουσηγέτης Ἀπίλλων, ἀνήρχετο ἐξ αὐτῶν ὀχούμενος ἐφ' ἄρματος πυρίνου καλύπτων τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων διὰ πορφύρας καὶ βύσσου καὶ ἀναδεικνύων ἔτι μᾶλλον τὴν ἀπεριγραπτον αὐτῆς καλλονήν.

ΠΥΘΙΑ.

Ἐν Κων/πόλει, 8/βρίου 22 1887.

ΤΗ: ΦΙΛΗ: L. M.

ΚΡΑΥΓΗ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΕΩΣ.

Patience, Courage, sentiments
de deuil. Mme de Staël.

Ὁραίαν τινὰ θερμὴν τοῦ Ἰουλίου ἐσπέραν ἀφοῦ ὁ πρὸ ὀλίγου καταδὺς ἦλιος, ἐμστρίασε τὸν ἀφόρητον τῆς ἡμέρας καύσωνα,

ἐξήλθον κατὰ τὸ σύνηδες πρὸς περίπατον μετὰ τινος φίλης μου. Ἡ γαλήνη καὶ ἡ μεγαλοπέπεια τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, πρὸς συγκινήσεις τὴν ψυχὴν μου διέθεσεν· ἡ δὲ σύντροφός μου τὰ αὐτὰ συναισθανομένη ἐπρότεινέ μοι πρὸς τὸ μεμονωμένον τῆς νήσου Ἀντιγόνης νὰ διευθυνθῶμεν μέρος, ἵνα κατὰ μόνας καὶ ἐν σιγῇ, ἀπολαύσωμεν τοῦ ἰλαροῦ ἐκείνου θεάματος. Μόνοι διηρχόμεθα τὴν ὠραίαν καὶ γλοερὰν ἀτραπὸν καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ μὲν ὑψοῦτο, ὠραῖον, καὶ καταπράσινον τὸ ὄρος κοσμούμενον ἀείποτε δι' αἰθιαλῶν πευκῶν, καὶ ἄλλων διαφόρων θάμνων, πρὸς τ' ἀριστερὰ δὲ, ἀπειρος καὶ εὐρεῖα ἐξεστίνετο πρὸ ἡμῶν ἡ θάλασσα, καὶ τὸ ἤρεμον κῦμα φιλοῦν ἡδέως, τὴν ὠραίαν ἀκτὴν ἐφλοίσβιζεν, ὁ δὲ γλυκὺς αὐτοῦ φλοῦσθος κατεκίλει τὰς ἀκοάς μας, καὶ συνεκίνηε τὰς παρθέτους καρδίας μας. Οὕτως ἐχωροῦμεν ἀμφοτέραι ἐν σιγῇ, ὅτε ἐπὶ τινος, πρὸς τὴν θάλασσαν προέχοντος λίθου, διεκρίνομεν καθήμενῃν ρευθὴν νεάνιδα. Ἔστημεν, καὶ μικρὰ μόνον ἀπόστασις ἡμᾶς ἀπ' αὐτῆς ἐχώριζεν· ἀλλ' ἡ νεάνις, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ παραδεδομένη σκέψει, οὐδὲ κἄν ἡμᾶς παρετήρησεν. Ἀγνοῶ ὁποῖον ἀκαταμάχητον γόητρον πρὸς αὐτὴν μὲ προσεῖλκεν· τὴν ἠτένισα συμπαιῶς, καὶ ἡσθάνθη ἐμαυτὴν ἰσχυρῶς συγκινομένην· ἐφάνη μοι ὅτι ἔβλεπον πρὸ ἐμοῦ τὴν *Σαπφῶ* ἐτάζουσαν ἀταράχως τὸ κῦμα. Ἔῖχε τὸ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ ἐθεώρει περιλύπως τὸν πόντον, ἡ δὲ μελαγχολικὴ τοῦ προσώπου τῆς ἔφρασις ἐδήλου μυστικὴν ἀγωνίαν.

Συνήντησεν ἐν τῇ ἀκαταλήπτῳ ταύτῃ ἀτραπῷ τῆς ζωῆς νεανίαν εὐαίσθητον καὶ ἐνθουσιώδη· ἠγάπησε γλυκεῖαν καὶ μυστηριώδη ὑπαρξιν, ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν λαλῶν ὁ *Lamartine* ἐν τῷ *Ραφαήλ* λέγει: « *On les voit à travers la terre et jusqu'au ciel, et quand on ne les voit plus l'œil reste comme aveugle d'éblouissement.* » Ἐλάτρευσε μυστικῶς ἐν τῇ ψυχῇ τῆς τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο ὄν ἐθεοποίησεν αὐτὸ καὶ ἐν προσευχῇ τὰς σκέ-

ψεις καὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐκοινωνεῖ. Ἄλλ' ἡμέραν τινά, βαρῦς τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπήχησεν ὁ κώδων, καὶ ἡ νεαρά κόρη ἀφυπνίσθη.

Τὸ γλυκύ καὶ τρυφηλὸν ὄνειρον διελύθη, καὶ ἡ μαγικὴ σκιά ἀπέπετη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἡ δὲ εὐδαμονία ὤχετο ἀπιστρεπτεῖ. Καὶ ἰδοὺ διατὶ θλιβερώς τὸν πόντον προσητένιζεν, καὶ ἰδοὺ διατὶ αὐτὸν ἐπιτιμητικῶς αὐτὸν ἐθεώρει. Ἐζήλευσε τὰ πελάγη, διότι εἶδον αὐτὸν ἐπιβαίνοντα, καὶ ἐφθόνησε τὸν Ὠκεανὸν, διότι ἀφῆρπασεν αὐτῆς τὴν εὐτυχίαν. Γαλαῖνα κόρη! Δὲν ἐξερράχης εἰς γόους καὶ λυγμούς, ἀλλ' ἐν σιγῇ τὴν θλίψιν περιεβλήθης!

Μάτην ὅμως ἐνόμισας ὅτι τὸ ὄνειρον τοῦτο ὅπερ τόσω τρυφερώς ἐν τῇ καρδίᾳ σου περιέβαλες, θὰ θάψης ἐν τῷ τάφῳ τῆς λήθης: Ἀγεῖς καὶ θὰ ἀλγῆς ἐσαεῖ. Ἡ δὲ προσφιλὴς αὐτῆ εἰκὼν, οὐδέποτε τῆς ψυχῆς σου θὰ ἀπολειφθῇ, διότι δι' αὐτῆς συνησθάνθης τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν. Ἄγνων διατὶ ἡ θεὰ ἐκεῖνη τῆς κόρης μὲ συνειλίθησε. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἀποθαυμάσω τὴν Ἰ'πομορῆν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀλγούσης ἐκεῖνος νεάνιδος, ἐξηκολούθησα περιδάκρυς τὸν περίπατόν μου ἀνάφωνοῦσα ἐν ψυχικῇ ἐκρήξει μετὰ τῆς πολυπαθοῦς ἡρώιδος τῆς *Stael* (*la patience, le courage, sentiments de deuil.*)

Ἐν Κ/πλει, τῇ 26 8/βρίου 1887.

X. K.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

Ψῦχος φοβερόν! ἡ χιὼν πίπτει διαρκῆς καὶ πυκνή: αἱ τολμηρότεραι Βυζαντιναὶ κομψότητες ἠναγκάσθησαν νὰ κρύψωσιν ὑπὸ βαρῦ ἐπανωφόριον, τὰ κάλλη τῆς ὀσφύος αὐτῶν. . . ὀλίγη ἀπογοήτευσίς ἀλλὰ... πολλὴ θερμότης.

Νεῆνις κρύπτουσα ἐντὸς θερμοῦ ἐπιχειροῦ τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας, βαδίζει ἢ μᾶλλον ἵπταται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Κερδέκ* κρούσασα δὲ τὴν ἀπέναντι τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ θύραν ἔσθη.

— Ἡ Μελίνη.. ἡ Μελίνη.. ἠκούσθησαν φαιδραὶ φωναί, καὶ δύο χαριέστατα παιδάκια ἐρρίφθησαν εἰς τὸν λαμὸν τῆς νεάνιδος.

— Εὐχαριστῶ ἀδελφάκιζα μου, ἐψιθύρισεν ἡ Μελίνη, εἰσερχομένη μετὰ τῶν παιδίων εἰς ἰσόγειον τινα αἵθουσαν.

Ἡ αἴθουσα ἦν ἀρκούντως εὐρύχωρος θερμαινομένη ὑπὸ κομψῆς θερμάστρας. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ὠσειδῆς τράπεζα ἦν πλήρης μουσικῶν τεμαχίων, ἐξῶν τὸ ἐν ἡμιτελές. Εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς θερμάστρας πλευρᾶν, εὐρίσκειτο πολύτιμον κύμβαλον: τὰ πάντα ἦσαν καθαρὰ. τὰ πάντα φαιδρά.

Ἡ Μελίνη ἐξήγαγε τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτια ἐθέρμανε τὰς παιδικὰς χεῖράς της, καὶ ἐτακτοποίησε τὴν τράπεζαν διὰ τὸ γεῦμα.

— Φιφὴ σήμερον εἶναι ἡ σειρὰ σου νὰ εἴπῃς τὴν προσευχὴν.

Ἡ μελανόφθαλμος κορασὶς διὰ φωνῆς γλυκείας προσηυχῆθη.

— Κρυὼν μὲν ἐλσημοσύνη!!! ἀντήχησεν, αἶφνης, τρέμουσά τις φωνή.

Ἡ Μελίνη ἠνέωξε τὴν ἐξώθυραν καὶ εἰσῆλθεν ὀδηγοῦσα κατὰ ψυχρὸν καὶ ἀσθениκὴν γραίαν.

— Κάθισαι ἐδῶ κυρά, εἶπεν ἡ κόρη τοποθετοῦσα τὴν γραίαν πλησίον τοῦ πυρὸς καὶ προσφέρουσα αὐτῇ εὐχυμὸν ζωμῶν.

Ἡ γραία συγκινημένη ἤρχετο.

Βήματα ἀνδρικά ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ ἄνω ὀρόφου: ἡ Μελίνη ἠρρυθρίασε καὶ τοποθετήσασα τὰ σκεύη τῆς τραπέζης, ἔλαβε τὴν γραφίδα ὅπως περατώσῃ τὸ ἡμιτελές μουσικὸν τεμάχιον.

Τὰ δύο παιδία ὠμίλου σιγηλῶς.

— Τάκη, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε τῆς Μελίνης εἶπεν ἡ Φιφὴ σοβαρῶς.

— Ναί βέβαια, δὲν θὰ μᾶς μαλώσῃ ἡ Μελίνη, εἶπεν ὁ παῖς.

— Ὡ καθόλου, ἐκείνη μᾶς λέγει νὰ βοηθοῦμε τοὺς πτωχοὺς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ Μελίνη θέσασα τὴν γραφίδα ἐπὶ τοῦ χελουὺς τῆς ἐσκέπτετο βαθέως.

— Μελίνη, ἐψιθύρισε πλησιάζων ὁ Τάκης, ἐνῶ ἡ παρθένος ἐσκίρτα.

— Τί θέλεις ἀγγελοῦδί μου; εἶπε συνελθοῦσα.

— Ἡ Φιφὴ κ' ἐγὼ ἔχομε ἀπὸ δύο ἐπανωφόρια, κι' αὐτὴ... ἡ Χριστιανὴ κρυώνει... Δὲν κάμει...

Ἡ Μελίνη διέκοψε τὸν ἀδελφὸν τῆς δι' ἐνὸς φιλήματος· ἦτο περιδακνὸς καὶ ἐσφιγγε τὰ δύο παιδιὰ στοργικῶς.

— Καλὰ μου παιδάκια, δὲν συλλογισθήκατε πῶς εἶσθαι μικρὰ, καὶ μέσα ἴσὰ βουχάκια σας δὲν χωρεῖ οὔτε τὸ δακτύλι τῆς χριστιανῆς;

— Ἄ ναί! εἴμεθα μικρὰ... ἀνέκραξαν περίλυπα τὰ παιδιὰ.

— Μὴ λυπεῖσθε διόλου εἶπεν ἡ Μελίνη καὶ ἀνοιξάσα ἱματιοθήκην ἔλαβεν ἐπανωφόριον, ὅπερ ἔρριψεν εἰς τοὺς ὄμους τῆς ἐπαίτιδος ἐγειρομένης τὴν στιγμήν ἐκείνην ἵνα φύγῃ.

— Μὴ φύγῃς κυρὰ εἶπε γλυκέως ἡ Μελίνη, ἔξω ἡ παγωνιὰ εἶνε ἀνυπόφορη.

— Ὅχι κόρη μου, δὲν γίνεται, πρέπει νὰ φύγω, ἐψιθύρισε ἐγνωμόνως ἡ γραία, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν δακρυβρεκτοί.

— Ὡστὸ καλὸ κυρὰ, εἶπεν ἡ κόρη θέτουσα ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ βελαντίου τῆς, ὀλίγα νομίσματα εἰς τὴν χεῖρα τῆς γραίας.

Μόλις ἡ γραία ἐξῆλθε καὶ διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, εἰσῆλθε κομψὸς καὶ σοβαρὸς νεανίας.

— Καλημέρα Κύριε Βύρων, εἶπον τὰ μικρὰ πλησιάζοντα ταλμηρῶς τὸν εἰσελθόντα κύριον. — Ἡ Μελίνη ἀπουσιάζει, ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

— Ὅχι, Κύριε Βύρων, παραβιάζει τὴν χριστιανὴ ποῦ ἔφαγε μαζύ μας.

— Τί φλιαρεῖτε; ἀνέκραξεν ἡ Μελίνη, εἰσερχομένη τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Ἀγία Μελίνη! ἀνεφώνησεν ὁ νεανίας θλίβων τὴν μικρὰν τῆς κόρης χεῖρα.

— Μελίνη, ἦλθον νὰ σὲ ζητήσω τέιον, προσέθηκε μετ' ὀλίγων.

Ἡ Μελίνη φαιδρὰ καὶ ταχεῖα ὡς αἰθερία νύμφη παρεσκεύασε τὸ τέιον ἐνῶ ὁ Βύρων ὕψου βλέμματα πλήρη στοργῆς καὶ σεβασμοῦ ἐπὶ τῆς χαριέσσης παρθένου.

— Γνωρίζεις Μελίνη, πόθεν ἔρχομαι;

— Βεβαίως ὄχι.

— Ἀπὸ τῆς κ. Φρόεντιν.

Ἡ Μελίνη ἠνοιξεν ἐκπληκτα ὄμματα.

— Ἦδη δὲ ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας μεταβαίνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Τί ἔκαμες εἰς τῆς κυρίας Φρόεντιν;

— Δὲν θὰ τὸ μάθῃς πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης.

— Καὶ ἐὰν σὲ παρακαλέσω;

— Ὡ Θεέ μου πόσον ἔπλασας τὴν Εὐαν περίεργον; ἀνέκραξε γελῶν.

— Μὴ μοῦ εἶπῃς τίποτε... ἐγὼ τώρα ἔχω μάθημα εἰς τῆς κ. Φρόεντιν καὶ θὰ τὰ μάθω ὅλα.

— Ἐχει καλῶς· ἀλλ' ἀκουσον ἐν πρώτοις ἐν εὐχάριστον.

— Ὡ Βύρων... λέγε.

— Χθὲς ἀφίκοντο ἡ μήτηρ μου καὶ ὁ ἀδελφός μου.

— Τί εὐτυχῆς ποῦ εἶσαι; ἐψιθύρισε ἡ νεῆνις ἀναλογιζομένη τὴν ἰδίαν ὡς ἐκ τῆς ὀρφανίας μόνωσιν.

— Δέχεσαι νὰ σὲ συστήσω τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν μητέρα μου;

Μικρὰ νεφέλη ἐσκίασε τὴν Μελίνην, ἐνῶ ἔλεγε.

— Ὑπὸ ποῖον τίτλον;

— Ὑπὸ ποῖον τίτλον ;

— Ναί.

Ὁ νεανίας ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτια αὐτοῦ, ἠσπάζθη τὰ μικρὰ διερχόμενος δὲ πρὸ τῆς Μελίνης ἐψιθύρισε·

— Δὲν ἀρκεῖ ὁ τίτλος περιληψμένης μελλονύμφου ;

— Ὁνειρον ! εἶπε, περίδακρυς ἢ παρθένος, ἐνῶ ἡ θύρα κλειομένη ἐξηφάνιζε τὸν Βύρωνα.

— Τώρα μικρά μου, πηγαίνετε εἰς τῆς διδασκαλίσης σας· Τάκη, ποῦσεχε τὴν Φιφὴ νὰ μὴ πέση.

Τὰ δύο παιδιὰ ἀσπασθέντα τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν ἀπῆλθον, ἐκείνη δὲ ἐνδυθεῖσα ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν σπυροδουσα.

Τὸ κομψὸν κηρωτὸν αὐτῆς ἐπανωφόριον, ἐγένετο κατάλευκον ἐκ τῆς χιόνος μέχρις οὗ φθάση εἰς τὴν εὐθείαν τοῦ Πέρα ὁδόν. Ἀπέναντι τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας ἔστη· ἡ ὑπερήφανος λιθόκτιστος οἰκία ἦν τὸ τέμα τῆς ὁδοῦ αὐτῆς.

Ἀνῆλθεν εἰς θερμὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν· γηραιὰ κυρία φέρουσα δίσοπτρα ἐπὶ τῆς ἀρκούντως κλασικῆς βινός· τῆς ἔπλεκε περικνημίδα. Πλησίον τῆς ἐστίας ἑτέρα νεωτέρα Κυρία ἀνεγίγνωσκεν ἐφημερίδα, καὶ νεαρὰ κόρη παίζουσα κύμβαλον ἀπεκοιμήθη ἐπ' αὐτοῦ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μελίνη εἰσῆλθε, μέγα ἐκκρεμὲς ἐσήμανε τὴν μίαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ γηραιὰ Κυρία ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἰδοῦσα τὴν Μελίνην, εἶπε φιλοστόργως.

— Ἀγγλὶς εἰς τὰς ὥρας τῆς ἡ ἀγαπητῆ Μελίνης.

— Τὸ καθῆκόν μου, καὶ ἐπομένως τὸ καθῆκον μιᾶς διδασκαλίσσης Κυρία μου.

— Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἐκοιμήθη, εἶπεν, ἡ ἀναγινώσκουσα κυρία.

— Ἀπατῆσθε μαμμά μου, εἶπεν ἡ κόρη δεῖξασα δύο γοργοὺς μέλανας ὀφθαλμούς μηδὲν κοινὸν πρὸς τὸν ὕπνον ἔχοντας.

Ἡ Μελίνη ἐκάθησε πλησίον τῆς Μαργαρίτας λέγουσα·

— Σοὶ ἔφερα ἀγαπητῆ μοι, ἐν τουρκικὸν μελόδημα παθητικώτατον θὰ τὸ ἀγαπήσης πολὺ.

Ἦν στιγμὴν ἐκείνην ἐπειδὴ ἤλθον ξένοι αἱ δύο Κυρίαί Μάμη καὶ μήτηρ τῆς Μαργαρίτας ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης.

Τὸ μάθημα διήρκεσε περὶ τὴν μίαν ὥραν, ὅτε ἐπερατώθη, ἡ Μαργαρίτα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μελίνης καὶ τὴν παρετήρησεν ἀτενῶς.

— Ἀπόψε θὰ ἔλθῃς Μελίνη μου ;

— Ἡξέυρεις ὅτι ἂν ἔλθω τὰ ἀδελφάκια μου θὰ μείνουν μόνα.

— Ὡ ! ἂς ἔλθουν καὶ ἐκεῖνα νὰ κοιμηθοῦν μὲ τὴν Ἰριδάμας.

— Τέλος... δὲν σοὶ δίδω λόγον.

— Ὡ ! ἔλθῃ νὰ μὲ ἴδῃς εὐτυχῆ.

— Πῶς... ἡ ἄγνωστος ἐκείνη θεότης σου ;

— Ἀνῆκει εἰς καλλίστην οἰκογένειαν, ἔχει δὲ ἀδελφὸν ὅστις ἐζήτησε δι' ἐκεῖνον τὴν χεῖρά μου παρὰ τῆς μητρός μου. Πρὸ μικροῦ δὲν ἐκοιμώμην... ὠνειροπόλουν.

— Εὐτυχῆς Μαργαρίτα ! εἶπεν ἡ Μελίνη γλυκέως, εἶσαι ἀξία τῆς εὐτυχίας σου.

— Ἴδὲ δὲν ἔχει εὐγενῆ καὶ πιστὴν φυσιογνωμίαν ; εἶναι δυνατὸν μορφή τοιαύτη ν' ἀπατᾷ ; ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα ἐξάγουσα ἐκ τῶν στηθῶν τῆς μικρογράφημα, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν τῆς πορφυρωθὲν ἐκρύβη ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς Μελίνης.

Ἡ Μελίνη ἰδοῦσα τὴν εἰκόνα ὠχρίασε· μόλις δι' ὑπερπυρρῶν ἰσχύος συνεκρατήθη.

— Εἶναι δυνατὸν μορφή τοιαύτη ν' ἀπατᾷ ; εἶπε πικρῶς, ἐπαναλαμβάνουσα τὰς λέξεις τῆς Μαργαρίτας. Καὶ σφογγίσασα πύρινον δάκρυ ἠσπάζθη τὴν Μαργαρίταν καὶ ἐξῆλθε.

— Ὡ Βύρων, Βύρων ψιθυρίζουσα, διατὶ μὲ ἠπάτας ; τί σοὶ ἔπταισεν ἡ ὀρφανή ;

Μεταβῆσα οἶκαδε ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς αἵμασσοῦσης καρδίας της τὰ μικρὰ πλάσματα, ὧν ἦτο ἡ μόνη προστάτις.

Ἡ Οὐρανία Μελίνη, ἦτο κόρη σπουδαίας οἰκογενείας, τὴν μητέρα ἀπώλεσε πρὸ πενταετίας, τοῦ δὲ πατρὸς ἔφραεν ἔτι τὸ πένθος. Ἐτυχεν ἐπιμελοῦς ἀγωγῆς καὶ ὠρκίσθη πρὸς τὸν θνήσκοντα πατέρα της νὰ γείνη μικρὰ μήτηρ τῶν δύο ἀδελφῶν της.

Ἡ πενία, οὐδόλως ἐφόβισε τὴν παρθένον, ἀλλὰ ζήτησασα παρὰ τιμὰ οἰκογενεῖα ἐν δωμάτιον, ἐγκατέστη· ἐπώλησε τὸ ὠρολόγιόν της καὶ ἀντέκρουσε τὰς πρώτας ἀνάγκας· εἶτα εὖρε παραδόσεις μουσικῆς παρ' εὐπόροις οἰκογενείαις, παρ' αἷς ἀπελάμβανε πλείστης ὑπολήψεως.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ κατῴκει ἡ Μελίνη, κατῴκει ἀπὸ τινος ὁ κ. Βύρων Στεργίου διευθύνων τὸ ἐν Κ/πόλει ὑποκατάστημα τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Βύρων μαθὼν τὴν συγκινητικὴν τῆς κόρης ἱστορίαν ἀξιόπαινον ἐσχημάτισεν ἀπόφασιν. Θὰ ἐνεπαίζετο ἴσως ὑπὸ τῶν συνηθικῶν του, ἀλλ' ἐπὶ τῶν λεπτῶν ζητημάτων, ἦν σιγηλὸς ὡς ὁ τάφος. Ἐπ' ἐντίμων ὠθούμενος προθέσεων, ἐζήτησεν ἡμέραν τινα μουσικὸν τεμάχιον παρὰ τῆς κόρης, καὶ ἐδέχθη παρ' αὐτῆς κυαθίσκον τείου. Τὸ αἰδῆμον καὶ ὠραῖον πρόσωπον τῆς κόρης, ἡ δραστηριότης αὐτῆς τοσοῦτον εὐσχήμως συνειδυσα τὴν καλλιτέχνιδά μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκράτυνον τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ προθέσεις.

Μετὰ μικρὸν αἱ ἐπισκέψεις κατέστησαν συνεχεῖς καὶ εἶτα ἀπαράτητοι.

... Ἐνῶ ἡ Μελίνη ἔκλαιεν ἔτι ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Βύρων.

— Μελίνη διατί κλαίεις ; ἀνέκραξεν ὠχρῶν ὁ νεανίας.

— Ἄχ, ἀφοῦ ἐγνώρισας τὴν θέσιν μου, διατί με συνέτριψας ; εἶπεν ἐκείνη μετὰ λυγμῶν.

— Μελίνη, οὐδὲν ἔπραξα ἀπᾶν πρὸς τὸ καθῆκον, δὲν εἶμαι ἔνοχος.

... Εἶδον... εἶδον τὴν εἰκόνα σου εἰς τὰ στήθη τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ Βύρων γελῶν ἐζήγαγε ἐκ τοῦ κόλπου του μικρογράφημα.

— Ναι, ἦτο τὸ ἴδιον !! ἐψιθύρισεν ἀπελπισ ἡ Μελίνη.

— Ἀνάγνωθι, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἦ νεότης, ἄρωμα τοῦ βίου ! ἡ Μελίνη λάμπουσα ἐξ εὐδαιμονίας, ἀνέγνωτε.

Τῷ ἀγαπητῷ Βύρωνι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γεώργιος·

— Λοιπὸν Μελίνη, πρέπει νὰ ἦσαι τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τῆς Μαργαρίτας, τὸ ὑπεσχέθην εἰς τὴν μητέρα μας, εἶπεν ὁ Βύρων ἱκετευτικῶς.

Ἡ Μελίνη μετέβη εἰς τῆς Μαργαρίτας.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ κυρία Στεργίου, ἡ Μελίνη ἐρρίγησεν. Ἡ εὐγενὴς γραία ὠμοίαζε τὴν πρωϊνὴν ἐπαίτιδα.

Ἡ μήτηρ τοῦ Βύρωνος ἐπλησίασε τὴν Μαργαρίταν ἠπάσθη τὸ μέτωπόν της φιλοστόργως, καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς Μελίνης εἶπε.

— Μὲ ἐθέρμανες ἐμὲ τὴν γυμνὴν, καὶ ἀνέστιον διὰ τοῦ πυρὸς τῆς ἐστίας σου· θὰ θερμῶνω σὲ τὴν ὄρρανήν διὰ τῆς μητροτρότης μου, μὲ ἔθρηψες πεινωῶσα θὰ σὲ συζεύξω ἐρῶσα.

Ἡ Μελίνη ὠχρὰ ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐγυνοπέτησε ἐνῶ ἡ μήτηρ τοῦ Βύρωνος ἠγείρεν αὐτὴν λέγουσα.

Μαργαρίτα, Μελίνη, τέκνα μου· αἱ δύο παρθένοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας της πάραυτα.

— Λοιπὸν εἴμεθα ἀδελφαί, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, ἐνῶ ἡ αὐτὴ μητρικὴ περίπτουξις περιέβαλλεν ἀμφοτέρας.

Οἱ δύο δίδυμοι ἀδελφοὶ Βύρων καὶ Γεώργιος συνῶδευον τὴν σκηνὴν ταύτην δι' ὕψων ὀρθαλμῶν· Ἡ οἰκογένεια τῆς Μαργαρίτας ἦν εὐτυχής. Ἡ τῆς Μελίνης, ἴσως εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔ-

παυσε πλέον ίκετεύουσα ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς ὀρφανῆς, ἤρξατο δὲ εὐγνωμονοῦσα ἐπὶ τῆ εἰσακούσει τῶν εὐχῶν αὐτῆς.

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Οὐρανία Μελίνη ἐγένοντο μετὰ τινας ἡμέρας, Κυρίαὶ Βύρωνος καὶ Γεωργίου Στεργίου.

« Βυζαντιναὶ παρθένου, μὴ παραβλέπητε τὰς ῥιγούσας ἐπατίδας ἀλλὰ... προσοχή!! δὲν εἶναι ὅλαι σύζυγοι τραπεζιτῶν βολιδοσκοποῦσαι τὰς νύμφας αὐτῶν. »

ΣΑΤΑΝΙΣΚΗ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ.

Ὅ,τι θὰ γράψω δὲν τιμᾷ τὴν ἀνθρωπότητα· δὲν εἶναι θέμα ὅπερ συγκινεῖ τῇ θέλγει· εἶναι ἡ μέλαινα αἰθάλη ἡ ἀμαυροῦσα τὸν ἡγεμόνα τῆς ὑψηλοῦ ἀνθρώπου... εἶναι ὁ βόρβορος ὁ ρυπαίνων τὴν κοσμοκράτειραν αὐτοῦ τιάραν... τὸ μισητὸν τέρας πρὸς ὃ τὴν καρδίαν ἐδώκαμεν ἐνδιαίτημα.

Πολλάκις ἐδικαίωσα τὸν κλέπτην, βλέπουσα ἐν αὐτῷ τὸν ἀπελπιν οἰκογενειάρχην, ἢ τὸν ἐξαχρειούμενον διὰ τῆς περιφρονήσεως πένητα νεανίσκον. Καὶ αὐτὸν τὸν φονεὰ ἐδικαίωσα ἐνορῶσα ἐν αὐτῷ εὐγενῆ πολλάκις τῆς τιμῆς ὑπέρμαχον. Δι' ὅλα, δι' ὅλα, εὗρισκεν ἡ συμπαθὴς ψυχὴ μου δικαιολογίαν· ἀλλ' ὅ,τι δὲν ἠδυνήθη ποτέ, ὅσον καὶ ἂν ἐπειράθη νὰ δικαιολογήσῃ, ἦτο, εἶναι, καὶ θὰ ἦναι, ἡ ἀχαριστία.

Καὶ ὅμως, βδελυρὰ πνοή, ὁ ἀνθρώπος ἐξεληθὼν τῶν δημιουργῶν χειρῶν, τὸν σὸν, τὸ πρῶτον ἠσθάνθη παλμόν, καὶ ἀντάρτης τον ἀπηγορευμένον ἔφαγε καρπὸν. Ἐκτοτε ὁ ἀπόγονος τοῦ

πρώτου ὑποτελοῦς σου, ὑπὲρ σοῦ ἐργάζεται ἐπινοήσεις, εἰρκτάς· κώνεια· ἀγγόνας, λαιμητόμους, καὶ εἶτα ἐμπήξας ἐν Γολγοθᾷ ἓνα σταυρόν, ἐν ᾧ ἀναιδῶς καθήλωσε τὸν Θεὸν αὐτοῦ. Τοιαύτη ἐν ἐπιτομῇ ἢ σκιερᾷ ἱστορίᾳ σου· τοιοῦτον τὸ κράτος ὅπερ ἐξήσκησας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Σὲ περιγράφω... σὲ σκιαγραφῶ... σκιαγραφοῦσα τὸν ἀνθρώπον καὶ ἡ καρδία μου κατεξανίσταται φρίττουσα.

Λαμπρὸς ὁ μῦθος τοῦ δῆξαντος τὸν εὐεργέτην χωρικὸν ὄφεις... ὕπαγε... τὸ ἐρπετὸν ἐκεῖνο εἶναι κατάλληλος διὰ σὲ θέσις. Ἄφες... ἄφες πλέον τὸν ἀτυχῆ ἀνθρώπον, ὅστις μαινόμενος ὑπὸ τοῦ δαιμονίου σου, πλειστάκις τοὺς ἰδίους αὐτοῦ γονεῖς ἐσπάραξε.

Ἐγνώρισα ἐν ὃν καὶ τὸ ὃν τοῦτο ὑποθέσατε, ὅτι εἶναι γυνή.

Πᾶν ὅ,τι ὁ ἀνθρώπος ἔχει φιλητόν, πᾶν ὅ,τι σφιγῶσα νεότης δύναται νὰ ποθήσῃ, προθύμως τὸ ἐθυσίασε, πρὸς γονιμοποίησιν γῆς χέρσου· διὰ χρυσοῦ καὶ καμάτων ἠρδευσεν αὐτήν!!!

Τὸ χεῖλος τῆς γυναικὸς ἠνεώγη πρὸς εὐγνωμον ῥῆμα τῆ Πλαστοργῆ, ὅστις συνετήρησεν ἑαυτὴν ὑγιᾶ μέχρι τῆς ἐντελοῦς τοῦ εὐγενοῦς αὐτῆς σκοποῦ ἀποπερατώσεως.

Γλυκὺς τῆς εὐεργεσίας καρπὸς εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη· ἀλλ' οὐδὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἐπόθησεν ἡ ἡρώϊς μου. Ἦθελεν ὀλίγην στοργὴν ἐν ὅσῳ ἔζη, καὶ ἓνα τάφον ἐν τῷ πεφιλημένῳ ἐκείνῳ ἐδάφει, ἀφοῦ ἀπέθνησκε.

Τόσα μόνον ποιεῖ τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς εὐποιίας θυσιασθὲν πλάσμα; Τόσα μόνον θέλει; Ἄγριοι λυσσαλέοι οἱ εὐεργετηθέντες, τὴν σάρκα αὐτῆς ἐπιθυμοῦσι βορᾶν, καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν χειρῶν κρημνίζουσιν αὐτήν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς κακοδαιμονίας.

Ὡς πνευματικὴ χειρουργὸς τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσάγω τὴν παρατηρητικὴν σμίλιν μου εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ἀγίας μάρτυρος· ἡ ἀλγεινότερα πληγὴ δὲν εἶναι ἡ ἐκ τῆς συληθείσης αὐτῆς εὐ-

δαμονίας... είναι... ἢ ἐκ τῆς μαύρης ἀχαριστίας· τὰ βέοντα αὐτῆς δάκρυα εἶναι τόσον πικρά, διότι ἐκ τῆς δηλητηριώδους ἐκεῖνης πηγῆς πηγάζουσι.

« Γύναι, ἀνέγνωθι τὴν ἱστορίαν καὶ ἴδε τὸν Φωκίωνα πίνοντα τὸ κώνειον, τὸν Χριστὸν σταυρούμενον ἐν Γολγοθᾶ, τὸν Γαλιλαῖον ἐν εἰρκταῖς σηπόμενον, καὶ αἱ διαυγεῖς ἐκεῖναι ὀντότητες ἄς ζηράνωσι διὰ τοῦ σεπτοῦ παραδείγματός των, τὰ πολύτιμα δάκρυά σου. Αἴσχος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἦτις ἀφῆκεν αὐτὰ νὰ βεύσῃσι !!! Ἄν ἤμην δικαστὴς θὰ ἐτιμώρουι ὡς τὸ αἵματηρότερον ἐγκλημα τὴν ἀχαριστίαν. »

Τίς οἶδε καὶ τὰ ἰδικά μου σπλάγχνα ἐὰν ἡμισαρὰ τῆς ἀχαριστίας πνοὴ δέν ἐνέκρωσε !! τίς οἶδε ;

Ἄφνω τὸ θέμα τοῦτο, ὑπὲρ οὗ εἰμι πάντοτε σύντομος, λαλῶ δὲ ὅταν ἡ καρδιά μου ὑπερχειλίσῃ. Εἴθε νὰ ἔλθῃ ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ περὶ τοῦ ἀντιθέτου τῆ ἀχαριστία πόλου, τῆς εὐγνωμοσύνης, νὰ δύνηται τις δαψιλῶς νὰ λαλήσῃ καὶ τότε... τότε ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἦμαι φειδωλὴ λέξεων, ἀλλὰ νὰ γράφω διὰ μακρῶν ἀλλοῖα φέρουσα ἐπὶ τῶν παρειῶν δάκρυα.

A.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

Τι ἔστιν οἰκογένεια ; Θεία δωρεὰ τῷ θνητῷ. Λίκνον γλυκὺ, ἀποκοιμίζον διὰ τῶν ἡδυτέρων φθόγγων, πᾶσαν εὐαίσθητον ὑπαρξιν. Ἄσυλον ἀσφαλὲς τῆς κλυδωνιζομένης τοῦ βροτοῦ καρδίας. Λιμὴν πυθεινός, πρὸς ὃν προσορμίζεται πᾶσα πεπλανημένη ψυχὴ.

Ἡ Ὀμήρειος ἐκείνη εἰκὼν, τοῦ κλυδωνιζομένου Ὀδυσσέως, ὅστις ἐπὶ ἔνδεκα ἐνιαυτοὺς μακρὰν τῆς γενεθλίου ἐπλανᾶτο χώρας, καὶ μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς διητᾶτο ἐστίας, καταδείκνυσιν ὀπίσσων ταλαιπωριῶν καὶ κακουχιῶν ἔρμαιον γίγνεται ὁ μακρὰν αὐτῆς βιωῶν, καὶ πόσον ὁ βίος ἀβίωτος ἄνευ αὐτῆς τυγχάνει.

Ἄλλ' ὅγε ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθωρ, πόρτορ ἐπ' ἀτρύγετορ δερκέσχετο δάκρυα λείβωρ.

Ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρωπὸν δημιουργήσας, εὐδαίμονα ἠθέλησε, καὶ θεὸς αὐτὸν ἐν τῷ λίκνῳ διέγραψε τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ.

Καὶ ὄντως ποῦ ἀλλαχοῦ δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν Εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῆς γῆς προσωποποιημένην, ἢ ἐν τῇ ἀγλαῇ τῆς οἰκογενείας ἐστία, ἐν ἣ ἀνάσσει τὸ κράτος τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ ;

Ποῦ δύναται νὰ θαυμάσῃ τὴν ἁρμονίαν, ἢ ἐν τῇ συγκινητικῇ συμπνοίᾳ ἐρρῦθμων σεβαστῆς οἰκογενείας μελῶν, ὅταν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ καρδίᾳ κατεργάζονται τὸ ἀγαθόν, καὶ ἀπὸ κοινοῦ

λατρεύοντες τὸν Θεόν, εὐχαριστοῦσιν αὐτὸν διὰ τὴν ἄπειρον ἀγάπην, καὶ εὐσπλαγχνίαν ; « *A qui devons-nous ce bonheur dont nous allons jouir ensemble? C'est à Dieu, c'est à notre père celeste.* » ἔλεγεν ἡ ἐπίζηλος μήτηρ τοῦ *Lamartine*, ἐθίζουσα τὰ τέκνα τῆς, νὰ εὐχαριστῶσι τὸν Θεόν, καὶ νὰ εὐγνωμονῶσιν αὐτῷ, διὰ τὰς ἀπείρους αὐτοῦ δωρεάς. Ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὑπὸ τὴν αἰγίδα φιλοστόργου καὶ εὐσεβοῦς μητρός, ἀνεπτύχθη ἡ ὑψηλὴ καὶ περιπαθὴς μοῦσα ὁ *Lamartine* καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίρροισαν τῶν οἰκογενειακῶν συναισθημάτων, ἐνεπνεύσθη τὰς ὑψηλὰς καὶ ἀμυμήτους ἐκείνας ποιήσεις, τὰς θείας πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὰς καὶ ἐπικλήσεις. αἴτινες καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἰσχυρῶς συγκινοῦσι πάντα ἀναγινώσκοντα αὐτὰς, πληροῦσαι φόβον ἱεροῦ, καὶ θερμῆς τὴν καρδίαν λατρείας.

*Heureux qui le connaît ! plus heureux qui l'adore !
Qui tandis que le monde ou l'outrage ou l'ignore,
Seul aux rayons pieux des lampes de la nuit,
S'élève au sanctuaire où la foi s'introduit
Et consumé d'amour et de reconnaissance,
Brûle comme l'encens son âme en sa présence.*

Ναί, ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ μορφοῦται καὶ ἀναπτύσσεται ὁ ἄνθρωπος· ἐκεῖ τὸ πρῶτον μανθάνει νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν, νὰ πάσχη πρὸ τοῦ καλοῦ, νὰ λατρεύῃ τὴν ἀλήθειαν.

Γλυκεῖα οἰκογενειακὴ Ἔστία ! εὐδαίμονες ὅσοι εἰς τοὺς τρυφεροὺς ἀναπαύονται κόλπους σου, εὐδαίμονες ὅσοι ὑπὸ σὲ στεγάζονται. Ἡ ἀθωότης κοσμεῖ τὰς ὠραίας αὐτῶν ψυχὰς, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν εὐχαρῖς, βυθίζεται εἰς τὰς ἀγνάς τῶν θεληγῆτρων σου ἀπολαύσεις. Κοιμῶνται ἐν σοὶ τὸν ὕπνον τῶν δικαίων, τοὺς δὲ ὄνειρους αὐτῶν δὲν ταράττουσιν ἐξεργηγεμένης συνειδήσεως ἔλεγχοι. Πέραν λυμάνεται τὰς τριόδους καὶ τὰς ἀγυιὰς ἡ ἀταξία,

ἀλλὰ τὸ ἀγριωπὸν κύμα θραύεται πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἡ κακία ὀπισθοχωρεῖ πρὸ τῆς ἐπιβλητικῆς θεάς σου, διότι ἐπὶ σοῦ ἐδράζεται ἡ ἀρετὴ. εὐδαίμονες ὅσοι κατανοοῦσι τὴν σπουδαίωτητά σου, καὶ ἐν στοργῇ σὲ περιβάλλονται. Δωρεῖς αὐτοῖς πολυτιμώτερον τῆς ζωῆς τὴν *Ποίησιν τῆς καρδίας*. Εἶσαι ἡ προσωποποιήσις παντὸς ὁσίου καὶ ἱεροῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὑπὸ σοῦ φρουρουμένη ἀναπτύσσεται καὶ αὐξάνει ἐν ἀρετῇ ἡ νεότης. Ἡ ὄψις σου εἶναι τόσον σεβαστὴ, ὥστε καὶ ὁ ἐλάχιστος κακὸς διολογισμὸς ἀμαυροῦ τὴν ἱερότητά σου. Τὴν ὑπαρέξιν σου ἐχαιρέτησεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος καὶ ἐν σοὶ ἠσθάνθη τὸν πρῶτον τῆς εὐτυχίας παλμόν.

Ἡ ἀνθρωπότης αἰείποτε ἠλπισεν ἐπὶ σὲ, καὶ νῦν ὀδεύουσα πρὸς σὲ ἐνατενίζει, διότι ἐν χειρὶ τὸ μέλλον αὐτῆς κρατεῖς !

Μάτην ἀνίερα ὄντα, ἐσέφθησαν καὶ ἐπόθησαν τὴν διάλυσίν σου. Ὁ κόσμος ἔφοιξεν ἐπὶ τῷ φοβερῷ τούτῳ ἀκούσματι, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπειληθεὶς διὰ τοῦ θανάτου, περιεπτύξατό σε θερμότερον ἐκλιπαρήσας παρὰ σοῦ ζῶν καὶ προστασίαν. Ἐταράχθης, καὶ ἐν δικαίᾳ ἀγανακτήσει ἐξεγερθεῖσα, προσέβαλες τὴν σεβασμίαν μορφήν σου, καὶ κρατοῦσα ἀπὸ τῆς σθιναρῆς χειρός σου τὴν μορφώτειραν τῆς οἰκουμένης τὴν μητέρα ἐπέβαλες σιγὴν εἰς τὰ ἀλαλάζοντα πλήθη, καὶ ἐρύμωσας τὰ κακόζηλα αὐτῶν στόματα. Ὁ θνητὸς σὲ ἠγάπησε, καὶ μάτην ὁ νέος ἢ ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐν σοὶ ἐλικνίσθη, καὶ τὸ κάλλος ἔγνω, θὰ ἐπειρᾷτο, ἀποσπώμενος σοῦ, νὰ λησμονήσῃ τὰς οὐρανίους ἐκστάσεις σου, νὰ κωφεύσῃ πρὸς τὰ ἡδέα καὶ τρυφερὰ ἄσματά σου, ἵνα ἀκατάσχετος βίβῃ εἰς τὸν βόρβορον τῆς κακίας.

Ἡ ἀνάνησις τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ζωῆς, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ εἰκὼν, φιλοστόργων γονέων αἱ πρῶται ἐντυπώσεις αἴτινες οὐδέποτε τῆς ψυχῆς ἀπαλείφονται, τὰ πρῶτα τῆς νεότητος ὄνειρα, αἱ αὐστηραὶ καὶ σοβαραὶ ἀρχαί, αἴτινες κλονίζονται μὲν,

ἀλλ' οὐδέποτε καταλείπουν τὸν σχόντα ἕπαξ αὐτὰς, ταῦτα πάντα ὡς φραγμὸς ἀνυπέβλητος ἤθελον τεθῆ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐν αἴγλῃ ἱερᾷ θαμβοῦντα τὴν ψυχὴν, ἤθελον καταδείξει τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἀληθοῦς καὶ τῆς κακῶς ἐννοουμένης εὐδαιμονίας, καὶ συγκινοῦντα αὐτὸν ἰσχυρῶς, ἤθελον ἀποσπάσει ἀπὸ τῆς καρδίας του, τὸν βαρὺν τῆς μετανοίας στόνον « Πάτερ! ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. »

°Αγίαι καὶ ἱεραὶ συγκινήσεις! Φίλα τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας συναισθήματα! Ἐφοῦ δωρήσητε τῷ θνητῷ πᾶν ὅ,τι ποθητὸν καὶ ἐπιζήλον, ἀφοῦ εἰσαγάγητε αὐτὸν ζῶντα, εἰς τὰ μυστήρια τῆς θεότητος, παρατείνετε εἴτα τὴν γλυκερὰν ὑπαρξίν σας διὰ τῆς τρυφερᾶς ἀγαπήσεως, καὶ παραδίδετε αὐτὸν εὐδαίμονα τῆ ἀθανασία.

X. K.

ΚΑΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Τίς ὁ στενωτέρως καὶ μᾶλλον ἐπιστήθιος φίλος τῆς γυναικός;
— Ὁ στηθόδεσμος· (τὸ πιστεύετε; — συκοφαντία).

Σατανίσκη.

Πῶς θεραπεύεται ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐποχῆ ὁ ἔρως; διὰ τοῦ Σαικσπηρείου (by discovering other beauties) δι' ἀνακαλύψεως νέων καλλονῶν.
Ἐστιάς.

Οἱ Ὑποψήφιοι σύζυγοι πρέπει νὰ λάβωσι τὰ μέτρα των, αἱ ἀνθηραὶ αὐτῶν ἀγοράστριαὶ ἤρξαντο ζητοῦσαι παρ' αὐτῶν καὶ ποιήσαι· (διατί τοῦτο; διότι εἶναι τῆς μόδας) Ἄλλοιμονον!!
Τὰ Δίδυμα.

Ὁ ἀνὴρ δὲν ἐξηυγενίσθη εἰσέτι ἀρκούντως, διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ ἐν τῇ γυναικί τὴν ἀρετὴν· διατί; διότι θεωρεῖ τὴν δύστηνον γυναῖκα, ὡς ἄθυρμα, ὡς πλαγγόνα. [1].
Χίμαιρα.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Περὶ γυναικός. — Ἡ γυνὴ συχνὰ ἐγκωμιάζεται, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκτιμᾶται ἐπαξίως. Ὄταν ὁ ἀνὴρ βλέπῃ αὐτήν, πρέπει νὰ σκέπτηται ὅτι βλέπει τὴν τροφὸν του, τὸν φύλακά του, τὸν ἀδιδόνητον φίλον του, τὸ ὄν ἐκεῖνο, ὅπερ πρῶτον ἔδωκε αὐτῷ τὴν ζωὴν, τὸν χορηγὸν τέλος τῆς πρώτης αὐτοῦ τροφῆς. Ἡ γυνὴ εἶναι ὁ πλάστης καὶ πρόξενος πάσης τέρψεως, τὴν ὁ-

[1] Σημ. Ἐκδοτῶν. Διαμαρτυρόμεθα!!!

ποιάν ὁ ἄνθρωπος χαίρει ἐν τῷ βίῳ, καὶ ὁ προσήνης Θεράϊων ὁ ἀνακουφίζων τὰς τρομερὰς ἀγωνίας τοῦ ἐγγίζοντος θανάτου.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες ἐγνώριζον εἰς τι συνίσταται ἡ δύναμις των, καὶ ἤθελον νὰ κάμωσι χρῆσιν ταύτης, αἰείποτε ἤθελον δεικνύει πραότητα χαρακτῆρος, διότι τότε εἰσὶν ἀκαταμάχητοι.

Ἐκδίκησις. — Τοσοῦτον δύσκολον εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐλδικηθῆ κρυφίως τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δώσῃ ὑπονοίας, ὅσω δύσκολον εἶναι: εἰς τὸν ὕφιν νὰ περιπατήσῃ χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβον.

Ἐρώτησις. — Διατί εἰς ἓν ἀνδρόγυνον, ὅταν ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα, καὶ ὁ ἀνὴρ δὲν ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα, τὰ οἰκιακὰ κατευδοῦνται, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας, ὅταν ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γυνὴ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα, τὰ οἰκιακὰ κκῶς ἔχουσιν;

Ἀπόκρισις ἀρέκκλητος. — Διότι ἡ ἀγαπῶσα γυνὴ εἶναι αὐτόχρομα αὐταπάρνησις, ἐνῶ ὁ ἀγαπῶν ἀνὴρ εἶναι αὐτόχρομα ἐρωϊσμός.

Ἐρώτησις παρεμπόπτουσα. Ἄλλ' ὅταν ἀμφοτέρω ἀγαπῶνται;

Ἀπόκρισις. — Τὰ οἰκιακὰ ἔχουσιν ἄριστα ἐπὶ ὅλον τὸν πρῶτον μῆνα τῆς συζυγίας τὸν ἐπιλεγόμενον μελίφυρτον, ἢ μελισταγῆ, ἢ μελιφόρον (*lune de miel*).

Ἐχθροί. — Ἐχεις ἄνθρωπε ἐχθρούς; μὴ σὲ μέλλει προχωρεῖν ἐὰν φράζωσι τὴν ὁδὸν σου μὲ ἐμπόδια, λοξοδρόμει, ἐκπληρῶν αἰείποτε τὸ καθήκόν σου, πρὸς πεισμά των. Ὁ μὴ ἔχων ἐχθρούς δὲν σημαίνει τίποτε, διότι ἡ ζύμη του εἶναι τσιαούτη, ὥστε ἕκαστος μαλάσσει αὐτὴν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῦ. Ὁ μεγαλοφυής, ὁ σκεπτόμενος, καὶ ὁ λέγων τὴν γνώμην του, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ κάμῃ ἐχθρούς, ὅσους αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ προσβάλλουσιν. Ἐὰν ἀλλήσῃ περὶ εἰλικρινείας, θέλει προσβάλλει τὸν ραδιοῦργον· ἐὰν εἴπῃ τι κατὰ τῆς ἀκολασίας, ὁ ἀκόλαστος

ἀνίσταται, ὡς λέων ὠρούμενος. Σὺ ὅμως ἀδιαφορεῖ περὶ τῶν ἐχθρῶν σου· πιστεύσον δ' ὅτι εἰσὶ τοσοῦτον ἀναγκαῖοι, ὅσον ὁ ἀὴρ τὸν ὀποῖον ἀναπνεόμεν καθ' ὅτι διατηροῦσιν ἡμᾶς δραστηρίους, καὶ προθύμους· οἱ ἐχθροὶ ὁμοιάζουσι μὲ σπινθηρας τοὺς ὁποίους ἂν δὲν φυσήσῃς σβέννυνται μόνοι των. Τότε μόνον κάμνεις τὴν ἐπιθυμίαν των, ὅταν φιλονεικῆς μετ' αὐτῶν. Ἄφες αὐτοὺς· ἡ ἀντίδρασις γεννᾶται ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντός σου, ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι ἐμμένοντός σου οὕτω, οἱ ἐχθροὶ μεταβληθήσονται.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος; (ἔλεγε πολὺς τις γέρων, ὅστις ἐπιε πολλὰ πικρὰ ποτήρια ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, καὶ ἐγίνωσκε κατὰ βάθος, τὸν σημερινὸν κόσμον πρὸς τὸν δεκαεξαετῆ υἱόν του).

— Φύλαξον τὰ χρήματά σου, καὶ τέντωσον τὴν συνείδησίν σου.

— Θέλεις νὰ γίνῃς σοφός; φάγε πίε, κοιμήσου, καὶ τίποτε μὴ λέγε.

— Θέλεις νὰ γίνῃς δημοτικός; Σύχναζε ὅλα τὰ καταγώγια, καὶ ὑπουργὸς ἂν ᾖσαι.

— Θέλεις νὰ ἀρέσῃς; Εἰπέ πάντοτε ναί, καὶ γνώμην μὴ δίδε.

— Θέλεις νὰ λάβῃς μικρὸν ὑπουργεῖον; Ἐσο τυφλὸν ὄργανον εἰς τὴν ἀνωτέραν θέλησιν καὶ μὴ λέγῃς τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ Σὺ Κύριε.

— Θέλεις νὰ ᾖσαι πτωχός; Ἐσο τίμιος, ἀκέραιος, καὶ ἀνεξάρτητος.

— Θέλεις νὰ σὲ ὀνομάσουν παράφρονα ; Ἐκφρασον τὰ αἰσθηματά σου, δίχως νὰ συμβουλευθῆς τὰ μαντεῖα.

Θέλεις νὰ σὲ ὀνομάσουν ἀτυχῆ; τύπωσον τοὺς διαλογισμοὺς σου.

— Θέλεις νὰ σὲ ἀποκαλέσουν λοιδώρον ; Ἐκδώσον Ἐφημερίδα καὶ κήρυττε τὴν ἀλήθειαν.

— Θέλεις νὰ σοὶ προσάψουν μωρίαν καὶ σχολαστικότητα ;
Γεοῦ Διδάσκαλος.

Ζηλοτυπία. — Ἡ ζηλοτυπία παραβιάζει τὰ συμβόλαια, διαμελίζει τὰς κοινωνίας, διαρρηγνύει τὸν γάμον, προδίδει τὸν πλησίον καὶ τὸν φίλον, ἀδιαλείπτως δὲ ἡ ἐργάζεται ἢ σχεδιάζει τὸ κακόν. Ἀρχὴ αὐτῆς εἶναι τὸ ἐνυπάρχον τῇ διανοίᾳ ἔγκλημα, ὅπερ δι' ἀντανakλάσεως οὕτως εἰπεῖν παρίστησι τὰς ἰδίας ἡμῶν κακίας καὶ τὰ πάθη, ὡς κακίας καὶ πάθη ἄλλων, ὡς ὁ ἐξ ἑκτέρου πάσχων καὶ κιτρινίζων νομίζει ὅτι βλέπει ὄλον τὸν κόσμον κίτρινον.

Ὁ χρόνος ὅστις εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος εἰς τὸν σχηματισμὸν εἰλικρινοῦς φιλίας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑψηλῆς τάξεως δὲν ἀπαιτεῖται εἰς τὰς κατωτέρας· ἡ ψυχὴ συνάπτει περισσότερους δεσμοὺς φιλίας μεταξύ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῆς φύσεως εἰς μίαν ἐβδομάδα παρὰ εἰς δέκα ἔτη μεταξύ τῶν τῆς ἐθιμοταξίας καὶ τοῦ συρμού.

Ἡ ἀγάπη ἔστι πρᾶγμα ἀνέκφραστον· εἰς τόμος ἐν μιᾷ λέξει εἶς ὠκεανὸς εἰς ἓν δάκρυ, εἰς ἀνεμοσπρόβιλος εἰς ἓνα στεναγμόν. Πᾶσα εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου οἰκεῖ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ συντήρησις τῆς Κοινωνίας.

Ἐρωτὸς εἶναι τὸ ὄπλον τὸ ὁποῖον ἐφευρὲν ὁ Ὑψίστος, ἵνα δαμάσῃ τὸν ἀντάρτην ἀνθρώπον, ἀφοῦ ἀπέτυχον πάντα τὰ ἄλλα μέσα τοῦ.

Ἡ ζηλοτυπία γεννᾶται πάντοτε μετὰ τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποθνήσκει μετ' αὐτοῦ.

Δύο εἰσὶν οἱ τρόποι τῆς κτίσεως τῆς ὑπολήψεως· ὁ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἔπαινος καὶ ὁ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ψόγος.

Ἐρωτὸς καὶ φιλία. — Ὁ ἔρωτὸς εἶναι σκιὰ πρωτῆς σμικρονομένη κατὰ βαθμὸν τῆς προόδου τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ φιλία σκιὰ ἔσπερινῆ, ἣτις μεγαθύνεται καθ' ὅσον ὁ ἥλιος τῆς Ζωῆς κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του.

Παράδοξος αὐταχειρία. — Ἀνθρωπὸς τις πραγματογνώμων τὸ ἐπάγγελμα ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν βίον του διὰ τῆς ἀγχόνης· ἀλλὰ φοβούμενος μὴ κρυστολογήσῃ (!) ἔκλεισε θύρας καὶ παράθυρα, ἤναψε τὴν θερμάστραν καὶ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ παχυλοῦ καλύμματος· ἀλλὰ καὶ πάλιν φοβούμενος μὴ ἐνοχληθῆ ὑπὸ τῶν μυῶν ἐὰν ἐκρεμάτο ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἤνοιξε μεγάλην ἱματιοθήκην ἐν τῷ τοίχῳ κατεσκευασμένην, καὶ δέσας ἐπὶ τινος τῶν ἐξαρτημάτων τὴν ἄκραν τοῦ ἀλεξικάκου σχοινοῦ, ἔθεσε τὴν ἀγχόνην ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, ὠθήσας δὲ τὴν ἀναβάθραν ἐφ' ἧς ἐπάτει ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς ἱματιοθήκης..... Πέντε ὥρας μετέπειτα δεκαοκταέτις νεῖς ἀνοίξασα ἐν τῷ σκότει τὴν ἱματιοθήκην, ἀνεζήτει τὸ καινουργὲς ἔνδυμα, μεθ' οὗ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς χορὸν, ἀλλ' ἀντιφορέματος ἔδραξε τὰ γόνατα τοῦ μακαρίτου πατρὸς της.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν χώραν τῶν παραδόξων ἐφημερίς τις γράφουσα περὶ τινος Ἰεροκήρυκος, ἀναχωροῦντος διὰ τὴν Εὐρώπην ἐλάλει παρακατιόν, καὶ περὶ τινος κυρῶς μανιώδους διωκομένου ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς πόλεως ὑπὸ πληθῆος παιδῶν. Τὰ δύο ταῦτα τῆς ἡμέρας νέα συνετέθησαν μὲν κατ' ἰδίαν ἕκαστον, ἐν τῷ τυπογραφείῳ, ἀλλ' ὁ στοιχειοθέτης λαθῶν στίχους τινὰς ἐκ τῶν τελευταίων τοῦ πρώτου διαφόρου, καὶ τινὰς ἐκ τῶν ἀρχικῶν τοῦ δευτέρου κατήρτησε μίαν καὶ μόνην παράγραφον, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως :

« Ὁ Σεβ. ἱεροκῆρυξ Βενέδικτος ἐξεφώνησεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ
 » ἁγ. Ἀνδρέου τὸν ἀποδημητήριον λόγον αὐτοῦ τὴν παρελθοῦ-
 » σαν Κυριακὴν, εἰς ἐπήκοον πολυαρίθμων πιστῶν. Ἐκοινοποίη-
 » σεν αὐτοῖς ὅτι κατὰ προτροπὴν τῶν ἱατρῶν ἠναγκάζετο νὰ
 » διαπλεύσῃ τὸν Ὠκεανόν, διὰ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν πάτριον τῆς
 » Γαλλίας οὐρανόν, καὶ περιθάψῃ τὴν υἱεὶάν του, τὴν τὰ μέ-
 » γιστα παθοῦσαν, ὡς ἐκ τῶν κακουχιῶν τοῦ ἐπαγγέλματός του.
 » Προτρέψας δὲ διακαῶς τοὺς πιστοὺς εἰς τὰ καλὰ ἔργα, κατηύ-
 » θυνε πρὸς τὸν Οὐρανὸν δίαπυρον προσευχὴν ὑπὲρ τῶν δούλων
 » τοῦ Θεοῦ. Ἔπειτα ἀπέδρα δρομαίως διατρέχων τὴν ὁδὸν Βε-
 » νερίτ, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ Σχολεῖον, ὅπου αἱ μωσχο-
 » μάργες τὸν συνέλαβον καὶ προσήρτησαν ἐπὶ τῆς κέρκου αὐτοῦ,
 » λέβητα χάλκινον διερωγότα· ἐφωδιασμένος διὰ τοῦ ἠχθέντος
 » τούτου προσαρτήματος, ἐτρέπη εἰς φυγὴν, τρέχων ἔτι σφο-
 » δρότερον καὶ προξενῶν ταραχὴν καὶ φόβον ἀστυνομικὸς δέ τις
 » κλητὴρ ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς λυσσῶντα τὸν ἐρόνευσε διὰ βολῆς
 » πιστολίου (!!!). »

Ἔτερα παράδοξος αὐτοχειρία. — Μεσοῦσης τῆς ἡμέρας ἀν-
 δρόγυνον διήρχετο τὴν γέφυραν. Οὕτω πορευόμενοι καὶ τὴν κόρην
 των ἐκ τῆς χειρὸς κρατοῦντες, ἐρίλονεῖκου σφοδρῶς, καὶ ἐν τῇ
 φιλονεικίᾳ ἐδεξιῶντο ἀλλήλους, διὰ λέξεων οὐχὶ ἐκ τῶν πάνυ
 περιποιητικῶν. Ἐπειδὴ δ' εἰς κάθε λέξιν τοῦ συμβίου, ἀντέτεινε
 καὶ ἠναντιοῦτο τὸ προσφιλὲς ἡμισυ, ἡ φιλονεικία ἐκορυφώθη.
 Τότε ὁ Κύρ Παναγιωτάκης ἀποκαμῶν εἶπε : « Παῦσον, παῦσον,
 γύναιον, διότι ἐὰν ἐξαιουθῆσθαις ὀπίστωμαι εἰς τὴν θάλασσαν»·
 ἀλλ' ἡ Κυρία ὄχι μόνον δὲν ἔπαυσεν, ἀλλ' ἐπὶ πλεῖον ἐπλήθυνε
 τὸν θυμὸν αὐτῆς, καὶ διειρέθιζε τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνδρός ἐκείνου,
 πρὸς ὃν ὠρίσθη ὑποταγῆν ἀπεριόριστον. « Ἄμ, δὲν πέφτεις ; »
 ἔλεγεν αὐτῷ μειδιῶσα... Ὁ σύμβιος ἀνυψῶν τὸν πόδα· ἡ κυρία
 μειδιᾷ περιφρονητικῶς· ὁ Παναγιωτάκης κἀθήται ἐπὶ τοῦ σιδη-

— Ἄγιος ἄνθρωπος ὁ Θ. Χ. ἂν πάρῃ λέγει γυναῖκα θὰ πάρῃ
 ὀρφανὴ ποῦ νὰ μὴ ἔχη κανένα.

— Δὲν τὸ κατλαβαίνεις, τὸ κάμνει γὰρ νὰ μὴν ἔχη πενθερικά.

Σαταρίσκη.

Μεταξὺ παλαιοτύπων.

Ἄδξι.— Τ' ἀμύγδαλα ποῦ μ' ἔδωκες ἦταν ὄλα ἄδεια σὰν τὴν
 κεφαλὴ σου.

Εὐα.— Καὶ γιὰτὶ πουλάκι μου δὲν λέγεις τάχα σὰν τὴν τσέ-
 πη σου ;

Σαταρίσκη.

Παράδοξοι ἄνθρωποι οἱ Γερμανοὶ· ἀντὶ νὰ εἴπωσι — Ἐφαγες
 μέσπιλα λέγουσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας ἐπῆρες ἓνα ὠραῖο πα-
 νεράκι.

— Ναὶ ἀληθεύει (ἀπήνησε νεανίας πρὸς ὃν κακὸν δροσερὸν
 χεῖλος, ἀπέτεινε τὴν ἀνωτέρω φρᾶσιν)· ἀλλὰ τὸ πανεράκι μου
 ἦτο πλήρες ἄβρῶν ἀνθέων.

Ε. Χ.

Κύριος— Γιάνη ! (Σιγῇ) Γιάνη ! (προσκαλεῖ δεκάκις).

Γιάνη— (εἰσέρχεται θριαμβευτικῶς).

Κύριος— Βρὲ Γομάρι τί ἔκαμνες καὶ δὲν ἄκουες ;

Γιάνη— Δὲν μοῦ εἶπατε δέκα ν' ἀκούω κ' ἓνα νὰ λέγω ;

Σαταρίσκη.

Ἐρωτοκουβέρτα.

Ἀφροδίτη— Καὶ ποία εἶναι ἡ σπουδαία ὑμῶν μισθοδοσία ἐν
 τῷ ὑπουργεῖῳ ;

Ἄδωνις (Ἐρησθήχων)— Τριάκοντα λίραι καὶ ἀναμένω αὔ-
 ξησιν. (μετὰ τινα παῦσιν)— Καὶ πόσας ἀνοίξεις Ἀριθμεῖτε εὐ-
 ὠδες λευκάνθεμόν μου ;

Ἀφροδίτη. (Μετὰ δισταγμοῦ)— Δέκα ἑνένεα.

Ἄδωνις κακῇ γ. ἰῶσσα.— Ἄν ἤμην μαθηματικὸς θὰ ἔκαμνα
 ἀφαίρεσιν καὶ πρόσθεσιν.

Σαταρίσκη.

Κυρία τις ποθοῦσα νὰ ἐπαναδώσῃ τὰς ἐπισκέψεις της κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, εἶπεν εἰς τὸν ὑπρέτην της *Βαπτιστὴν* νὰ λάβῃ μικρὰν ποσότητα χαρτῶν.

— Θὰ δίδῃς εἰς ἐκάστην οἰκίαν εἰς ἣν θὰ σταματᾷ ἡ ἄμαξα.

— Πολὺ καλὰ ἀπήντησεν ὁ *Βαπτιστὴς* ἐνοήσας.

Τριακοστὴν ἤδη φορὰν ἐσταμάτησεν ἡ ἄμαξα καὶ ἡ Κυρία ἐρωτᾷ ἐὰν ὑπάρχουσιν καὶ ἄλλαι χάρται (ἐπισκεπτῆρια).

— Μόνον ὁ ἄσος τῆς πίκαρς ἔμεινε Κυρία μου.

Ἐξομολογήσασθε τὴν ἁμαρτίαν ἡμῶν ἵνα ἡμεῖς ἀφεθῶμεν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Χίμαιρα.

Σκέψεις νεαρῶν τοῦ αἵματος μας.

... Στρηρίζω τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῶν ὠραίων καὶ τὴν χερσά μου ἐπὶ τῶν πλουσίων.

Αῦρα.

Μεταξὺ δύο λατρῶν.

Ἰ. τῆς πρωτευούσης. — Πῶς τὸ πᾶς ἐξοχώτατε, ἴσθην ἐπαρχία;

Ἐπαρχιατικὸ γκατρονδάκι. Οὐ, μ' ἔχουν σὺν θεῷ.

— Τί κοινὸν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ θεοῦ;

— Νὰ, ὅπως τὸν θεῷ, ἔτση κ' ἐμένα δὲν μ' ἐρωτοῦν πόσους στέλλω καὶ πόσους ἀφίνω.

Σαταρίσκη.

Τὸ ἀνδρόγυνον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς διέρχεται πρὸ ἐμπορικοῦ καταστήματος. Μία πλαγγὼν ἐπισύρει τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Ὁ σύζ.— Σοῦ μοιάζει αὐτὴ ἐκεῖ δὲ. (δεικνύει τὴν πλαγγόνα)

Ἡ σύζ.— (Αἰκίζομένη) Ναι μὰ δὲν ἔχει μωλό.

Ὁ σύζ.— Μὰ γὰρ ταῦτ' ἀκριβῶς σοῦ μοιάζει.

α.β.γ.δ. κτλ.

« Καλὰ συγκατατίθεμαι μετὰ σοῦ, ὅτι ὅλοι οἱ ποιηταὶ εἶναι τρελλοί· ἀλλ' ἐπειδὴ, σὺ, ποιητὴς δὲν εἶσαι, ὅλοι οἱ τρελλοὶ δὲν εἶναι ποίηταί. »

Viaud.

Μονόλογος τρυφερᾶς συζύγου.

— Καθὼς γενήκανε τὰ πράγματα, ἄνδρα μου, ἢ νὰ πεθάνῃς ἢ νὰ χηρέψω.

Ὁ Λαός μας.

— Μικρὸν Χερουβεὶμ, εἶπε γηραιὸς Κύριος, μεταβάς δι' ἐπίσκεψιν· ἔφερα ζαχαρωτὰ διὰ σέ, θὰ σοὶ τὰ δώσω ὅταν ἀναχωρήσω.

— Δότε τα λοιπὸν πάραυτα.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ὁρειῶν.

Ἀγιοπάις ἀνήγγελε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἐπίσκεψιν.

— Μητέρα! εἶναι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος... ἔχει τὴ μύτη τοῦ ξέρεϊς.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Νεῖνις τις ἠρώτα ποτὲ Κύριον τινὰ ποῖος λέγεται περὶς ἀρθραπὸς· ὁ μὴ ὑψούμενος ὑπερᾶνω τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ τυροῦ ἀπεκρίθη ὁ εὐφυὴς νέος.

Χίμαιρα.

ΔΕΣΜΙΣ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Τί εἶν' οἱ στίχοι; γράφονται μὲ παγωμένο χέρι
 ὑπαγορεύει ἡ καρδιά καὶ τρέχει τὸ κονδύλι,
 τρέχει καὶ φθάνει πεταχτὸ ἴστα ζηλευμένα μέρη
 ποὺ βασιλεύει ποιήσις· κολλᾷ δροσάτα χεῖλη,
 κ' ἀντὶ νὰ γένῃ λουλουδο ἢ λαμπερὸ ἀστέρι
 γένηται... στίχος τὸ φιλί.

Α.

ΕΙΣ ΠΕΝΤΑΕΤΕΣ ΝΗΠΙΟΝ.

Σὺν ἀγγελουδί γλυκοκοιμάται
 μέσα ἴστην κλίνη του τὴν χρυσῆ·
 καὶ τὴ μανουλά του συλλογᾶται
 πότε νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἰδῇ.

Ὁ πατερούλης του τὸ νανουρίζει
 μὲ τὴ φωνή του τὴν ἠχηρῆ
 « Κοιμοῦ... τῷ λέγει, μικρό μου σπλάγγνο,
 φθάν' ἢ μανουλά σου ἢ τρυφερῆ.

Δὲν θὰ θρηνοῦμε τὸ μισομύ της,
 ὅπουταν φθάσῃ ἐδῶ σιμά,
 Πατὴρ καὶ κόρη, σύζυγος, τέκνον
 θὰ ἀγκαλιασθοῦμε σφιγκτά... σφιγκτά.

Ἐύπνα... μικρούτσικε Ἀδριανέ μου,
 Βαπόρι ἔφθασ' ἀπ' τὴ ξενιτειά·
 μυρτιαῖς καὶ δάφναις στεφανωμένο,
 κ' ἐντός... μανουλά σου ἢ γλυκειά.

... Μάτην πετιέται σὺν πεταλουδα,
 ἴστ' ὠραῖα ἡμάτιζ της στράφτει χαρὰ,
 γλυκογελάει καὶ καμαρόνει
 τὸ ἀγγελουδί της ἀπὸ μακροά.

ἴστ' ἄσπρα ντυμένη ἢ μητεροῦλα
 Μοιζίζει σὺν νύφη τῆς ὠμορφιζᾶς
 σὺν τὴν Μαδόνα τοῦ Βαφάηλου
 σὺν ἀγὸς ἀγγελος παρηγοριζᾶς.

« Ποῦν' τὸ παιδί μου κρᾶζει ἐκεῖνη
 » φέρε... το πάσχω... πονῶ φρικτὰ
 » πόσον καλὸν θὰ μοῦ κάμουν, φίλε,
 » θωπεύματά του τὰ παιδικά ; »

Νᾶτο προβάλλει σὺν κάμπου λουλουδί
 σὺν μπαρμπουνάκι λαχταριστὸ
 πηδᾷ φωνάζει « Ποῦν' ἢ μαμά μου ;
 θέλω μαζί της νὰ φιληθῶ » !!

Ὡ χαριτόβρυτε Ἀδριανέ μου
 κρᾶζ' ἢ μανουλα ἢ νεαρά,
 « πέμε παιδί μου μὲ ἀγαπάεις ; »
 κ' ἐκεῖνο κρᾶζει πολὺ μαμά.

Ἀνάστα τώρα σμίλη, Φειδίου !
 Σήκω, θειότατε Ἀπελῆ !
 πρὸ ὀφθαλμῶν σου σύμπλεγμα κεῖται
 ἀριστουργήματος ἢ πηγῆ.

Ὡ περιβόητε Φειδιά, γλύψον
 τὴν ἀθωότητα τὴν παιδική
 Καὶ σκιαγράφησον Ἀπελλῆ μου,
 στοργὴν ἀγίαν τὴν μητρική.

— Μ' ἔκραξες, φίλη πολυπαθής μου,
 στίγους ἠθέλησας νὰ ποιήσω ;
 Ὡ Ἀλεξάνδρα, αἴνιγμα, εἶπον,
 μίαν ἀγούλα θὰ σοῦ τὸ λύσω

Ἐν Βουκουρεστίῳ, 7/βρίου 12 1887.

ΝΕΑΡΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΧΑΛΚΗΝ.

Χαῖρε τῶν χαρίτων νῆσος, χαῖρε Χάλκη μου ὠραία
 μὲ περίλυπον καρδίαν σ' ἀποχαιρετῶ, κ' ἡ λύρα
 μένει ἄφωνος σιγῶσα ὑπὸ τὴν ψυχρὴν μου χεῖρα,
 ἐνῶ ἄλλοτ' ἐμελῶδει ἐπὶ τῇ τερπνῇ σου θεῶ.

Τὴν ψυχὴν μου συνεκίνη ἡ μαγεία τῶν ἀκτῶν σου,
 ἅς φιλεῖ τῆς Προποντιδὸς κυανόλευκον τὸ κύμα·
 ἤδη ὅμως τῆς ζωῆς μου θέλω νὰ κόπῃ τὸ νῆμα
 καὶ νὰ μὲ σκιάζῃ μία τῶν ἀειθαλῶν πευκῶν σου.

Ὡ ποσάκις δὲν μὲ εὔρε βροδοδάκτυλος πρῶτα
 μετὰ νεαρᾶς συντροφῆς περιπλέουσας τοὺς βράχους
 ἐντὸς λέμβου κομψοτάτης καὶ φευγούσης μετὰ τάχους·
 καὶ τὸ μέτωπόν μου αὔρα δὲν ἐδρόσιζε ποντία ;

Ὡς μελλόνυμφος παρθένος ἐξηγείρετο ἡ φύσις
 φέρουσα ἐκ βόθων στέμμα εἰς τὴν θείαν κεφαλὴν της
 τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ὕμνου τὴν ἐμφάνισίν της,
 καὶ τὸν Φοῦβον ὡς νυμφίον τῇ προσέφερον ἡ κτίσις.

Πόσον τότε ἐθελγόμενη νὰ πλανῶ μονῆρες βῆμα,
 ὑπὸ τὴν μυστηριώδη τῶν δασῶν σου ἡρεμίαν
 ὅπου χύν' ἡ Φιλομήλα ἠδυτάτην μελωδίαν
 καὶ θορυβωδῶν ἀνθρώπων δὲν εἰσδύει λάβρον αὔρα.

Πλήρης τότε γοητείας ἐνθουσιασμοῦ ἀφάπτου,
 μεταξὺ τῶν κλώνων πειύκης εὐσεβῆς ἀνύψου ὕμνου
 καὶ θερμῆ ἢ προσευχῆ μου εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
 ἱεστήριος ὑψοῦτο εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Πλάστου.

Ἄνεπιστρεπτὶ παρῆλθον οἱ τρισόβιοι ἐκεῖνοι
 καὶ φαιδροὶ καθὼς τὸ ἔαρ ἀνθοστολιστοὶ μου χρόνοι,
 εἰς τὴν κλαίουσαν ψυχὴν μου ἔμεινεν ἡ μεία μόνη
 κ' εἰς τὴν μαύρην μου καρδίαν ἡ ἀένναος ὀδύνη

. . . . Ἡ ἐσπέρα· ἀπερρύφα ἄπασαν τὴν προσοχὴν μου
 τὸ εἰς δύοιν του ἡρέμα κλίνον ἄστρον τῆς ἡμέρας,
 μὲ χρυσίζουσαν πορφύραν περιβάλλον τοῦς αἰθέρας
 φῶς ἐνέχεεν ἐλπίδος εἰς τὴν στένουσαν ψυχὴν μου.

Βαθμηδὸν τὴν ἀμυγδαλίαν διεδέξατο σκοτία
 καὶ ἡ ἀνασσα ἐράνη τῆς νυκτὸς ἐποχουμένη
 ἐπὶ δίφρου χρυσηλάτου καὶ πιστῶς ὀδηγομένη
 ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ Ἑσπέρου πρὸς ὃν κλίνουσ' ἐμειδία.

Φωνὴ αἴφνης ψαλμωδοῦσα ἔκρουσε τὴν ἀκοήν μου
 καὶ μ' ἠνάγκασε νὰ στρέψω πρὸς πυκνὴν δεινροστοιχίαν
 ἐν τῷ μέσῳ ν' ἀνυψοῦται μικρὴν εἶδον ἐκκλησίαν
 τῶν λαμπάδων της τὸ φέγγος ἐπλήξε τὴν ὄρασίμ μου.

Τὴν εἰκόνα τοῦ σωτήρος ἔνδον τοῦ ναοῦ προσεῖδον
 κ' ἐπὶ τῶν πλακῶν τὸ γόνυ κλίνασα μετ' εὐλαθείας

ἐδεήθην μετὰ ζήλου θερμοτάτης ἱκεσίας
ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν μυχιῶν μου ἐλπίδων.

Ἐνῶ δὲ καταλιποῦσα τὴν μονήρην ἐκκλησίαν
καὶ ταχεῖ πρὸς τὴν οἰκίαν θήματι κατηυθινομένη,
γέρων φράζας τὴν ὁδὸν μου, μ' ἔρωτᾷ . . . πῶς ἐπλανώμην
εἰς νυκτὸς προχωρημένην ὥραν εἰς τὴν ἐρημίαν.

— Μὴ ταράττησαι μοὶ εἶπεν, εἶμαι γέρων ἐρημίτης.
πρὸ ὀλίγου αἰφνηδίως σ' εἶδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
θερμοτάτην νὰ προσφέρῃς εἰς τὸν Πλάστην ἱκεσίαν,
ἥτις ὡς γλυκεῖα αὔρα ἀνυψοῦτο Ζεφυρῆτις.

Ἐχεις ἴσως κρύφιόν τι, πάσχεις ἴσως ἐνδομύχως
πλὴν ὡς ἱερεὺς σοὶ δίδω μίαν μόνην νοουθεσίαν
Πρόστρεξον ὡς εἰς λιμένα τέκνον μου εἰς τὴν θρησκείαν
Αὕτη μόνη θὰ θερμάνη τῆς καρδίας μου τὸ ψῦχος.

Ἰδοὺ εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ μικρά μου κατοικία
εἰς ἣν ζῶ μεμακρυσμένος τῆς τοῦ κόσμου κοινωνίας,
καὶ τοῦ βίου μου τὸ σκάφος σώσας ἐκ τῆς τρικυμίας
ἀποῦ αὕτη φιλοστόργως μὲ ἐδέχθ' ἡ ἐρημία.

Τρὶς μ' ἠλόγησεν ὁ γέρων καὶ τὸν οὐρανὸν δεικνύων
» ἐκεῖ στρέψον, εἶπε, τέκνον, καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν
» καὶ παρὰ τοῦ Πλάστου, ζήτηι, τῶν δεινῶν σου θεραπείαν.
» τὴν θερμὴν πηγὴν ξηραίνει αὐτὸς μόνος τῶν δακρύων. »

Εἶπε, καὶ τὴν ἡρεμόν του, ἐπανελάθε, πορείαν,
ἐνῶ δὲ πρὸς τὴν μικράν του ἐπανήρχετο καλύβην
ὁδηγὸν ἐγὼ λαβοῦσα τὴν θελκτικωτάτην Φοίβην
μὲ ἐλαφροτέραν ἦλθον εἰς τὰ στήθη μου καρδίαν.

Χαῖρε Χάλκη μου ὠραία, σ' ἀποχαιρετῶ καὶ πάλιν
εἶθε νὰ σὲ ἐπανίδω μὲ ψυχὴν γαληνιδῶσαν
καὶ ὡς ἄλλοτε μ' ἐδέχθης χαροπὴν καὶ μειδιῶσαν,
εἶθε πάλιν νὰ μὲ θάλψῃς εἰς φιλόστοργον ἀγκάλην.

ΠΥΘΙΑ

ΧΑΙΡΕ ΧΑΛΚΗ!

X αἶρε Χάλκη, σ' ἀφίνω Ρεμβώδης,
χαῖρε, Χάλκη, τοῦ κάλλους στεφάνη,
A νθηρὰ ἢ Γαζία εὐώδης
εἰς τὰ μῦρά της μὲ συλλαμβάνει.
I νδαλμά μου, ὦ Χάλκη ἀνθοῦσα,
σὲ ἀφίνω πολὺ τεθλιμμένη
P εμβασμούς γλυκυπίκρους λαβοῦσα
σὲ ἀφίνω ἐνῶ μὲ ὑγραίνει
B ν μου δάκρυ γλυκύ.

X ωρισμῶν σπαρασσόντων ἡ ὥρα
ὅταν... ὅταν... μοιραίως σημάνη...
A ποθνήσκει, ὁ γέλωσ — ὡς τώρα —
ἡ ψυχὴ τὴν φαιδρότητα χάνει.
A ὑπὲς βλέμμα, ὦ Χάλκη μου, ῥίπτω,
εἰς τὸ πεύκινον θεῖόν σου δῶμα,
K εἰς ὑστάτην ἀνάμνησιν κύπτω
καὶ φιλῶ τ' ἀνθογόνον σου χῶμα,
II λιόφεγγος γῆ.

ΜΑΡΙΑ Χ. ΕΝΩΤΙΑΔΟΥ.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Ἄλοίμονον! ἐρχόμενοι εἰς τὴν ζωὴν καὶ φίλων
καὶ συγγενῶν στερούμεθα·
καὶ κρύπτοντες τὸ πρόσωπον ἐντὸς ὠχρῶν δακτύλων,
ἐκείνους ἐνθυμούμεθα.

A. N.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΑΔΕΛΦΗΝ ΜΟΥ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΝ.

ὦ πῶς παρερχοντ' οἱ καιροί!! πῶς φεύγουσιν οἱ χρόνοι!!
στιγμαὶ ἡμῶν αἱ εὐτυχεῖς πῶς ἵπτανται!! καὶ μόνη
μᾶς μένει ἡ ἀνάμνησις ὡς σκελετὸς παρθένου
ἢ ὅπως βόδου στέλεχος πλὴν βόδου ξηραμένου,
ἐφ' οὗ δὲν βλέπεις ἄλλο τι ἀρχαίου κάλλους δεῖγμα
εἰμὴ ἀκάνθας... καὶ αὐτὰς πικρὸν διδούσας νύγμα.
'Ὁμοίως ἡ ἀνάμνησις μοὶ μένει, Φρόσω, μόνον'
εἰς λύραν δὲ βαρύηχον ᾠδὴν τονίζει στόνον
ᾠδὴν. ὁμοίαν. με γλαυκὸς φρικώδη μονοψάλιν,
δωροῦσαν οἴμοι! δάκρυα ἴστην νέαν μου καρδίαν.
Πλὴν φεῦ, πρὸς τί ἡ θελκτικὴ σειρὴν τῆς φαντασίας;
τὸν νοῦν μου, αἶρει περὶ Σὲ εἰς χώρας αἰθερίας!!
'Ὁ νοῦς μου πάντα διατί εἰς Ρόδον αἰωρεῖται,
εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς πρὸς τί εὐχαριστεῖται;
Καὶ μετὰ ταῦτα διατί λυπεῖται... στένει... κλαίει...
με λύπησιν νέφη καὶ σιὰς ἐξαίφνης... τί παλαίει;

Περὶ ἐμὲ ἀφοῦ ταχὺ τὸ βλέμμα περιστρέψω
κ' ἐκ τῶν τῆς Ρόδου φαεινῶν δνείρων ἐπιστρέψω
πρὸς τί νὰ λείπη ἢ χαρὰ νὰ ἦναι ὄλα... λύπη;
... διότι λύπη ἐνοικεῖ ὅπου χαρὰ ἐκλείπει

Ἄφοῦ δὲν βλέπω τὴν καλὴν μορφήν σου Εὐφροσύνη,
πέτῃ ὡς φίλη ἄστατος μακρὰν ἢ εὐφροσύνη.
Τὸ λάμπον ὅπου βλέμμα σου, ὦ Εὐφροσύνη λείπει
ἐκεῖ νεκροῦται ἢ χαρὰ τὰ πάντα εἶναι λύπη.

ΣΕΡΓΙΟΣ

ΤΗ: ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΩ ΦΙΛΗ: Μ. Ξ.

ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει αὐτῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅποταν τὴν καρδίαν σου πληροῦ ἢ εὐτυχία
καὶ ἡ χαρὰ πτερόεσσα σοὶ λέγει «Εὐδαίμονει!»
κ' ἀμομακρύνετ' ἀπὸ σοῦ πλέον ἢ δυστυχία
τότε! θερμῶς παρακαλῶ ὁπόταν εἶσαι μόνη,
Μὴ μὲ λησμόνει.

Ὅποταν αἱ δεήσεις σου ὄλα ἐκπληρωθῶσι
καὶ παύσουν πλέον οἱ λυγμοὶ καὶ οἱ πικροὶ σου στόνοι,
καὶ αἱ ἀγναὶ προγνώσεις σου πᾶσαι ἐκπληρωθῶσι
ὦ τότε καλλιέλαδον, γλυκύ μου ἀηδόνι,
μὴ μὲ λησμόνει.

Ὅταν ἐκ τῶν ὀμμάτων σου τὸ δάκρυον ἐκλείπει
κ' εἰς τὴν γαλήνην σου ποτὲ δὲν εἰσχωρήσουν φθόνοι
καὶ δὲν σὲ ἐπισκέπτεται ποτὲ πλέον ἢ λύπη,
καὶ ἰαθοῦν, φίλτατῃ μου, οἱ ψυχικοὶ σου πόνοι
Μὴ μὲ λησμόνει.

Ἴδου λοιπόν, ὁ Ὑψιστος θέλει νὰ χωρισθῶμεν
καθὼς τὸ διατάσσουν οἱ ἰδικοί σου νόμοι
καὶ ἴσως φεῖ! οὐδέποτε θέλει νὰ ἐνωθῶμεν...
« ὅ,τι χωρίζει ὁ Θεὸς ὁ κόσμος δὲν ἐνώνει. »

Μὴ μὲ λησμόνει!

ΜΑΡΙΑ Χ. ΕΝΩΤΙΑΔΟΥ.

ΜΕΡΟΣ Β.

Ἄκου νὰ πῶ τὰ βάσανα, φτωχὸ μου ρημοκλήσι,
τὰ βάσανα ποῦ τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα μὲ βραγίζουσι
καὶ κίτρινο σὲν φθισικὸ μοῦ ἔχουν καταντήσει.
Μὰ εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι ποῦ στό Θεὸ ἐλπίζουν.
Ἦμουν κ' ἐγὼ κλωνὶ τρανὸ περήφανης πλατάνου,
ἡ αὔρα μὲ νανούριζε, μὲ χάδευ' ὅλη μέρα
καὶ ἡ δροσιὰ ἐστάλαζε στὰ φύλλα μου ἐπάνου
διαμάντια, καὶ μ' ἐλίκνιζε γλυκὰ εἰς τὸν αἴρα.
Τ' ἀηδόνια χτίσανε φωλιὰ μέσα εἰς τὰ κλαδιὰ μου
ἐσφύριζαν ἔρωτικὰ τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι,
ἐχαίρονταν τ' ἀηδόνιά μου, ἐχαίρει' ἡ καρδιὰ μου
κ' ἦμουν τῆς μάνας μου κρυφὸ πολὺ κρυφὸ καμάρι.
Πλὴν ἄχ! Βορριᾶς σκληρὸς φυσᾶ, βορριᾶς ἀγριεμένος
τὴν μάνα μου τὴν δύστυχη κλωνίζει τὴν ταραίζει,
κ' ἐμένα τὸ ταλαίπωρο, ἀρπάζει θυμωμένος
κ' ἐδῶ κοντὰ στὴ βεματιὰ ἀσπλαγχνὰ μὲ τινάζει. (1)

[1] Τὸ ἀνωτέρω συγκινητικὸν ποιημάτιον, ἐποιήθη πρὸ τῆς πο. λυκλαύστου
Δικατερίνης Παπαδοπούλου. Ἡ δύστυχος, ὡς νὰ προεγνώρισε τὴν σκλη-

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Ἐδῶ κοιμοῦντ' αἰώνια
σφικτὰ ἀγκαλιασμένα
δρὸ ἀδελφάκια τρυφερὰ
ποῦτανε γέλοια καὶ χαρὰ
παραδεισοπλασμένα.

Ἄθῶα καὶ ἐρατεινὰ
τ' ἀνέσπασεν ἀγρία
ὡς ἄνητὰ ἐαρινὰ
τὰ μάρανε παντοτεινὰ
πνοὴ θυέλλης μίαι.

Σὺ, Πλάστα τ' ἀνεκάλεσας
ἴστοὺς οὐρανίους δώμους
διότι σὺ ἐθέσπωσας
τοὺς αἰωνίους νόμους·
ἐὰν δὲ τὴν καρδίαν μας
κατασπαράσσουν πόνοι
πρὸ τῆς δικαιοσύνης Σου
ὡς κλίνωμεν τὸ γόνυ.

Ἐρ Ν. Φωκαλά.

Α. ΦΩΚΑΕΩΣ.

ρὰν μοῖραν ἦτις αὐτὴν περιέμεν, ὡς νὰ προσθάνθῃ, ὅτι καὶ αὐτὴν σκληρὸς βορριᾶς, βορριᾶς ἀγριεμένος ὁ θάνατος, ἐμελλε νὰ ἀφάρ-
πάσῃ ἀπὸ τῆς θερμῆς τῆς οικογενείας τῆς ἀγάλης, καὶ καταρρίψει το-
σοῦτον ἀσπλάγχνως καὶ ἀπηνῶς εἰς τὰ τρομερὰ τοῦ τάφου ἐρέβη. Οἴμοι,
ὄρισται πάντοτε νὰ θρηνηθῶμεν ὑπάρξεις, προσφιλεῖς. νὰ βλέπωμεν θνήσκου-
σαν τὴν νεότητα, τὴν καλλονὴν, καὶ ἡμεῖς, ἐν σπαραγμῶν ψυχῆς, ἀλλ'
ἀνίσχυροι νὰ ἐφρανώμεν τὸ θλιβερὸν τοῦ Γαλάτου:

C'est le destin; il faut une proie au trépas,

X. K.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΖΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

Τόσα στεφάνια πλέξανε
γιὰ σέ χρηστὲ προσβύτα
τόσα λουλούδια σ' ἔρραναν
τοῦ βίου παροδίτα.

Μόνη ἐγὼ δὲν θέλησα
σίχους νὰ σέ χαρίσω
ὄλοι ὠμίλουν διὰ σέ
κ' ἔπρεπε νὰ σιγήσω.

Γιὰ ν' ἀκουσθῶ σὰν βάλσαμο
θερμὴ παραμυθία
σὰν τό γλυκονανούρισμα
ὕστερ' ἀπ' τὴν κηδεία.

Σκυλλίσση, δὲν ἀπέθανες
ἀθάνατο σέ βλέπω·
γιὰ τοῦτο μὲ κυπάρισσο
Ζανῆ μου δὲν σέ στέφω.

Πλέκω στεφάνη ζηλευτὸ
μὲ δάκρυα τὰ ἄγια
ποῦ τ' ἔχουσε μὲ σπαραγμὸ
ἢ φτώχεια κ' ἢ ὀρφάνια.

Τὸ μέτωπό σου τὸ σεπτὸ
αὐτὸ θὰ ὠραΐζη,
κ' εἰς τοὺς ἀξίους σου υἱοὺς
ἐκεῖνο θὰ θυμίζει.

« Πῶς ὄτ' ὁ ἐλεῶν πτωχοὺς
» ποτὲ δὲν ἀποθαίνει
» καὶ δ' ἀφνη εἰς τὸν τάφον του
» ἀειθαλῆς βλασταίνει. »

Στεφάνοβικ, στὰς πράξεις μου
ὡς Ἰνδαλμα θὰ σ' ἔχω
μὰ μέρα σὰν σέ μιμηθῶ
τὸν νοῦν πρὸς σέ θὰ στρέφω.

Θὰ σ' ἐρωτῶ, ἀθάνατε,
ἢ ἐλεημοσύνη
στοὺς πόνους χύνει βάλταμο
καὶ στὴ ψυχὴ γαλήνη;

Ἐν Βουκουρεστίῳ.

ΝΕΑΡΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

ΤΗ: ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ X...

Χρυσούλα! ὄνομα γλυκὺ... χρυσὸν καὶ μαργαρίτας,
σταλάζουσι τὰ χεῖλη σου ὅπταν εἰς τὰς ἡττας
προσμειδίᾳς τῶν ἑραστῶν. Ἀρέσκεσαι νὰ σφάζῃς
μὲ ἓν σου βλέμμα ἑκατὸν καρδίας νὰ σπαράξῃς.

Ρόδον γλυκὺ τοῦ ἔρωτος, ἑαρινὴ πρῶτα,
σελήνη ὑπερήφανος ἢ ἑνσαρκος Παφία
σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ τὴν δρόσον ἢ πρῶτα!
σὲ ἀγαπῶ ὅσον οὐδεὶς ἠγάπησε καμμία!

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ὁ κισσὸς τὴν δρυῖν, ἣν περιβάλλει,
σὲ ἀγαπῶ ὡς νήπιον τὴν μητρικὴν ἀγκάλη !!
σὲ ἀγαπῶ ὅσον οὐδέεις ἠγάπησε τοσοῦτον,
ὅσον οὐδ' ὁ φιλάργυρος ἠγάπησε τὸν πλοῦτον.

Ὅταν σὲ βλέπω ξιφός τι τὸ στῆθός μου σπαράζει,
καὶ ὅταν λείπης πάντοτε ἡ μνήμη μου σὲ κράζει.
Νὰ διαμένω ἔρημος μακρὰν σου δὲν ἀντέχω,
καὶ ὡς σκιά σου πάντοτε κατόπιν σου προστρέχω.

Ἐπάρχει τι γλυκύτερον τῶν δύο ὀφθαλμῶν σου;
ὑπάρχει τρυφερότερον τῶν μαγικῶν χειρῶν σου ;
εἰπέ μοι, εἶναι δυνατὸν τὰ ρόδινά σου χεῖλη,
νὰ μείνουν ἄνευ ἀσπασμῶν, ἄνευ λατρείας φίλη ;

Λοιπὸν νομίζεις εἶναι τι ἀνέραστον καὶ κρῦον
ὡς εἶν' τὸ μάρμαρον βωβόν· ὡς τὸ ψυχρὸν μνημεῖον ;
καὶ ὅμως ἔχει αἰσθημα καὶ τὸ νεκροταφεῖον,
ἀφοῦ μυρία καλλονὰς προσδέχεται πλοσίον !!

Ἄνεραστος οὐδέποτε, φιλότατη μου θὰ μείνης . . .

Ἦ! πίστευσον εἰς ἔρωτα τὸ γόνυ θὰ προσκλίνης·
καὶ θὰ ζητήσης πανταχοῦ ἐν φίλημα παρθένον,
ἀλλ' ἴσως . . . εὐρῆς φίλημα δηλητηριασμένον.

τῆ 40 9/βρίου 1887.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

ΤΗ: ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ: Β...

Ἐὰν τὰς νύκτας διὰ σὲ, ἀγρύπνως νὰ διαβελίω
ἠθέλησεν ἡ τύχη,
καὶ τὰς ἡμέρας διὰ σὲ προώρισε νὰ στένω
ὦ... σὺ μὴ ἀνησούχει.

Δὲν θέλω τὴν καρδίαν σου ὁ πόνος νὰ σπαράττη
σὺ χαῖρε... εὐδαιμόνει !!
σὺ, ἡ γλυκεῖα τέρψις μου εἰς τὸ ἐξῆς, φιλότατη,
καὶ παντοχὴ μου μόνη.

σὺ, ὡς ἀθῶον νήπιον στὴν κλίνην σου κοιμήσου
ὦ λατρευτῆ μου φίλη !!,
κ' ἐγὼ ὡς μήτηρ μὲ στοργὴν νὰ ἴσταμ' ἀντικρῦ σου
ἀκίνητος ὡς στήλη !

Νὰ βλέπω τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη σου ἐπάνω
ἠδέως νὰ πλανᾶται . . .
Στὸ μέτωπόν σου, ἡ χαρά, στὸ χαρωπὸ στὸ πλάνο,
μαζύ σου νὰ κοιμάται.

Καὶ ἡ γλυκεῖά σου πνοὴ ἠδέως ν' ἀποπνέη
ὡς αὐρα τῆς πρωΐας
μὲ τὰ χρυσά σου τὰ μαλλιά τ' ἀέρι νὰ παλαίη
ὦ ! τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐγὼ σὲ θέλω ἄγγελον, τῆς εὐτυχίας τύπον·
μεστὴν εὐδαιμονίας !

Νὰ μὴ αἰσθάνησαι ποτὲ πικρὰς καρδίας κτύπον
ἢ πόνον ἀγωνίας ! !

Πλὴν διατί ὅλα αὐτὰ ἐπιθυμῶ ἀσμένως
ἀγαπητόν μοι φίλτρον ;
Διότι εἶν' ὁ ἔρωσ μου μὲ φίλτρον ζυμωμένος,
κ' ἔχει διπλοῦν τὸ φύτρον ! !

Γιὰ τοῦτο ἡ ἀγάπη μου πάντα διπλῆ θὰ μένη
θερμὴ καὶ αἰωνία,
διότι στὴν καρδίαν μου ποτὲ δὲν ἦσο ξένη
ὦ ἔνσαρκος Παφία !

τῆ 40 9/βρίου 1887.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

ἘΠΙΛΟΓΟΣ

Ἴδὸν ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἐπετεύχθη. Ἡ ἐργασία ἡμῶν συνεπληρώθη. Ἀλλὰ περαιώσασαι τὸ ἔργον, καὶ παραδιδούσαι ἤδη αὐτὸ, τῇ κρίσει ἐκάστου ἀδυνατοῦμεν γὰρ παρατρέξωμεν ἐν σιγῇ, καὶ γὰρ μὴ ἐκφράσωμεν τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην, ἣν πρὸς τὸ ἀγλαὸν καὶ φιλόμουσον κοινὸν συναισθανόμεθα, διότι συμπαθῶς τοῦτο πρὸς τὸ ἡμέτερον προσέβλεψεν ἔργον, καὶ μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἰλιρᾶς στοργῆς αὐτὸ περιβαλὼν ὑπεστήριξε καὶ ἐπροστάτευσεν.

Εὐγνωμοῦμεν ἐπίσης καὶ εὐχαριστοῦμεν τὰς ἀβρὰς καὶ φιλοκάλους δεσποινίδας αἵτινες ἅμα τῇ φωνῇ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἡμετέρου Ἡμερολογίου, ἐσπευσαν πᾶν προθύμως γὰρ παράσχωσι τὴν φιλόκαλον αὐτῶν συνεργασίαν, καὶ διὰ τῆς γλυκείας αὐτῶν γραφίδος γὰρ κοσμήσωσι τὸ ἡμέτερον ἀτελὲς ἀφ' ἐαυτοῦ ἔργον. Ὡσαύτως εὐχαριστοῦμεν καὶ τοὺς ἐρευτιμοὺς Κυρίους οἵτινες συγκαταβατικῶς πρὸς τὰς ἡμέτερας ἐλλείψεις, ἠδύοκῆσαν γὰρ προσέβλεψαν ἀρωγοὶ καὶ διὰ τοῦ σθεραροῦ αὐτῶν καλέμου, γὰρ δώσωσιν ὄψιν σοβαρὰν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον.

Λυπούμεθα δὲ καιρίως, διότι ἔργα τινὰ εὐγενῶς ἡμῖν προσερεχθέντα, περιεκόπησαν, ἢ καὶ πᾶντι παρελείφθησαν. Ἡ ἔλλειψις χώρον, καὶ ἢ μὴ ἐν καιρῷ ἀποστολῇ ἠνάγκασεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο.

Ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τῶν ἀξιολύμων καὶ εὐγενῶν τούτων προσώπων, καὶ ὑποσχόμεθα τοῦ λοιποῦ, ἐν καιρῷ τοῦ ἔργου ἀρχόμεναι γὰρ φανῶμεν ἀντάξιαί τῆς προθυμίας καὶ τῆς εὐγενοῦς ἐκάστου προσφορᾶς.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδραμιόντων
Κυριῶν καὶ Κυριῶν.

	Σώμ.		Σώμ.
Ζωὴ Παππαδοπούλου	4	Ἰωάν. Παππαδόπουλος	10
Κλειῶ Νικολαΐδου		Φλώρα Νικολαΐδου	4
Ἄννα Μεζίκη		Εὐθ. Γ. Οἰκονομίδου	
Εὐρ. Μισαηλίδου		Ἄννα Ἰωάννου	
Καλλιόπη Παναγιωτίδου		Εὐστρ. Δαρδανέλλης	
Αἰκ. Θ. Γεωργιάδου		Πηνελόπη Μαγουλιᾶ	
Εὐρ. Γ. Βακάλης		Αἰκ. Καραγιαννοπούλου	
Αἰκ. Γκαρπολιᾶ		Λουκία Κ. Οἰκονομίδου	
Ἀλήθεια Μαντοπούλου		Αἰκ. Λέμαν	4
Αἰκ. Π. Βασιλείου		Ε. Χ. Χαριτωνίδου	2
Σμαράγδα Πατρικίου		Ἀλέξανδρος	4
Σαπφῶ Ἀθανασιάδου		Ἄθ. Δημητριάδης	
Μαρία Κάμφωνα		Γ. Ἐλπίδης	
Χαρ. Ἰωσηφίδου		Σοφία Λέμαν	
Τερψ. Καραγιαννίδου		S. Kasseff	
Θ. Α. Καβατζικλόγλους		Ο. Μ.	
Εὐτ. Σ. Χοντίδου		Μαρία Π. Καπλάνογλου	
Ἐλένη Κ. Παππαδοπούλου	2	Φ. Κ. Ἡρώιδης	2
Τζώννης Παππαδόπουλος	1	Β. Οἰκονομίδης	4
Ἀκριβὴ Κ. Ρηγοπούλου	3	Ἀγάθη Καλτσουνίδου	
Ἰωάν. Κ. Ρηγόπουλος	3	Ε. Π. Βασιιάδης	
Νικ. Κορακίδης	10	Εὐτυχία Ταμπουνίδου	
Δημ. Μπαχτσεβάνογλους	4	Δ. Ε. Πανουριᾶς	
Κωνστ. Κορακίδης	3	Ἄννα Παππιᾶ	
Δημ. Λασκαρίδης (Ρύσιος)	4	Καλλιόπη Ν. Δημητριάδου	
Ἰωάν. Στεφανίδης		Ἄννα Ἀσημακοπούλου	4
Κοσμάς Κοσμίδης		Ἀναστασία Εὐτυχίδου	
Ἐλένη Παππαδοπούλου	10	Κέρκυρα Μασσάλη	
Δημ. Κορακίδης	10	Ἐλένη Ζαρκαλιᾶ	

Σώμ.		Σώμ.
	Π. Κουμάλης	4
Ἐλισάβετ Τζοάννη	Ἰωαν. Μεταξῆς	
Μαρία Γεννάδη	Μ. Μωυσίδης	
Ραλλοῦ Νικολαΐδου	Φ. Δ. Μαυράκης	
Μαρ. Παππαδοπούλου	Τ. Κυπριανίδης	
Γ. Παππαδόπουλος	2	
Κωνστ. Κωνσταντινίδης	4	
Δημ. Ἀργυριάδης	Ἄθ. Χρηστόπουλος	
Θεοδόσιος Σταυρίδης	Ν. Παππαδόπουλος	
Αἰκ. Πατρικίου	Β. Πολυζέτης	
Σοφία Π. Σουτάκη	Ἰγνάτιος Ζ.	
Κωνστ. Καρούζος	Καλλούδης	
Μαρ. Κουμαριανοῦ	Ἄλ. Ἀδαμαντίδης	
Εὐφ. Μαδέλλη	Ο. Οἰκονόμος	1
Σταῦρος Βραχτοῦς	Ἐμ. Μετρητίκας	
Μ. Φραγκουλάκης	Ν. Σαράντης	
Α. Ἰωαννίδης	Σκουλῆς Χ". Κωνσταντίνου	
Εὐρυσθένης Καστανάκης	Ἐλ. Χ. Νικολαΐδου	
Ἄν. Κομνηνοῦ	Γλυκυτάτη Χ. Νικολαΐδου	
Ζαφειρώ Χέλιμη	Δημ. Ἀλατόπουλος	
Σοφ. Φ. Ἰσαακίδου	4	
Μαρ. Α. Κωσταρῆ	Μαρ. Γ Μουμτζόγλου	
Ἄν. Μπαλόνης	Οὐρ. Θεοδορίδου	
Γεώρ. Σαββόπουλος	Ματθίλδη Μουμτζόγλου	
Γερ. Κ. Γεωργιάδης	Φωτεινὴ Γ. Ἀλατοπούλου	
Christos Mazarakis	Β. Σιμεωνίδης	
Leonidas Mihalil	Φωτ. Μασκλημίδου	
Κωνστ. Τσακνογιάννης	Metéore	
Abh.u Hatjiyannacoglou	Emilie Smolensky	
George Apostolides	Μαρία Τσερκέζη	
Jean Margarites	Καλλιρόδη Κεραμάρη	
Ἐλένη Χριστίδου	Ἄγλαΐα Βλαχοπούλου	
Χρῆστος Χατζηχρήστου	4	
Θεοδώρα Σπανίδου	Ἄθ. προΐστμ. τῆς ἐν Τζίβαλ. ἐκ.	
Δημ. Σωτηρίου	Ἰωάν. Οἰκονόμος	
Ἰωάν. Χρηστίδης	Αμαλία Α. Ζιανέτου	
Γ. Σεϊτανίδης	2	
	Μιχαὴλ Παύλοβιτς	
	Νικόλαος Σιδάγγελος	
	Γεώρ. Μαλλιάρης	
	Joseph S. Del Medico	

Σώμ.		Σώμ.
	Λουῖζος Χ" Γεωργίου	4
	Παντολέον Θεοδορίδης	
	Αριστοφάνης Αθανασιάδης	
	Νικόλαος Παγούνης	
	Σταῦρος Εμμανουηλίδης	
	Θρασύβ. Οἰκονομίδης	
	Isidor Gelber Dr	
	Ἰωάννης Φιλικός	2
	Κωνστ. Κωλέτης	4
	Μιλτ. Ζῶτος	4
	Κ. Π. Βαλσαμάκης	
	Γ. Θ. Βασιλάδης	
	Παῦλος Αχυρόπουλος	
	Σ. Βραχάκης	
	Αδ. Αρμανίτας (φοιτ. φιλ.)	
	Ἰωάννης Ανδρ. Πρεζάνης	
	Νικόλ. Πρεζάνης	
	Ἰωάννης Κ. Αποστόλου	
	Μ. Μαλτεπές (φοιτ. Νομικ.)	
	Μ. Μ. Αρτεμάκης	
	Λάζ. Αποικαλίδης (φ. ἱατρ)	
	Α. Λευκοπαρίδης (φ. ἱατρ)	
	Ι. Ν.Χ" Βασιλείου (φ. ἱατρ)	
	Ανώνυμος (φοιτητῆς ἱατρ)	
	Ι. Χ. Σεφεδιάδης (φ. ἱατρ)	
	Γ. Καλφόπουλος	
	Κωνστ. Αναστασιάδης	
	Κλ. Χ. Κοκκολάτος (φ. ἱατρ)	2
	Νικ. Γ.Χ" Μάρκου (φ. φιλολ)	4
	Δημ. Σίμου	
	Δημ. Στεφάνου	
	Αθ. Γ. Αναγνωστάκης	
	Σωτ. Φιλιππίδης (φ. ἱατρ)	
	Γ. Μπογιάτζης (φ. φιλολ)	
	Σπ. Δραγάτσης (καθ. ἐ. Παιρ)	
	ΕΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙ	
	Ἰφιγένεια Παραγωγιάδου	
	Ανστ. Στυλιανοῦ	
	Αγάθη Λεοντίου	
	Δ. Βαλσαμίδης	
	Αγ. Ταυλαρίδης	
	Πολύαρχος Φιλίου	
	Καραθεόδωρος	
	Π. Ν. Π.	
	Θ. Ι. Φίλιος	
	Α. Κ. Ρούσσο	
	Θεόδωρος Χριστοδουλίδης	
	ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ	
	Nina Φ. Χαϊτά	2
	Νεαρά Ἑλληνίς	3
	Ἑλένη Κυριαζή	2
	Φωτεινὴ Ξενοκράτους	1
	Φώτιος Χαΐτας	3
	Παναγ. Χαΐτας	4
	Ανώνυμος	2
	Κλεοπ. Ι. Ξενοκράτους	4
	Ρουμπή Νικολαΐδου	
	Κρυστάλλη Αλαϊμπη	
	Εὐρυδ. Κομπατῆ	
	Ἰωάννης Φ. Χαΐτας	4
	Ἑλένη Σιμωνίδου	
	Σαπφὼ Β. Παπάζογλου	2
	Βασ. Παπάζογλους	4
	Β. Μ. Βρετοῦ	2
	Ε. Κόκινος	4
	Η. Καραβίας	
	Φ. Κ. Κωνσταντουλάκης	
	Νίνα Αριστ. Βοσκάφ	
	Αριστείδης Δημητρίου	
	Νικόλαος Κολλάρος	
	Αἰκ. Παπαζογλου	

	Σώμ.		Σώμ.
Χρυσή Κ. Αντωνίου	1	Ασπ. Κολοτζώφ	1
Χαρίκλεια Αναγνωστιάδου		Αγγελική Ψαρούδα	
Δημ. Αναγνωστιάδης		Κυριακή Ταϊφερνοπούλου	
Β. Ι. Ματσόπουλος		Δόμνα Πισσία	
Ἑλένη Σ. Παπάζογλου		Σεβαστή Ξανθοπολίδου	
Γ. Σκάρλας		Βασ. Μπέτσος	
Α. Σπανδωνίδου	2	Απόστολος Νικολαΐδης	
Ν. Κολοκάτης	1	Γ. Χ. Γεωργανίδης (ιατρός)	
Κ. Ξάνθης		Δημοσθ. Ξανθόπουλος	
Ιατρός Δ. Ζητσαῖος	2	Μιχαήλ Χρηστίδης	
		Μ Ξανθόπουλος	
PARIS		Α. Σκαλιέρης	
Ach. Christides		Δημοσθ. Δημάδης	
Euripides Isaakides		Α. Καραγκιζόγλους	
P. Isaakides		Ιωάννης Παππαδόπουλος	
MONAXON		Κ. Κανταρτζής	
Νικόλαος Στύλος	1	Γεράσιμος Ε. Τσούγρας	
EN ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΑΙΟΙΣ		Καπετάν Αθανάσης	
Μαρία Γεωργιάδου		Μ. Μπουράχης	
Ευτέρπη Ιωσηφίδου		Β, Ζαρίφης	
Καλλιόπη Μόσχου		Ζ. Σεραφείμ	
Μαρ. Παρασκευαΐδου		Αλέξανδρος Κολοτζώφ	
Αικ. Πανταζή		Κ. Φωτίου	
Ευδ. Εξάρχου		Ασπ, Χ' Φιλίππου	

Αιτούμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν
ὧν τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρήθησαν ἕνεκα τῆς μὴ ἐν
καιρῷ τῶν ἀγγελιῶν ἀποστολῆς.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 10.